Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 9 Toukokuun 15 p:nä № 9

SISÄLTÖ:

1 9 3 3
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

Tärkeä kirja,

johon jokaisen työläisen, toimitsijan ja kollektivistin on tutustuttava, on valtion kustannusliike Kirjan kustannuksella äskettäin ilmestynyt

Kansainvälinen asema ja Kominternin osastojen tehtävät

Tov. Kuusisen alustus Kominternin toimeenpanevan komitean XII täysi-istunnossa

Siv. 114, hinta 1:60

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 9 (117) TOUKOKUUN 15 p. 1933

Puolueen rivien tarkastus

JOULUKUUN 10 p:nä 1932 puolueemme KK päätti toimeenpanna yleisen puolueen puhdistuksen tämän vuoden aikana. KK:n ja KKK:n yhdistetty täysi-istunto tammikuussa vahvisti tämän päätöksen. Nyttemmin antamallaan päätöksellä ovat KK ja KKK määränneet puhdistuksen alotettavaksi kesäk. 1 p:stä ja suoritettavaksi loppuun viimeistään marraskuuhun mennessä, samalla määritellen puhdistuksen tehtävät, menettelytavat ja johdon.

XVI puoluekonferenssi päätöksissään osoitti välttämättömäksi toimeenpanna ajoittaisia kaikkien puolueemme jäsenten ja kandidaattien puhdistuksia siinä tarkoituksessa, että parannettaisiin puolueen yhteiskunnallista kokoonpanoa ja kohotettaisiin puoluejärjestöjen poliittista ja moraalista tasoa. Ajoittaista puoluejärjestöjen jäsenistön henkilökohtaista puhdistamista vaatii kaikilta legaalisesti toimivilta puolueilta eräs Kominterniin kuulumisen ehdoista. "Kaikkien maiden", sanotaan siinä, "missä kommunistit toimivat legaalisesti, kommunististen puolueiden täytyy suorittaa puoluejärjestöjensä jäsenistön ajoittaisia tarkastuksia (uudelleen rekisteröintejä), jotta järjestelmällisesti puhdistettaisiin puolue siihen kiertämättömästi takertuvista pikkuporvarillisista aineksista."

Puolueemme on lujittanut rivinsä siten, että se on ajoittain puhdistanut ne niihin tunkeutuneista horjuvista aineksista. Puolueen puhdistuksella on suunnaton kasvattava merkitys.

"... Ilman ajoittaisia puhdistuksia horjuvista aineksista puolue ei voi lujittua. Tov. Lenin opetti, että puolue voi lujittua vain askel askeleelta vapautumalla horjuvista aineksista, jotka ovat tunkeutuneet ja tulevat vielä tunkeutumaan puolueeseen", sanoi tov. Stalin XIII puoluekokouksessa.

Hallitsevana puolueena ollessaan puolueemme on suorittanut kaksi riviensä yleispuhdistusta. Nyt suoritettava puolueen kaikkien jäsenten ja kandidaattien puhdistus tulee olemaan kolmas puolueemme rivien yleistarkastus. Yleistarkastusten ohella puolueemme on suorittanut muutamia jäsenistönsä osittaisia tarkastuksia: ei-tuotannollisten solujen jäsenten ja kandidaattien tarkastuksen v. 1924, maaseutusolujen osittaisen tarkastuksen v. 1926 ja koko Neuvostoliittoa käsittävän puolueen jäsenten ja kandidaattien uudelleenrekisteröinnin v. 1927. Täten puolueemme on täyttänyt erään tärkeimmistä Kominterniin kuulumisen ehdoista ja Leninin ohjeen. Sen ohella puolueemme on järjestelmällisesti, päivästä päivään tarkastanut rivejään, saattaen kontrollikomitean kautta edesvastuuseen puolueen jäsenet, jotka ovat rikkoneet ohjelmaa tai puoluekuria, ja karkoittaen riveistään vie-

raat ja rappeutuneet ainekset, ihmiset, jotka ovat asettuneet luokkavihollisen palvelukseen ja harjoittaneet puoluevastaista fraktiotoimintaa, porvarillistuneet henkilöt, poliittiset vehkeilijät, puolueen pettäjät y.m.s.

Puhdistus v. 1921 suoritettiin hetkellä, jolloin puolue, siirtyen uuteen talouspolitiikkaan, järjesti rivinsä uudelleen. Uusi talouspolitiikka teki mahdolliseksi määrätynlaisen kapitalismin kasvun oloissa, jolloin hallitsevat kukkulat pysyivät proletaarisen valtion käsissä. Se edellytti taistelua kapitalististen ja sosialististen ainesten välillä sosialismin hyväksi. Mutta puolue ei sulkenut silmiään myöskään niiltä vaaroilta, jotka yhdistyivät kapitalististen ainesten määrättyyn kasvuun NEPin ensimmäisellä asteella. Tämä seikka vaati puolueen rivien erikoista tiivistämistä, rautaista kuria, aatteellista yhtenäisyyttä. Ei ollut lainkaan sattuma, että juuri siirryttäessä uuteen talouspolitiikkaan hyväksyttiin X puoluekokouksessa Leninin kirjoittama päätöslauselma puolueen yhtenäisyydestä. Tässä päätöslauselmassa puoluekokous, kuten tunnettua, määräsi viipymättä ja ilman poikkeusta hajoitettaviksi kaikki tuolle tai tälle platformulle muodostuneet ryhmät ja antoi kaikille puoluejärjestöille tehtäväksi pitää tiukasti silmällä, etteivät minkäänlaiset fraktioesiintymiset kävisi mahdollisiksi. Puoluekokous varoitti, että tämän määräyksen täyttämättä jättäminen johtaa ehdottomaan ja viipymättömään puolueesta eroittamiseen.

V. 1921 puhdistuksessa puolueesta eroitettiin n. kolmasosa sen jäsenistöstä (30,5 %). Huomattavan osan eroitetuista muodostivat ne pikkuporvariston keskuudesta lähtöisin olevat ainekset, joille puolueessa olo uuden talouspolitiikan aikana oli esteenä oman yksityisomistaja-taloutensa kehittämiselle. Vapauduttuaan näistä horjuvista aineksista ja järjestettyään rivinsä uudelleen puolue saattoi siirtyä NEPin raiteilla sosialistiseen hyökkäykseen.

Puhdistus v. 1929 suoritettiin oloissa, jolloin puolue siirtyi laajennettuun sosialistiseen hyökkäykseen koko rintamalla. Myöskin tänä ajankohtana oli välttämätöntä tarkistaa rivit, vapauttaa puolue kaikista niistä aineksista, jotka ehkäisivät sosialistisen hyökkäyksen kehittämistä, puhdistaa se byrokratisoituneista, rappeutuneista, porvarillistuneista aineksista, ihmisistä, jotka eivät kyenneet ajamaan puolueen politiikkaa, jotka olivat yhteenkasvaneet kulakiston kanssa j.n.e. Tämän tarkastuksen aikana erotettiin puolueesta n. 10 % sen jäsenistöstä. On merkittävä, että maaseudun puoluejärjestöistä melkoisen huomattava osa kaikista erotetuista (3,6 %) joutui erotetuiksi sen vuoksi, että kieltävtyivät liittymästä kollektiivitalouksiin ja salasivat viljaylijäämiä.

Perusvaatimus, jonka puolue on asettanut riviensä tarkastuksen aikana, on se, että jokaiselta puolueen jäseneltä vaadittiin todella kommunistista työtä. Tämän vaatimuksen kaavaili Lenin jo ensimmäisen yleistarkastuksen edellä. "Kysymys on siitä", kirjoitti hän, "että hallitseva puolue, joka nojautuu terveeseen ja voimakkaaseen etumaiseen luokkaan, osaisi suorittaa riviensä puhdistuksen."

Siihen nähden me olemme alottaneet työn aikaa sitten. On jatkettava sitä horjumattomasti ja väsymättömästi. Kommunistien mobilisoiminen sotaan auttoi meitä: pelkurit ja kelpaamattomat pakenivat pois puolueesta. Onnea matkalle: sellainen puolueen jäsenten luvun väheneminen on sen voiman ja painon suunnatonta lisääntymistä...

"Puolueen puhdistus, joka yhdis-

tyy sen vaateliaisuuden horjumattomaan kohottamiseen todella kommunistiseen työhön nähden, tulee parantamaan valtiovallan koneistoa ja jättiläismäisesti lähentämään talonpoikaiston lopullista siirtymistä vallankumouksellisen proletariaatin puolelle" (Lenin, XXIV nide, s. 346).

Kaikkeen puolueen maanalaisuuden vuosina ja proletariaatin diktatuurin vuosina saamaan kokemukseen perustuen on taottu ne perusvaatimukset, joita jokaisen puolueen jäsenen ja kandidaatin on pidettävä ohjeenaan.

Ole rehellinen puoluetta kohtaan, älä häpäise käyttäytymiselläsi kommunistin nimeä. Sellainen on tärkein suureen kommunistiseen puolueeseen kuulumisen ehto, ja se taas vuorostaan vaatii kaikkein päättävintä taistelua vehkeilijöitä, rappeutuneita aineksia ja puolueen pettäjiä vastaan. Vehkeilijöillä, puolueen pettäjillä, porvarillistuneilla aineksilla ei voi olla paikkaa leniniläisen puolueen riveissä. He tekevät raskaan rikoksen puoluetta kohtaan, samoin kuin nekin, jotka peittelevät vehkeilijöitä ja puolueen pettäjiä, tavalla tai toisella auttavat heitä.

On noudatettava rautaista puoluekuria, on käytävä leppymätöntä taistelua sen linjan, päätösten ja leniniläisen keskuskomitean puolesta.

"Kuka vaikka vähänkin heikentää proletariaatin puolueen rautaista kuria (varsinkin proletariaatin diktatuurin aikana) se tosiasiallisesti auttaa porvaristoa proletariaattia vastaan" (Lenin). Tämä leniniläinen rautaisen puoluekurin vaatimus on puolueella ohjeena karkoittaessaan riveistään puoluekurin rikkojat, jotka tietoisesti jättävät käytännössä täyttämättä puolueen päätökset ja ohjeet ja rikkovat niitä. Tämä leniniläinen periaate on puolueen ohjeena sen karkoittaessaan riveistään ihmiset, jotka harjoittavat puoluevastaista fraktiotoimintaa ja yrittävät horjuttaa puolueen yhtenäisyyttä.

Proletariaatin vallankumouksellisen puolueen rautaista kuria vahvistaa proletaarisen etujoukon tietoisuus, sen aatteellinen tiiveys, sen kestävyys, sen uskollisuus vallankumoukselle. Siitä johtuu, että puolueen jokaisen jäsenen tärkeimpänä velvollisuutena on väsymättä työskennellä poliittisen valmennuksensa kohottamiseksi, että häneltä vaaditaan puolueen ohjelman ja taktiikan tuntemista, väsymätöntä marxismin-leninismin opiskelua. Se, joka ei halua työskennellä poliittisen valmennuksensa kohottamiseksi, ei voi olla kommunistisen puolueen jäsen.

On muistettava, minkälaisia korkeita vaatimuksia proletariaatin puolueen rivien aatteelliseen puhtauteen nähden esittivät Marx ja Engels. Erikoisen ankaroita vaatimuksia aatteelliseen karaistuneisuuteen nähden ja ehdotonta proletaarisen maailmankatsomuksen omaamista he vaativat ei-proletaarisista kerroksista tulleilta.

"Jos tuollainen väki toisista luokista liittyy proletaariseen liikkeeseen, niin on ensimmäiseksi vaadittava, että he eivät tuo mukanaan mitään porvarillisten, pikkuporvarillisten j.n.e. ennakkokäsitysten jätteitä, vaan avoimesti omaksuvat proletaarisen käsitystavan", kirjoittivat Marx ja Engels eräässä kirjeessään (kirjeet Bebelille, Liebknechtille, Brackelle y. m., ks. *Kommunisti* v. 1931, s. 504).

Kaikkien näiden puolueen jäsenen perusvelvoitusten täyttäminen jokaisen puolueen jäsenen kohdalta tarkastetaan sen valossa, miten hän käytännössä työskentelee kommunistisesti.

Minkä mukaan tarkastetaan jokainen puolueen jäsen ja kandidaatti tuotantolaitoksessa, tuotan-

nollisessa solussa? Ennen kaikkea sen mukaan, suhtautuuko hän sosialistisesti työhön, sen mukaan, kuinka hän käytännössä taistelee tuotanto-finanssisuunnitelman täyttämisen puolesta, sen mukaan, kuinka hän noudattaa sosialistista työkuria, kuinka hän osallistuu sosialistiseen kilpailuun, kuinka hän taistelee joutopäiviä ja joutoilijoita sekä hylkytavarain tuottamista vastaan, sen mukaan, kuinka hän itse on esimerkkinä sosialistisen työkurin noudattamisessa, iskuruudessa ja sosialistisessa kilpailussa. Valitettavasti meillä on tuotantolaitoksissa kommunisteja, jotka vain muodollisesti ovat iskureina. Enemmänkin, muutamat puolueen jäsenet häpäisevät kommunistin nimeä olemalla ilman pätevää syytä työstä pois ja välinpitämättömästi suhtautumalla työhönsä. Nyt suoritettavan puhdistuksen eräs tärkeimpiä tehtäviä on saada selville sellaiset ainekset, jotka ovat pienomistajan psykologian saastuttamia ja joita elähdyttää vain yksi ajatus: kiskoa, seurauksista välittämättä, itselleen kaikki, mitä irti saa.

Puolue esittää erikoisen korkeita vaatimuksia puolueen jäsenille, jotka työskentelevät ei-tuotannollisten laitosten soluissa. Juuri niissä kaikkein useimmiten tavataan aineksia, jotka ovat liittyneet puolueeseen ei aatteellisesta vakaumuksesta eikä vallankumouksellisen alttiutensa vuoksi, vaan siinä tarkoituksessa, että siten voisivat porvarilliseen tapaan kohottaa omaa yksilöllistä hyvinvointiaan, tehdä "karieria" j.n.e. Monissa neuvostosoluissa puhkeilevat prameaan kukoistukseen byrokratismin, joukoista irtaantuneisuuden, suosinnan, itsekritiikin tukahduttamisen, elintapain turmelluksen ja mistään piittaamattoman valtion varojen ja varusteluvarastojen käyttämiseen suhtautumisen ilmaukset. On vielä paljon kommunisteja, jotka toisinaan muuttuvat porvarillisten spesialistien hännystelijöiksi, kun eivät tutki puolueen heille antamaa tehtävää kaikissa yksityiskohdissaan eivätkä perehdy työnsä tekniikkaan tai sitten joutuvat meille vieraan ideologian vaikutuksen alaiseksi.

Me emme voi unohtaa, että luokkavihollinen ei pyri tunkeutumaan yksistään kollektiivitalouksiin hajoittaakseen ne sisältäpäin, vaan että se myöskin jolloinkin pesiintyy meidän koneistomme huokosiin saboteeratakseen puolueen ja hallituksen tärkeimpiä toimenpiteitä.

Juuri sentakia jokaiselta kommunistilta, joka työskentelee valtion, taloudellisessa ja kooperatiivikoneistossa, maaelimissä, neuvostotiloilla, KTA:illa ja kollektiivitalouksissa, vaaditaan suurta luokkavalppautta ja todella kommunistista työtä, joka parantaa koneistoamme ja luo takeet puolueen ja hallituksen ohjeiden rehelliselle täyttämiselle.

Erinäisissä maaelinten renkaissa, erinäisillä neuvostotiloilla, KTA:lla ja kollektiivitalouksissa, vieläpä niiden johtavissa kantajoukoissakin on ihmisiä, jotka puolueen jäsenkirjalla verhoavat kulakkimaisen, puolueelle ja neuvostovallalle vihamielisen toimintansa, järjestävät sabotaasia valtiollisiin tehtäviin nähden ja, ymmärtäen, että taistelu kollektivisointia vastaan on toivotonta, yrittävät ehkäistä kollektivistien sosialistista uudestikasvattamista ja kollektiivitalouksien lujittamista sosialistisina laitoksina. Sitkeätä taistelua puolueen ja neuvostovallan politiikkaa vastaan kulakkiainekset käyvät parhaillaankin kevätkylvökamppailun yhteydessä.

Maaseudulla jokainen puolueen jäsen tarkastetaan ennenkaikkea sen mukaan, kuinka hän taistelee puolueen ja hallituksen kollektiivitalouksille ja yksityistalonpojille

asettamien tehtävien ja velvollisuuksien täyttämisen puolesta, kylvöjen ja sadonkorjuun menestyksellisen suorittamisen puolesta, kollektiivitalouksien sosialistisina tuotantolaitoksina lujittamisen puolesta. Kommunistien tärkeimpinä velvollisuuksina maaseudulla on taata *bolshevistinen vaikutus* kollektiivitalouksissa johtamalla kollektivistien parhainta, etumaisinta osaa, taistelemalla lorvailijoita ja kollektiivitalouden omaisuuden tuhoojia vastaan, paljastamalla kollektiivitalouksiin tunkeutuneet kulakit ja niiden häntyrit ja johtamalla koko taistelua kollektivistien sosialistisen uudestikasvattamisen puolesta. Siinä on heidän todella kommunistisen työnsä tärkein osoitin.

Puolue asettaa jäsenilleen sangen vakavia vaatimuksia. Mutta ovatko kaikki järjestöt ohjautuneet näiden vaatimusten mukaan ottaessaan jäseniä puolueeseen, ovatko ne ottaneet huomioon, missä määrin puolueeseen liittyvät ovat kykeneviä täyttämään kommunistin velvollisuudet? Täytyy sanoa, että jotkut järjestöt ovat ajaneet takaa enemmän määrällisiä kuin laadullisia saavutuksia. Tästä johtuu, että erinäisiin soluihin, varsinkin maaseudulla, on päässyt vieläpä vieraitakin aineksia. Usein on puolueeseen työläisen ominaisuudessa hyväksytty ihmisiä, jotka eivät ole käyneet todella vakavaa tuotannollista koulua, joilla ei ole proletaarista luokkakarkaisua. On hyväksytty tovereita, jotka poliittiseen tasoonsa nähden eivät vielä ole valmentuneet puolueen jäseniksi, eivät kykene poliittisesti ohjaamaan puolueettomia työläisiä ja kollektivisteja. Sellaiset toverit voisivat tuottaa puolueelle enemmän hyötyä myötätuntoisen puolueettoman aktivistin ominaisuudessa. Monissa järjestöissä myöskin unohdetaan Leninin neuvo, että kandidaattiaika on "vakava koetus, eikä tyhjä fraasi". Kasvatustyö kandidaattien keskuudessa on järjestetty heikosti, ei tarkasteta, kuinka he täyttävät puoluevelvollisuutensa ja noudattavat puoluekuria.

Nämä seikat huomioiden KK ja KKK päätöksessään puhdistuksen toimeenpanosta suosittelevat käytettäviksi erinäisiä toimenpiteitä. Sellaiset puolueen jäsenet, jotka ovat käytännössä todistaneet uskollisuutensa työväenluokalle, mutta eivät ole omaksuneet kommunistisen puolueen jäsenelle välttämättömiä poliittisia alkeistietoja, kehoitetaan siirtämään kandidaattijäseniksi. Tätä toimenpidettä ei ole käsitettävä puoluerangaistukseksi, vaan on sen tarkoituksena antaa k.o. kommunisteille tilaisuus parempaan poliittiseen valmentumiseen, ja vuoden kuluttua voidaan esittää kysymys heidän siirtämisestään takaisin puolueen jäseniksi, jos he tällä ajalla kykenevät hankkimaan puolueen jäsenelle välttämättömät poliittiset tiedot. Puolueen kandidaatteihin nähden taas KK ja KKK päätöksessään määrittelee, että koska heidän joukossaan on osoittautunut olevan paljon tovereita, joilta puuttuvat eivät ainoastaan kandidaattijäsenelle välttämättömät poliittiset alkeistiedot, mutta myös riittävä kestävyys ja lujuus puoluekuriin nähden, tällaiset toverit siirrettäisiin kandidaattien riveistä myötätuntoisten joukkoon, mutta varataan heille tilaisuus vuoden kuluttua jälleen päästä kandidaateiksi ja puolueen jäseniksi, mikäli he tällä ajalla ovat vastaavasti kehittyneet.

Puolue asettaa jokaiselle jäsenelleen ja jokaiselle kandidaatille vaatimuksen poliittisen tasonsa kohottamisesta, aatteellis-poliittisen karaistuneisuutensa vahvistamisesta. Jokaisen puoluesolun tehtävänä on auttaa tämän vaatimuksen toteuttamisessa, hyvin järjestää kasvatustyö.

Me toteutimme menestyksellisesti ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ja täytämme toisen viisivuotisen suuria, historiallisia tehtäviä. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman me täytimme neljässä vuodessa äärimmäisen epäsuotuisassa kansainvälisessä tilanteessa, kärjistyneen luokkataistelun oloissa, suoriutuen kapitalististen ainesten jätteiden raivokkaasta vastustuksesta.

Tätä vastustusta ei ole vielä lopullisesti murrettu. Sitä huomattavassa määrässä ruokitaan ulkoapäin, kansainvälisen kapitalismin taholta tulleella avulla. Sitä me emme voi unohtaa.

Juuri siksi, vastapainoksi niille, jotka ajattelevat, että kun kerran me toisen viisivuotissuunnitelman aikana rakennamme luokattoman sosialistisen yhteiskunnan, niin voidaan asteettain heikentää proletariaatin diktatuuria, voidaan ottaa kurssi sen "kuolemiseen" — tällaisille ajatuksille vastapainoksi puolue XVII konferenssissaan kaikella päättävyydellä alleviivasi proletariaatin diktatuurin kaikinpuolisen lujittamisen välttämättömyyttä. Tästä johtuu välttämättömyys kaikin tavoin lujittaa puolueen rivejä, kohottaa sen roolia johtavana ja ohjaavana voimana proletariaatin diktatuurin järjestelmässä. Tästä johtuu välttämättömyys päättävästi torjua kaikki yritykset puolueen johtavan roolin hämäämiseen proletariaatin etujoukkona.

Puolueen johtavan roolin voimistaminen ei kuitenkaan suinkaan merkitse sitä, että puoluesolu tai puoluekomitea tehtaassa voi asettua taloustoimitsijain tilalle ja rikkoa yksilöpäällikkyyden. Eikä se merkitse myöskään sitä, että maaseudulla puoluesolu voisi korvata esim. kyläneuvoston, vaan sen on poliittisesti johdettava viimemainitun työtä, aktivisoitava sitä proletariaatin diktatuurin alimpana renkaana.

Ei vielä vastaisuudessakaan ole vältettävissä luokkataistelun kärjistyminen erinäisinä ajankohtina ja sosialistisen rakennustyön erinäisillä aloilla, ei, kuten XVII puoluekonferenssi päätöksissään osoitti, "ole vältettävissä porvarillisen vaikutuksen säilyminen ja muutamissa tapauksissa lisääntyminenkin erinäisissä työtätekevien kerroksissa ja ryhmissä, ei ole vältettävissä se, että vielä pitkän aikaa proletariaatille vieraita luokkavaikutuksia tunkeutuu työläisten ja jopa puolueenkin keskuuteen."

Kaikkein eniten joutuvat näiden proletariaatille vieraiden luokkavaikutusten alaisiksi puolueen jäsenet puolueen ei-tuotannollisissa ja maaseutusoluissa. Nyt suoritettava puhdistus, samalla kun se vapauttaa puolueen horjuvista aineksista, ihmisistä, jotka ovat vieraita kommunismin asialle eivätkä kykene ajamaan puolueen politiikkaa, ja samalla kun se poliittisesti mobilisoi kaikki puoluejärjestöt, tulee myöskin edistämään näiden luokkavieraiden vaikutusten vähenemistä erinäisissä puolueen kerroksissa ja renkaissa.

Maaseudulla kapitalististen ainesten jätteet käyvät nykyisin erittäin kiivasta taistelua proletariaatin voitokasta sosialistista hyökkäystä vastaan. Mutta omalaatuisissa muodoissaan kulakkimaiset ja porvarilliset vaikutukset tunkeutuvat myöskin työväenluokan erinäisiin ryhmiin ja kerroksiin, erikoisesti proletariaattiin vastaliittyneiden ainesten keskuudessa. On muistettava, että sosialistisen teollisuuden myrskyisen kasvun vuoksi yksistään v. 1931 eri työaloille otettiin n. 4 milj. uusia työläisiä ja toimitsijoita. Se todistaa proletariaatin luokkavoiman kasvua. Mutta toisaalta on muistettava, että osa näistä työväenluokan uusista tulokkaista on porvarillisten ja pikkuporvarillisten katso-

musten saastuttamaa, sosialistinen työkuri on heille vieras ja vastenmielinen asia. Työväenluokan uusien tulokkaiden sosialistinen kasvattaminen on eräs luokkataistelun muodoista. Lenin aina ruoski ihmisiä, jotka eivät ymmärtäneet, että on välttämätöntä säälimättä taistella proletariaatin keskuuteen tunkeutuvia vieraita vaikutuksia vastaan.

Me olemme huomattavassa määrässä repineet pois maaperää oikeistolaiselta ja "vasemmistolaiselta" opportunismilta, mutta hävitetty sitä ei vielä läheskään ole. Senvuoksi XVII puoluekonferenssi asetti tehtäväksi edelleen kehittää "taistelua opportunismia ja varsinkin oikeisto-opportunismia vastaan, joka on tällä asteella päävaara".

Uudet tosiasiat, jotka kertovat luokkataistelun kärjistymisestä, uudet muodot, joita kulakisto käyttää vastustuksessaan, yrittäessään hajoittaa kollektiivitalouksia, petokset ja kavallukset erinäisten kommunistien taholta, vehkeily ja puolueen pettäminen — kaikki se tapahtuu oikeistosyrjäpyrkimyksen, tämän puolueen päävaaran voimistumisen linjaa. Se merkitsee, että on välttämätöntä mitä päättävin taistelu myös "vasemmistolaista" puolueen linjan vääristelyä vastaan, "vasemmistolaisia" intoilijoita vastaan, jotka toiminnoillaan auttavat oikeistolaisten ja kulakkien asiaa, kaikenlaista sovittelua vastaan, kaikenlaista vehkeilijöiden peittelemistä ja kaikenlaisia hallelujamaisuuteen verhoutuvia opportunismin muotoja vastaan. Se vielä kerran todistaa, kuinka suuri poliittinen merkitys on XVII puoluekonferenssin ohjeella opportunismia vastaan käytävän taistelun edelleen kehittämisen välttämättömyydestä.

Määritellessään puoluevastaisten syrjäpyrkimysten yhteiskunnalliset juuret tov. Stalin huomauttaa, että ne, nämä syrjäpyrkimykset, niin oikeistolaiset kuin "vasemmistolaisetkin" kehkeytyvät mitä erilaisimpien ei-proletaaristen ainesten keskuudessa, ainesten, jotka heijastavat pikkuporvarillisen vaistovaraisuuden painostusta puolueeseen ja erinäisten puolueen renkaiden rappeutumista. Osaksi ne ovat toisista puolueista tulleita, osaksi trotskilaisilla tendensseillä varustettuja ihmisiä, puolueessa olleiden fraktioiden sirpaleita, valtion, talous-, kooperatiivi- tai ammattiliittokoneistossa byrokratisoituneita puolueen jäseniä, jotka ovat liittoutuneet näissä koneistoissa olevien ilmeisesti porvarillisten ainesten kanssa, maaseutujärjestöissämme olevia varakkaita puolueen jäseniä, jotka ovat kasvaneet yhteen kulakiston kanssa j.n.e. Sellainen on leniniläiseltä linjalta poikkeamisten maaperä.

Tämä maaperä puoluevastaisia syrjäpyrkimyksiä ja ryhmiä varten on olemassa vielä tänäkin päivänä. Kumminkin opportunistien taktiikka muuttuu samalla, kun luokkavihollinen alkaa käyttää vastustuksessaan uusia muotoja. Kulakki ei enää avoimesti esiinny kollektiivitalouksia vastaan, vaan yrittää tunkeutua kollektiivitalouksiin järjestääkseen niissä sabotaasia, viljan rosvoamista ja muuta tuholaistoimintaa. Puolueemme oikeisto-opportunististen ainesten taktiikassa heijastuvat nyt nämä kulakiston vastustuksen uudet muodot. Ne turvautuvat vehkeilyyn, kaksinaamaisuuteen, puolueen pettämiseen, verhoavat itsensä hallelujamaisella, muodollisella puolueen linjaan yhtymisellä. Tällaista kaksinaamaisuuden metoodia käytti m.m. viime syksynä paljastettu Rjutinin surkea vastavallankumouksellinen ryhmä, joka propageerasi ruokotonta kapitalismin palauttamisen ohjelmaa.

Inhottaviin, kaksinaamaisiin metoodeihin ja puolueen pettämiseen

ovat taipuvaisia turvautumaan eräät rappeutuneet, byrokratisoituneet ainekset, jotka ovat joutuneet porvarillisen ideologian vangeiksi ja kaikin voimin protesteeraavat puolueen johtamaa laajaa sosialistista hyökkäystä vastaan. Mutta sanoissa, virallisesti nämä ihmiset ilmoittavat kannattavansa puolueen linjaa.

Tällaisille vehkeilijöille ja petturelle ei ole osotettava minkäänlaista sääliä. Se täytyy jokaisen puoluejärjestön ja jokaisen puolueen jäsenen tehdä itselleen selväksi.

Mutta samalla on muistettava, ettei, niinkuin KK ja KKK viimeisessä päätöksessä huomautetaan, puhdistusta ole käsitettävä tarkastajain eikä tarkastettavain taholta summittaiseksi epäluottamuslauseeksi tarkastettavan solun kommunisteja kohtaan. Puhdistus on suoritettava siinä hengessä, että jokainen rehellinen puolueen jäsen tuntee, ettei kysymys ole vainotoimenpiteestä, vaan siitä, että toverillisesti .avustettaisiin puoluetta tuomaan esille ja poistamaan kaikki puoluejärjestön puutteellisuudet. Missään tapauksessa ei ole sallittava puhdistuksen käyttämistä henkilökohtaisiin tarkoituksiin, parjaamiseen, ryhmätaisteluun ja muuhun sellaiseen, vaan on kaikki siihen tähtäävät pyrkimykset säälittä torjuttava. Samoin on toisaalta päättävästi torjuttava yritykset, joiden tarkoituksena on ehkäistä puolueelle vihamielisten, epäluotettavien ja heikkojen ainesten tai jonkun toverin tai järjestön työssä ilmenevien todellisten puutteellisuuksien ja virheiden ilmisaattamista.

* * *

Me olemme käyneet suorittamaan toisen viisivuotissuunnitelman suuria tehtäviä. Suoriutuen luokkavihollisen epätoivoisesta vastustuksesta kaupungeissa ja maaseudulla me loimme perustan sosialistiselle taloudelle ja ratkaisimme kysymyksen "kuka kenet" niin teollisuudessa kuin maataloudessakin lopullisesti ja peruuttamattomasti sosialismin hyväksi. Me olemme tehneet jättiläismäisen työn kohottaaksemme maamme korkeammalle tasolle yhteiskunnallisessa ja teknillisessä suhteessa, voittaaksemme teknillisen takapajuisuutemme. SNTL on muuttunut mahtavaksi teollisuusmaaksi; on luotu oma perusta kansantalouden kaikkien alojen rekonstruointia varten. Sosialistisen teollisuuden saavuttamat menestykset ovat mitä tärkeimpinä tekijöinä Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden lujittamisessa.

Viime aikoina on maamme kansainvälinen asema ratkaisevasti lujittunut. Maailman talouspulan vuoksi on kapitalistinen tuotanto taantunut XIX vuosisadan tasolle. Mutta Neuvostoliitto toteuttaa voitokkaasti tehtäväänsä, etumaisten kapitalististen maiden saavuttamista ja sivuuttamista teknillisessä ja taloudellisessa suhteessa. Me kohotamme maailmanhistoriallisen taistelumme kommunismin voiton puolesta yhä korkeammalle tasolle. Mutta me emme voi sulkea silmiämme niiltä uusilta muodoilta, jotka vastustuksessaan valitsee vielä tuhoamaton luokkavihollinen, niiltä kasvun vaikeuksilta, joita koetaan monissa kollektiivitalouksissa, niiltä vaikeuksilta joita on eilisen yksityisomistajan psykologian sosialistisessa uudestaanmuokkaamisessa. Luokkataistelu jatkuu ja tulee jatkumaan uusissa muodoissa toisenkin viisivuotissuunnitelman aikana.

Suoritettavanamme olevat suuret ja pulmalliset tehtävät kohottavat puolueen jokaisen jäsenen vastuunalaisuutta, lisäävät hänen velvollisuuksiaan puoluetta kohtaan. SNTL on maailman vallankumouksen murtumaton linnoitus. Neuvostomaan työväenluokka ja mei-

dän puolueemme on kansainvälisen vallankumouksen iskuprikaati. Se asettaa erikoisen vastuunalaisuuden jokaiselle NKP(b):n jäsenelle ja kandidaatille.

Tiivistetyin rivein, voittaen vaikeudet, murtaen luokkavihollisen vastustuksen, karkoittaen puolueesta opportunistit, vehkeilijät ja puolueen pettäjät me kuljemme uusiin voittoihin taistelussa kommunismin voiton puolesta.

Puolueen puhdistuksesta

NKP(b):n KK:n ja KKK:n päätös. Julk. Pravdassa 29. 4. 33.

I

PUHDISTUKSEN VÄLTTÄMÄTTÖMYYS

VIISIVUOTISSUUNNITELMAN täyttäminen neljässä vuodessa, teollistuttamisen voitto Neuvostoliitossa, kollektivisointiliikkeen menestykset ja työväenluokan valtava määrällinen kasvu ovat aiheuttaneet proletariaatin ja talonpoikaiston poliittisen aktiivisuuden uuden nousun. Tämän nousun pohjalla puolue on täydentänyt rivejään viimeisen 2½ vuoden aikana 1.400.000 henkilöllä, nousten sen jäsenmäärä tähän mennessä 3.200.000 (puolueen jäseniä 2.000.000 ja kandidaatteja 1.200.000 henkilöä).

Kuitenkin joukkovastaanotossa puolueeseen, mikä paikkakunnilla suoritettiin usein välinpitämättömästi ja ilman huolellista tarkastusta, tunkeutui puolueen riveihin vieraita aineksia, jotka käyttävät puolueessa oloaan kiipeilyyn ja omien etujensa tavotteluun, tunkeutui kaksinaamaisia aineksia, jotka sanoissa vannovat uskollisuutta puolueelle, mutta käytännössä yrittävät rikkoa sen politiikan toteuttamista.

Toiselta puolen, puolueen jäsenten marxilais-leniniläisen kasvatuksen epätyydyttävän tilan vuoksi, osottautuu puolueen jäsenistössä olevan suuri määrä tovereita, jotka, vaikkakin ovat rehellisiä ja valmiita neuvostovaltaa puolustamaan, joko eivät ole tarpeeksi kestäviä, eivät käsitä puoluekurin henkeä ja vaatimuksia tai ovat poliittisesti vähälukutaitoisia, eivät tunne puolueen ohjelmaa, sääntöjä ja puolueen tärkeimpiä päätöksiä eivätkä siis tämän vuoksi voi aktiivisesti noudattaa puolueen politiikkaa.

NKP(b):n KK:n ja KKK:n tammikuun yhdistetty täysistunto tämän seikan huomioiden päätti suorittaa puhdistuksen v. 1933 ja "järjestää puolueen puhdistamisen sillä tavalla, että taattaisiin rautainen proletaarinen kuri puolueessa ja puolueen rivien puhdistuminen kaikista epäluotettavista, horjuvista ja vieraista aineksista".

Tällöin puolue nojautui Kominternin II kongressin päätöksen v. 1920 heinäkuun 30 päivältä, minkä mukaan:

"Kaikkien maiden, missä kommunistit toimivat legaalisesti, kommunististen puolueiden täytyy suorittaa puoluejärjestöjensä jäsenistön ajoittaisia tarkastuksia (uudelleen rekisteröintejä), jotta järjestelmällisesti puhdistettaisiin puolue siihen kiertämättömästi takertuvista pikkuporvarillisista aineksista."

Tähän Kominternin ohjeeseen nojaten puolueemme on suorittanut puolueen uudelleen rekisteröinnin v. 1920, puolueen puhdistuksen v. 1921, ei-tuotannollisten solujen puhdistuksen v. 1924 maaseutusolujen tarkastuksen v. 1925 ja puolueen puhdistuksen vv. 1929/30 Nämä puhdistukset ja uudelleen

rekisteröinnit, kuten on tunnettua, ovat lujittaneet puolueemme rivejä, kohottaneet sen taistelukykyisyyttä, jokaisen puoluejäsenen vastuunalaisuuden tunnetta puolueen työhön nähden.

II
PUHDISTUKSEN TEHTÄVÄ JA SUUNTA

Puolueen puhdistuksen tehtävänä on puolueen jäsenten ideologisen tason kohottaminen, puolueen poliittinen ja organisatoorinen lujittaminen ja puolueettomien joukkojen miljoonien puoluetta kohtaan tunteman luottamuksen edelleen voimistuttaminen.

Nämä tehtävät toteutetaan puhdistuksen yhteydessä: a) puolueen jäsenten ja puoluejärjestöjen avonaisen ja rehellisen itsekritiikin suorittamisella; b) jokaisen puoluesolun työn tarkastuksella puolueen päätösten ja ohjeiden täyttämisen kannalta katsoen; c) työtätekevien puolueettomien joukkojen osallistumisella puhdistukseen ja d) puhdistamalla puolueesta puolueen jäsenen arvokasta nimitystä ansaitsemattomat ihmiset.

Puolueesta puhdistetaan:

1) Luokkavieraat ja vihollisainekset, jotka petoksen tietä ovat päässeet puolueeseen ja jääneet sinne turmellakseen puolueen rivejä.

2) Kaksinaamaiset, jotka elävät puoluetta pettäen, jotka salaavat puolueelta todelliset pyrkimyksensä ja valheellisten puolueelle vannottujen "uskollisuus"-valojen, verhossa yrittävät käytännössä rikkoa puolueen politiikkaa.

3) Avoimet ja salaiset puolueen ja valtion rautaisen kurin rikkojat, jotka eivät täytä puolueen ja hallituksen päätöksiä, jotka alistavat epäilyksen alaiseksi puolueen päätökset ja sen asettamat suunnitelmat soittamalla suutaan niiden "epäreaalisuudesta" ja "toteuttamattomuudesta".

4) Rappeutuneet ja porvarillisten ainesten kanssa yhteenkasvaneet, jotka eivät halua käytännössä taistella luokkavihollisia vastaan, jotka käytännössä eivät taistele kulakkiaineksia, hajoittajia, lorvailijoita ja yhteisomaisuuden varkaita ja rosvoojia vastaan.

5) Kiipeilijät, nylkyrit ja byrokratisoituneet ainekset, jotka käyttävät puolueessa ja neuvostovaltion palveluksessa oloaan omiin henkilökohtaisiin nylkyritarkoituksiinsa, jotka ovat irtaantuneet joukoista ja halveksivat työläisten ja talonpoikain tarpeita ja vaatimuksia.

6) Moraalisesti turmeltuneet, jotka sopimattomalla k ä y ttäytymisellään alentavat puolueen arvoa, tahraavat puolueen lipun.

Sen johdosta, että viimeaikoina NKP(b):n riveihin liittyneiden *puolueenjäsenten* keskuudessa on osa tovereita, jotka ovat työväenluokalle uskollisia ja jotka ovat osoittaneet uskollisuutensa käytännössä, tuotannossa, kollektiivitalouksissa, mutta jotka eivät ole omaksuneet kommunistisen puolueen jäsenelle välttämättömiä kaikkein alkeellisimpiakaan poliittisia tietoja — ohjelmaa, sääntöjä, puolueen tärkeimpiä päätöksiä — Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea suosittelee puolueen puhdistuksessa siirrettäväksi tällaiset kommunistit *kandidaattijäseniksi,* ei puoluerangaistuksen muodossa, vaan heidän poliittisen kasvatuksensa ja paremman valmennuksensa tarkoituksessa, siten, että vuoden kuluttua asetetaan kysymys heidän siirtämisestään takaisin puolueen jäseniksi, jos he tämän vuoden ajalla pystyvät kohottamaan puolueenjäsenelle välttämätöntä poliittista lukutaitoisuuttaan.

Sen johdosta, että tämän saman seikan seurauksena *puolueen kandidaattien* joukossa osoittautuu olevan

suuri määrä tovereita, joilta puuttuu ei ainoastaan kandidaatille välttämättömät poliittiset alkeistiedot, vaan joita haittaa vielä myöskin kestämättömyys ja riittämätön lujuus puoluekurin kannalta katsoen, puolueen Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea suosittelee puhdistuksessa tällaiset toverit siirrettäviksi kandidaattien riveistä *myötätuntoisten joukkoon*, siten että vuoden kuluttua asetetaan kysymys heidän siirtämisestään jälleen kandidaateiksi tai heidän ottamisestaan puolueen jäseneksi, jos tarkastus osottaa, että he ovat täysin tähän kypsyneet.

III
PUHDISTUKSEN MENETTELYTAVAT

Puhdistus on puolueemme bolshevistisen itsekritiikin ilmaus. Se tulee suorittaa "naamaan katsomatta" puolueen tärkeimpien päätöksien toteuttamisen kannalta puolueen jäsenten ja kandidaattien taholta, heidän osallistumisensa kannalta sosialistiseen kilpailuun ja iskuruuteen, aktiiviseen taisteluun tuotantofinanssisuunitelmien puolesta, tärkeimpien taloustehtävien täyttämisen puolesta, taisteluun joutopäiviä vastaan ja taisteluun sosialistisen omaisuuden tuhoamista vastaan.

Kaikille puolueenjäsenille puhdistuskomitean on asetettava vaatimus puolueen ohjelman, sen sääntöjen ja puolueen tärkeimpien päätöksien tuntemisesta. Ei voi olla kommunisti tuntematta puolueensa ohjelmaa, sääntöjä ja sen tärkeimpiä poliittisia ja organisatoorisia päätöksiä. Kuitenkaan puhdistuskomiteain ei tule poliittisen tietoisuuden henkilökohtaisessa tarkastuksessa tehdä tarkastettavalle eksyttäviä, "riitaisia" "koukukkaita" kysymyksiä. Niiden on tarkastettava tarkastettavien yleistä kehitystasoa siten, että ei jätetä puolueen rajojen ulkopuolelle ehdottomasti puolueen asialle ja sosialismin rakennustyölle uskollisia tovereita, jotka eivät ole olleet tilaisuudessa riittävässä määrin kohottamaan poliittisen tietoisuutensa tasoa, varsinkaan työläisiä ja kollektivisteja.

Puhdistusta ei suinkaan tule tarkastettavien eikä tarkastajain pitää summittaisena puolueen epäluottamuksena kyseessä olevan solun kommunisteihin nähden. Puhdistuskomiteain on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin muodostakseen puhdistuksessa toverillisen tilanteen, missä jokainen puolueenjäsen tuntisi, että kysymys ei ole vainotoimenpiteistä, vaan siitä, että avustettaisiin puoluetta vetämään esille ja poistamaan kaikki puoluejärjestön puutteellisuudet.

Puhdistuskomitean ja puolueen kaikkien jäsenten velvollisuus on päättävästi torjua ne, jotka yrittävät käyttää puhdistusta henkilökohtaisiin tarkoituksiin, ryhmätaistelun tarkoituksiin, kaikki parjaajat samoinkuin ne, jotka yrittävät parjata kommunistia lujuudesta puolueen linjan noudattamisessa, taistelussa puoluekurin, taloudellisen säästäväisyyden, tuotantofinanssisuunnitelman täyttämisen, viljanhankintojen ajallaan täyttämisen, kunnollisen kevätkylvöihin valmistautumisen, sadonkorjuuseen ja sadonjakoon valmistautumisen puolesta ja yleensä ankaruudesta suhtautumisessa puolueenjäsenten, jotka ovat olleet jonkun johtavan toverin alaisia työn täsmällisyyteen ja joustavuuteen.

Samanaikaisesti on annettava yhtä päättävä vastaisku niille, jotka yrittävät kaikilla teeskennellyillä konsteilla painostaa kaikkia niitä, jotka vilpittömästi pyrkivät avustamaan puoluetta vetämään esille puhdistuksessa vieraat, epäluotettavat ja heikot ainekset puolueen riveissä tai osottavat todellisia puutteellisuuksia, virheitä, huolimattomuutta jon-

kun toverin tai kokonaisen järjestön työssä.

Taistellessaan puolueen jäsenten elintapain turmeltumista ja sopimatonta käyttäytymistä vastaan (juopottelu, turmeltuneet elintavat, yhteiselämä vieraiden ainesten kanssa, juutalaisviha ja muut tämän tapaiset ilmiöt, jotka ovat kommunistin nimelle sopimattomia) puhdistuskomitean ei missään tapauksessa tule sallia joutavanpäiväistä ja riidanhaluista yksityiselämän kaivelua. Puhdistuskomitean on kiinnitettävä päähuomio siihen, miten puolueen jäsen toteuttaa puolueen hänelle antamia tehtäviä, miten hän taistelee puolueen päätösten täyttämiseksi ja toteuttamiseksi.

Puhdistus suoritetaan solujen avoimissa kokouksissa vetämällä mukaan puolueettomat (suurissa soluissa työhuoneittain, työvuorottain ja virastojen osastottain, kollektiivitalouksittain ja neuvostotiloittain jne.), joissa kokouksissa ennakolta kuullaan ja käsitellään komitean tiedotus puhdistuksesta sen tarkoituksesta ja tehtävistä ja solun toimikunnan selostus tarkastettavan järjestön tilasta.

Puhdistuksen käyvät läpi kaikki puolueen jäsenet ja kandidaatit lukuunottamatta NKP(b):n KK:n ja KKK:n jäseniä ja kandidaatteja ja NKP(b):n KK:n tarkastuskomitean jäseniä, jotka on valittu puolueen edustajakokouksessa, sekä neuvostotilojen ja kone-traktoriasemien politosastojen johtajia, jotka puolue on tarkastanut jo nimitettäessä. Kuitenkin siinä tapauksessa, että jokin puoluejärjestön kokous tai puolueen jäsenten yksityinen ryhmä esittää perustellun vaatimuksen jonkun KK:n, KKK:n ja tarkastuskomitean jäsenen tai kandidaatin tai konetraktoriaseman ja neuvostotilan polit-osaston päällikön puhdistamisesta on viimemainittujen käytävä puhdistuksen läpi.

IV
PUHDISTUKSEN JOHTO

PUHDISTUKSEN johto koko Neuvostoliiton mitassa annetaan Keskuspuhdistuskomitealle, jäsenistöön kuuluvat *tov. Rudzutak (puheenjohtaja), L. M. Kaganovitsh, Kirov, Jaroslavski, Shkirjadov, Jezhov, Stasova ja Pjatnitski.*

Puhdistuksen johtoa varten alue- ja aluepiirijärjestöissä ja tasavalloissa nimittää Keskuspuhdistuskomitea vastaavan puhdistuskomitean.

Alueen, aluepiirin ja tasavaltojen puhdistuskomiteat järjestävät piirien puhdistuskomiteat.

Alueen ja piirien puhdistuskomiteat valitaan auktoriteettisista, bolshevistisesti varmoista, poliittisesti lukutaitoisista henkilöistä, jotka eivät ole aikaisemmin kuuluneet muihin puolueisiin, eivätkä ole olleet oppositiossa, kokeilluista kommunisteista, joilla on vähintäin 10 vuoden puolueen jäsenyysaika.

Puhdistuskomitean jäsenten luettelo julkaistaan hyvissä ajoin paikallisessa lehdistössä siten, että siinä tapauksessa, jos on tarpeellista puhdistuskomitean jäsenten poistaminen, Keskuspuhdistuskomitea voi tarkastaa tällaiset ilmoitukset.

Puhdistuskomitean päätökseen tyytymättömät NKP(b):n jäsenet ja kandidaatit voivat tästä päätöksestä valittaa kuukauden kuluessa ylempään puhdistuskomiteaan aina Keskuspuhdistuskomiteaan asti ja puolueen edustajakokoukseen asti puolueen korkeimpana elimenä.

Puhdistuskomitean työ tulee tapahtua koko puolueen myöskin tarkastettavan järjestön ja erikoisesti puolueen lehdistön kontrollin alaisena. Jokainen solu voi yleisessä kokouksessa alistaa kritiikin alaiseksi puhdistuskomitean minkä päätöksen tahansa ja valittaa siitä, mikä ei kui-

tenkaan merkitse tämän päätöksen kumoamista. Puhdistuskomitean jäsenten on muistettava, että puolueen sisäisen demokratian rikkomisesta, tylyydestä ja epätaktillisuudesta puhdistuksessa heidät itsensä vedetään puoluevastuuseen puhdistuksen turmelemisen vuoksi.

Puhdistus alkaa Moskovassa, Leningradissa, Uralilla, Donilla, Odessassa, Kievissä, Vinnitsan alueilla, Itä-Siperiassa ja Kaukaisen Idän aluepiirissä sekä Valko-Venäjän tasavallassa kesäkuun 1 päivästä ja päättyy viimestään tämän vuoden marraskuussa.

Puolueen keskuskomitea ja keskuskontrollikomitea, ovat vakuutettuja, että kaikki puolueen jäsenet ja rehelliset puolueettomat työtätekevät aktiivisesti osallistuvat käytännössä puolueen rivien puhdistamiseen kelpaamattomista ja vieraista aineksista, että puolueen puhdistus yhä tiukemmin tiivistää työläis- ja kollektivistijoukot puolueen ympärille, voimistaa ja lujittaa puoluejärjestöjä ja tekee ne yhä taistelukykyisemmiksi toisen viisivuotissuunnitelman tehtävien toteuttamisessa.

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen (bolshevikkien) keskuskomitea.

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen (bolshevikkien) keskuskontrollikomitea.

K. LEPOLA

„Vapaus“ 15-vuotias

NKP(b):n Leningradin aluekomitean suomenkielinen äänenkannattaja *Vapaus* täyttää toukokuun 25 päivänä 15 vuotta. *Vapauden* ensimmäinen numero ilmestyi 25/v 1918.

Vapauden perustaminen liittyy välittömästi Suomen työväen vallankumouksen tappioon päättymiseen keväällä 1918. Huhti-toukokuulla mainittuna vuonna siirtyi Suomesta useita tuhansia punaisia pakolaisia neuvostovallan alueelle. Näiden pakolaisina tänne neuvostomaahamme siirtyneiden keskuudessa herätettiin jo heti ensi päivinä kysymys suomenkielisen lehden perustamisesta. Samoin kysymystä pohdittiin silloisissa Pietarin suomenkielisissä työväenjärjestöissä. Eräässä muistelmakirjoituksessa kerrotaan, että kysymystä suomenkielisen työväenlehden perustamisesta silloiseen Pietariin pohdittiin eräiden Suomen Kansanvaltuuskunnan jäsenten ja muutamien muiden Suomen vallankumouksen johtajain keskuudessa Viipurissa huhtikuun puolivälissä v. 1918. Silloin tavallaan lausuttiin syntysanat *Vapaudelle*, lehdelle, jonka pakolaiset ja silloisen Pietarin suomalaiset työväenjärjestöt toista kuukautta myöhemmin perustivat.

Äskettäin kuollut tov. *Onni Tuomi*, joka oli eräs *Vapauden* ensimmäisiä toimittajia, kertoi "pyydettynä puhujana" esittäneensä ajatuksen suomenkielisestä sanomalehden perustamisesta Pietariin Ohdan työväenyhdistyksen iltamassa toukokuun alkupuoliskolla 1918. Tov. Tuomi kertoi:

> "Siellä olevat toverit kannattivat sitä. Seuraavassa yhdistyksen kokouksessa asia käsiteltiin, minut valittiin yhdistyksen edustajaksi Pietarin suomalaisten järjestöjen neuvostoon ja velvotettiin alustamaan sanomalehden perustamiskysymys. Sen tein. Neuvosto päätti perustaa lehden. Kokouksen puheenjohtajana oli Puhakka ja sihteerinä Kerttula. Neuvosto valitsi lehdelle hallinnon, asetti taloudenhoitajaksi Puhakan ja Neuvosto sekä järjestöt luovuttivat varat. Olen nähnyt sanomalehtikirjoituksissa jälkeenpäin kirjoitettavan, että Valpas perusti "Vapaus"lehden. Tosiasia on, että vasta kun lehti oli

perustettu hallinto valitsi kolmesta ehdokkaasta päätoimittajaksi Valppaan. Toisina ehdokkaina oli Jussi Railo ja minä."

Tuomen tämän muistiinpanon mukaan ei siis *Vapauden* ensimmäinen päätoimittaja Valpas ole lehden hommaamisessa näytellyt niin aktiivista osaa kuin yleensä on edellytetty, vaan joutui hän mukaan valmiiksi järjestettyyn lehtihommaan. Jokatapauksessa on selvää se, että *Vapaus* perustettiin suureksi osaksi sosialidemokraattisessa hengessä. Ja Valppaan toimittajaksi valitseminen karkoitti kumouksellisinta ainesta lehden ympäriltä, sillä olihan hän ollut Suomen työväen vallankumouksen ajan aivan sivustakatsojana. Järjestöt, jotka lehden perustamiseen vaikuttivat, olivat murroskaudessa. Vissiä aatteellista pesänselvitystä suoritettiin sosialidemokratian ja kommunismin välillä, mutta tämä aatteellinen rajankäynti oli silloin vielä aivan alkuasteellaan. *Vapauden* nelisenkymmentä ensimmäistä numeroa kyllin selvästi osoittavat sen, ettei lehden lähin aktiivikaan vielä noina ensimmäisinä viikkoina ja kuukausina kyennyt sosialidemokratian pakaasista sanottavasti vapautumaan, vaan sai Valpas heistä uskollisia aseenkantajia määrätietoiselle oikeistososialidemokraattiselle toiminnalleen. Se työväenneuvosto, johon mm. Tuomikin edellämainitussa muistelmapätkässään viittaa, valitsi lehden hallintoonkin jäseniä, jotka olivat maailmankatsomukseltaan yhtä parantumattomia sosialidemokraatteja, kuin valittu päätoimittaja Valpaskin. Kommunistisesti ajattelevien ja vakavasti kommunisteiksi pyrkivien tovereiden taholta, joiden joukossa oli huomattava osa Suomen vallankumousliikkeen johtavaa ainesta ja osa bolshevikkien toimintaan osallistuneita Pietarin työläisiä, yritettiin touko-, kesä- ja heinäkuun aikana v. 1918 vaikuttaa lehden kantaan, mutta Valpas osasi taitavaa demagogiaa, harjoittaen vetäytyä hallinnon ja työväenneuvoston edustaman "kansanvallan" suojiin, ja ensimmäiset uusitut neuvotteluyritykset eivät johtaneet toivottuun tulokseen. Näihin aikoihin alkoivat punaiset työläiset vieroksua *Vapautta* ja kun herätettiin kysymys viikkojulkaisun *Kumouksen* perustamisesta otettiin se hanke tyydytyksellä tervehtien vastaan. *Kumous* alkoi ilmestyä alunalkaen kommunistisena julkaisuna.

Kuten edelläsanotusta selviää, oli *Vapauden* perustajina osa vanhojen pietarilaisten sosdem. järjestöjen jäseniä. Nämä olivat tilanneet aikaisemmin sosialidemokraattisia lehtiä Suomesta. Varsinkin viipurilaista *Työ*-lehteä levisi huomattavasti Pietariin. Perustettavasta lehdestä pyrittiin saamaan lähinnä *Työn* toiminnan jatkaja. Käytettävissämme olevat tiedot ja muistiinpanot *Vapauden* perustamisajoilta eivät yksityiskohtaisesti kerro, missä määrin sen perustamishommain yhteydessä noissa edellämainituissa järjestöissä pohdittiin sitä linjaa, mitä perustettavan lehden on noudatettava. Valppaan kirjoituksista ilmenee, että hän varoi linja- ja suuntakysymysten joukkokeskusteluun joutumista. Hän piti keskustelematta luonnollisena sen, että lehden on luonnollisesti oltava sosialidemokraattinen. *Vapauden* perustajain joukossa oli rehellisiäkin vallankumouksellisia, proletaarisia luokkataistelijoita, mutta hekään eivät näy ainakaan alussa asettaneen päätoimittajaksi v a l i tulle menshevikki Valppaalle mitään kiinteää vaatimusta lehden kantaan nähden. Olihan Valpas aikaisemmin tullut tunnetuksi "jyrkän suunnan" edustajana Suomen vanhassa työväenliikkeessä, vaikkapa hän työväen vallankumouksen ajan esiintyikin vastaanhangottelijana, vallankumouksen saboteeraajana. Politiikkona ja sanomalehtimiehenä hän ei ollut mikään "eilisen teerenpoika". Kaikille oli tiettyä ja riidatonta se, että hän oli pystyvä ja kykenevä sanomalehtimies, mutta hänen vallankumouksen

aikana esittämänsä sivustajurnuttajaroolinsa oli vielä tällöin paljastamatta. Ja niinpä osalla lehden perustajista epäilemättä oli halu liittää lehtihommansa "tunnettuun nimeen" harjoittaakseen täten reklaamia uuden lehden puolesta ja vahvistaakseen sen poliittista pääomaa tunnetun "vasemmistopolitiikon" lehden johtoon vetämisellä.

Tarkastellessamme *Vapauden* ensimmäisiä numeroita emme tule vakuutetuksi siitä, että se edes heijastaisi niitä parhaimpia vallankumouksellisia mielipiteitä ja ajatuksia, mitkä jo silloin nykyisessä Leningradissa ja sen lähiympäristössä olleiden suomenkielisten työväenjoukkojen keskuudessa olivat vallitsevina. Päinvastoin lehden ensimäiset 41 numeroa kertovat hyvinkin puhuvasti Valppaan menshevistisestä toimeliaisuudesta joukkojen mielialan sosialidemokraattiseksi muokkaamiseksi. Ne kertovat hänen asettumisestaan avoimesti vastustamaan suomenkielisen työväenliikkeen vallankumouksellista selvenemistä ja kommunistiseksi kehittymistä. Ja ne kertovat jopa siitä, miten Valpas nousi vastustamaan neuvostovaltaa. proletariaatin diktatuuria.

Vapauden otsikon alla sen ensimmäisissä numeroissa oli luettavana sanat: *"Suomalainen sosialistinen päivälehti"*. Ensimmäisen numeron johtava kirjoitus julaistiin otsikolla *"Valon soihtu Pietariin"*. Tässä kirjoituksessa lehti ilmoittautuu "mielipiteiden ja tietojen välittäjäksi". Myöhemminkin lehti useasti vakuutti Valppaan laatimien taitavain kirjoituksien kautta, että lehdessä sallitaan tilaa "eri katsomuksille ja mielipiteille". Tämä aatteellinen kaikkiruokaisuus oli vain sanoissa, sillä Valppaan keitokset olivat menshevistisiä.

Lehden ensimmäisen numeron johtavassa kirjoituksessa kuvastuu pessimistinen käsitys lehden jatkuvaan ilmestymiseen nähden. Kirjoituksessa mm. sanotaan:

"Kun lehden tarve on niin ylen suuri, on Pietarin sosialidemokraattinen piirineuvosto päättänyt julaista sitä ainakin pari kolme kuukautta. Mainittujen työväenjärjestöjen tullessa lehden omistajiksi on tämä oleva kansanvaltaisella pohjalla. Järjestöihin kuuluvat työläiset saavat viime asteella tarkastaa tätä ja päättää tämän kannasta ja kohtalosta".

Näin Valpas kirjoituksessaan vakuutti. Mutta ne olivat sanoja. Lehti osoittaa, että jos työläisten taholta yritettiin vähänkin arvostella tätä kantaa, niin Valpas oli ensimmäisenä syöksemään ilkeyksiä ja parjauksia niitä vastaan, jotka lehden sosialidemokraattista ja vastavallankumouksellista kantaa vähänkin arvostelivat. Erikoisen räikeänä tämä Valppaan hyökkäävä vastavallankumouksellinen sosialidemokraattisuus ilmeni lehden numerossa 40. Tosin Valpas oli jo lehden ensimmäisen numeron johtavaan kirjoitukseen sijoittanut tärkeän ohjelmalauseen: *"Lehden kanta on tietysti oleva sosialidemokraattinen."*

Tämän ohjelmalauseensa mukaisesti hän lehdessä toimi, aika-ajottain melkoisella häikäilemättömyydellä. Äsken mainitsemamme *Vapauden* 40:s numero ilmestyi heinäk. 13 päivänä 1918. Lehti oli silloin ilmestynyt vähän yli puolitoista kuukautta. Valpas tällöin näki, että hänen johtamansa lehti ei saa Neuvostojen maassa työtätekevien joukkojen kannatusta. Siksipä hän sijoitti kysymyksessä olevaan numeroon kaksi ja puoli sivua, eli noin 2/3 lehden sisällöstä, mitä häikäilemättömintä parjausta vallankumoukselliselle katsomukselle uskollisia ja kommunistiselle tielle vakavasti ja rehellisesti pyrkiviä Suomen vallankumousliikkeen johtajia ja joukkoja vastaan. Lehden johtavan kirjoituksen otsikkokin aitovalpasmaisessa menshevistisyydessään oli paljon puhuva. Se kuului: *"Vapaus kuolee. Sorto jää."* Tämä kirjoitus on sikäli mainitsemisen arvoinen, että siinä Valpas avoimesti asettui epäilemään "työväen diktatuurivallan pystyttämis- ja var-

sinkin kestävyysmahdollisuuksia". Puhuessaan avoimesti proletariaatin diktatuuria ja proletaarista vallankumousta vastaan koetti hän sanottavansa sovittaa Suomen oloihin, ettei olisi joutunut aivan suorasukaisen avoimesti esiintymään neuvostovaltaa vastaan, joka kuitenkin oli tämänkin kirjoituksen oleellisimpana tarkoituksena. Kirjoituksessa sanotaan proletaarisen vallankumouksen mahdottomuudesta m.m. seuraavaa:

> "Verinen ratkaisu, joka tulisi niin hirveä, ei tuottaisi työväelle, jos se voittaisikin vastoin arviointia, niin suuria etuja, että ne vastaisivat hirvittävän, molemmin puolin äärimmäiseen asti pinnistetyn taistelun uhreja ja muita hävityksiä. Sellaisen taistelun jälkeen ei näette voitaisi luoda tuolla kehitysasteella kuinkaan pitkälle sosialistista järjestelmää; yksityisomistuksellinen tuotanto olisi oleva edelleen hyvin suuressa määrin vallalla, se pitäisi suuren määrän väestöstä mieleltään yksitysomistusta puoltavana; työväen diktatuurin alaista Suomea voitaisiin tuskin sanoa sosialistiseksi saattamatta koko sosialismia huonoon maineeseen väestön keskuudessa; sosialismin nimellä ehkä oleva tulisi olemaan pikemmin valtion ja kuntien kapitalismia".

Tarvinneko tuhlata sanoja Valppaan esittämän tulevaisuuden kuvan kumoamiseksi. Sosialistisen rakennustyömme suuret saavutukset — jotka ovat olleet mahdolliset vain proletariaatin diktatuurin vallitessa — perusteellisesti murskaavat valpaslaisen kannan ja mobilisoivat kaikkien maiden työväenluokan vallankumoukselliset voimat kapitalisteja vastaan.

Valppaan avoin ohjelmajulistus työväen diktatuuria vastaan ja muutkin hänen kirjoituksensa samassa numerossa ovat kokoonpantuja suurella taidolla — varsinkin mitä ilkeyteen ja kierouteen tulee. Kavalasti niissä vihjaillaan, että eräillä olisi muka miljoonia käytettävissä Valppaan lehden avustamiseen, mutta "miljonäärit eivät ole juosseet apuun, vaan pistävät saaliinsa parempiin suihin." Tätä sanoessaan Valpas varsin hyvin tiesi miljoonajutuissa valehtelevansa, mutta puhuessaan demagogisesti "meidän ryysyisten työläisten" nimessä "herroja johtajia" vastaan ei hän voinut olla erossa sellaisistakaan ilkeyksistä, joiden hän tiesi kaikilta osiltaan olevan valhetta. Mutta tämä olikin epätoivoon joutuneen menshevikkipomon viimeistä sätkyttelyä. Mainitun numeron jälkeen Valpas toimitti ainoastaan yhden numeron "Vapautta". "Puoluepaaviksi" Suomen vanhassa sosdem. puolueessa nimitetty vanhan työväenliikkeen johtaja oli proletariaatin diktatuurin maassa veisannut virtensä loppuun. Tällä vähän yli puolitoista kuukautta kestäneellä toimittajakaudellaan hän ehti kyllin selvästi osoittaa sen, ettei hänen paikkansa ole proletaarisen vallankumouksen taisteluriveissä. Hän lähettikin pian sen jälkeen pyynnön päästä täyttämään edustajatehtäviään Suomen lahtarieduskunnassa. Myöhemmin hän meni Suomeen. Joutui siellä ennen Suomen työväen vallankumousta suorittamansa toiminnan vuoksi lahtarien vankilaan. Oli vuosia Tammisaaressa. Mutta vallankumouksellista luokkataistelijaa ei hänestä siinäkään valimossa muokkautunut. Tänä päivänäkin hän on kommunismin vastustamisella pelastavinaan "sosialismia joutumasta huonoon maineeseen " — tosiasiassa tehden ovelana ja kavalana "sosialidemokraattina" palveluksia Suomen fasistisille vallanpitäjille.

Vapauden ensimmäinen kommunistinen numero ilmestyi 31/VII 1918. Nyt oli lehden johtavana kirjoitus: *Vapaus kommunistiseksi lehdeksi*. Kirjoituksessa osoitetaan kommunistisen vallankumoustaistelun välttämättömyys ja sanottiin siinä mm. seuraavaa:

> "Tämä "Vapaus" lähti toisenlaisia uria kulkemaan. Se ei hyväksynyt vallankumouksellista sosialismia. Kaukana siitä, että se olisi tunnustautunut kommunistiseksi. Se ei hyväksynyt taistelua työväenvallan, työväen diktatuurin puolesta."

Nyt lehti lupautui taistelemaan

kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen puolesta ja osoittaa, että ken ei lähde tälle tielle, joka ei johda työväenjoukkoja tälle tielle, vaan tahtoo sitä muulle tielle, niin hänet julistetaan työväenluokan ja vallankumouksen vastustajaksi.

Vapauden tulevaisuudesta sanotaan kirjoituksessa:

"Tulkoon siitä kansainvälisen vallankumouksen puhdasvärinen kommunistinen taistelulippu suomalaisten työväenjoukkojen tien viitaksi".

*

Edelläolevassa eräitä piirteitä *Vapauden* alkutaipaleelta. Nuo piirteet osoittavat, että tuo taival ei ole kunniakas sivu *Vapauden* historiassa. Mutta vaikka se ei edes heijasta silloista joukkojen vallankumouksellisuutta, niin tavallaan se valaisee sitä vaihetta suomalaisen vallankumousliikkeen historiassa, joka oli keväällä 15 vuotta sitten. Silloiset päivät ja viikot olivat Suomen proletariaatille raskaita. Ja Valppaan *Vapaus* oli tämän raskauden, toivottomuuden ja alistumisen tulkitsija eikä taistelun lippu. Mutta se ajankohta oli raskasta myöskin neuvostovallan työtätekeville. Ero oli kuitenkin siinä, että täällä oli proletaarinen vallankumous Leninin puolueen johdolla voittanut. Ja sen voiton turvaamiseksi varustauduttiin uusiin taisteluihin. Taistelusta oli kysymys. Proletariaatin diktatuuri on säilytettävä. Ja oli selvää, että maassa, jossa oli pystytetty proletariaatin diktatuuri ja jossa bolshevistinen puolue laajojen joukkojen tukemana taisteli pelotonta ja uhrautuvaa taistelua proletariaatin diktatuurin puolesta ei valpasmainen alistumisen ja antautumisen oppi saanut kannatusta. Suomalaistenkin työtätekevien paikka oli työväenvallan puolustajain riveissä. Se haihattelu ja pettymys mikä oli ominaista Valppaan ruikutuksille ja proletariaatin diktatuuria vastaan kohdistetuille vuodatuksille ei löytänyt vastakaikua enempää pakolaisaineksen kun paikallisenkaan väestön keskuudesta. Täkäläiset suomenkieliset menshevikit olisivat epäilemättä halusta tukeneet tuollaista sosialidemokraattista lehteä, mutta heilläkään ei ollut täysin avoimiin esiintymisiin riittävää rohkeutta. Kuvaavaa on se, että *Vapaus* ei Valppaan toimituskautena vakavasti pyrkinytkään solmimaan suhteita paikallisen väestön kanssa. Omassa liemessään kiehuen ja ahdasta kansallista rajoittuneisuutta edustaen se pysyi kylmänä ja vieraana neuvostovallalle. Ja vieras se oli myöskin Inkerin työtätekeville.

Mutta, kuten sanottu, alkoi *Vapaus* heinäkuun lopulla v. 1918 ilmestyä *kommunistisena päivälehtenä*. *Vapauden* senjälkeinen taisteluhistoria kertoo monivaiheisesta työstä suomenkielisten työläisten ja talonpoikain keskuudessa. Neuvostoliiton suomenkieliset ovat olleet venäläisten tovereittensa ja muiden kansallisuuksien rinnalla puolustamassa proletaarista isänmaataan ja Lokakuun vallankumouksen saavutuksia kansalaissodan rintamilla. He ovat olleet ja ovat iskureina sosialistisessa rakennustyössä, työssä kulttuurivallankumouksen eri aloilla jne. Kaikessa tässä taistelussa, työssä ja toiminnassa on *Vapaus* ollut mukana "kommunistisena tienviittana", kollektiivisena agitaattorina, järjestäjänä, pyrkien jatkuvasti yhä voimakasotteisempaan joukkotyöhön suorittaessaan niitä tehtäviä, mitkä sille bolshevistisena sanomalehtenä ehdottomasti kuuluu. Bolshevistinen lehti ei voi olla vain "mielipiteiden ja tietojen välittäjänä". Eikä riitä sekään, että se toimisi vain agitaattorina ja propagandistina, mutta bolshevistisen lehden tulee olla myöskin kollektiivisena organisaattorina. Tämän leniniläisen perusopetuksen toteuttamiseen on *Vapauskin* pyrkinyt. Ja on sillä tässäkin suhteessa vissit työsuoritukset takanaan. Sanomalehden järjestävä voima nojautuu ennenkaikkea siihen

aktiiviin, siihen kirjeenvaihtajaverkostoon, joka järjestyy lehden ympärille. *Vapaudella* on kuluneiden 15 vuoden aikana ollut tilaisuus lukea aktiiviseen avustajakuntaansa ja kirjeenvaihtajaverkostoonsa tuhatlukuiset joukot alueemme suomenkielisiä työläisiä, talonpoikia, kollektivisteja, toimitsijoita ja opiskelijoita. Tällä hetkellä sen toimiva kirjeenvaihtajajoukko ei ole suuri. Noin 250 kirjeenvaihtajaa, joista ainoastaan viidesosa toimii riittävällä aktiivisuudella. Lehden työssä onkin kiinnitettävä ennenkaikkea tämän järjestävän joukkovoiman vahvistamiseen mitä valppainta huomiota. Se on tämän hetken keskiötehtävä. Ja se on jatkuva iskutehtävä.

Aika ajottain suoritetut lehden sisällön tarkastukset ja jatkuva tarkastus lehden kymmeniin tuhansiin nousevan lukijajoukon taholta, jonka joukon eturiviin kuuluu alueemme suomenkieliset kommunistit, nuorisoliittolaiset ja kulttuuririntaman aktiivisemmat työntekijät, ovat osoittaneet, että *Vapaus* on jatkuvasti taistellut puolueen päälinjan puolesta. Mutta sen taistelun organisatooriseen voimistamiseen, teoreettisen työn syventämiseen ja ideologisen rintaman kysymysten tähänastista valppaampaan marxilais-leniniläiseen selvittämiseen on pyrittävä. Siihen velvoittaa nykyinen tilanne, erikoisesti alueemme suomenkielisten seutujen kärjistyvä luokkataistelutilanne ja myöskin kärjistyvä kansainvälinen tilanne. Nyt jos koskaan tulee *Vapaudenkin* asettaa terävästi esille taistelu luokkavalppauden puolesta, taistelu oikeisto-opportunismia sekä "vasemisto"-liukumisia ja kaikkia opportunismin ilmauksia vastaan. Sisäinen luokkavihollisemme on lyöty hajalle, mutta se ei ole vielä loppuun saakka hävitetty. Meillä on nyt suoritettavana toisen viisivuotissuunnitelman historialliset tehtävät myöskin luokkien hävittämiseksi. Täyttääksemme osuutemme tämän hetken tehtävien toteuttamisessa, tehtävien, joille puolueemme on eteenpäin liikkumisen tien viitoittanut, tulee juuri vallankumouksellisen luokkavalppauden kaikinpuolinen tehostaminen olemaan eteenpäin liikkumisemme ratkaisevana ehtona. Tämä täytyy nyt *Vapauden* toisen viisitoistavuotistaipaleen alkaessa oikein huomioida. Kysymys luokkavalppaudesta on entistä enemmän muodostunut käytännölliseksi päivän kysymykseksi. Luokkavalppauden tehostamisen merkeissä *Vapauskin* alottaa toisen 15-vuotistaipaleensa. Organisatoorisen ominaispainonsa kohottamisen puolesta taistellessaan tulee *Vapauden* asettaa kysymys *lehtityöntekijäkaatereista* koko laajuudessaan esille. Se on asetettava valtion kustannusliike *Kirjan* sisällä esille täydessä laajuudessaan. Ja se on asetettava niin, että kysymyksessä on kaaterien kasvattaminen kirjeenvaihtajaverkoston alimmilta paikallisasteilta lähtien aina johtavaan toimitustyöhön asti. Meidän tähänastiset kaaterimme ovat kasvaneet työn yhteydessä, pääasiassa itsevirtauksen varassa. Monet kirjeenvaihtajat ovat oppineet työssään, vaikka niiden määrätietoiseen, jatkuvaan kasvattamiseen ei ole ollutkaan voimia, vaikka kysymystä ei vielä ole asetettu koko terävyydessään esille. Nyt se on tehtävä. *Vapauden* 15-vuotispäivän ja *Kirjan* 10-vuotispäivän tulee olla visseinä portaina, ratkaisevina askeleina myös tässä suhteessa tapahtuvalle työn tehostamiselle.

Myös iskuruuden kehittäminen, iskuruuden järjestäminen johtavalle kunniasialle kirjeenvaihtotyön ja lehtityön kaikilla aloilla on kysymys, jota ei voida eikä saa *Vapauden* 15-vuotispäivien yhteydessä sivuuttaa. Uusien joukkotyömuotojen tulee nojautua iskutyön perustalle. Kaikkia sanomalehtialan joukkotyömuotoja kehitettäessä tulee sovelluttaa sosialistisia työmetoodeja rohkeasti ja tuloksellisesti käytäntöön. Lehden jokainen kirjeenvaihtaja tulee kasvattaa täysin tietoiseksi siitä

että lehtityötä ei nyt tehdä yksinomaan lehtien palstoille lähetetyillä uutisilla, vaan sitä tehdään jokapäiväisessä työssä ja taistelussa puolueemme ja hallituksemme antamien tehtävien toteuttamiseksi. Jokaisen lehtikirjeenvaihtajan on oltava iskurina tuotannossa, jokaisen tuotantorintaman iskurin on oltava lehtikirjeenvaihtajana.

Vapaus on Leningradin aluekomitean äänenkannattaja. Siinä ominaisuudessa se on johtava suomenkielinen lehti alueellamme. *Vapauden* alottaessa 15 vuotta sitten taipaleensa oli se neuvostomaamme ainoana suomenkielisenä lehtenä. Nyt meillä on Neuvostoliitossa laaja suomenkielinenkin lehdistö. Alueellamme ilmestyy suomenkielisiä piirilehtiä. Neuvosto-Karjalassa on suomenkielinen päivälehti *Punainen Karjala* ja joukko piirilehtiä. Neuvostoliiton suomenkielisistä paikallislehdistä on pari teollisuustyöläisten keskuudessa toimitettavia, *Kontupohjan Iskuri* ja *Svirstroi*. Kaukana Muurmannillakin suomenkielisessä Poljarnoin piirissä ilmestyy suomenkielinen piirilehti. Nämä monet suomenkieliset piirilehdet sekä satoihin nousevat suomenkieliset seinälehdet muodostavat sellaisen alemman lehdistön, jonka ohjaamiseen, tukemiseen ja opastamiseen nyt 15 vuotiaaksi päässeen *Vapauden* tulee vastaisessa työssään kiinnittää tähänastista moninverroin suurempaa huomiota. Tämän me tällä hetkellä lehtityössä mukana olevat käsitämme ja olemme vakuutettuja siitä, että sen velvoituksen toteuttamisessa on laaja suomenkielinen aktiivi mukanamme.

Vapaus on 15-vuotistaipaleensa aikana saavuttanut sellaisen kannattajajoukon ja on jatkuvassa taistelussa puolueen lipun alla kasvattanut sen joukon sellaiselle tasolle, että edessä olevissa ratkaisevissa taisteluissa, nämä joukot tulevat kunnialla omaa päivälehteänsä lippunansa käyttäen täyttämään entistä vaativammat tehtävänsä. Lehden suurimmat kannattajajoukot ovat tällä hetkellä inkeriläisillä joko kokonaan tai osaksi kollektivisoituneilla kylillä. *Vapauden* keskeisimpänä tehtävänä näin ollen on *työ maaseudulla*, työ kollektiivitalouksien lujittamiseksi ja niiden bolshevistisiksi kehittämiseksi. Mutta yhtä hyvin sille kuuluu työ suomenkielisten teollisuustyöläistenkin keskuudessa. Juuri tätä työtä *Vapauden* on voimistutettava. Sen tulee järjestää suomenkielisiä työtätekeviä bolshevistiseen työhön ja taisteluun puolueen asettamien tehtävien täyttämiseksi. Tätä tehtävää suorittaessaan *Vapauden* on entistä enemmän nojattava laajoihin joukkoihin ja ennenkaikkea kommunisteihin sekä niihin iskuri-joukkoihin, työläisiin, ja kollektivisteihin jotka kommunistisen puolueemme lipun alla rohkeasti ja uhrautuvaisuudella taistelevat puolueemme leniniläisen linjan puolesta kaikkia luokka-vihollisten ja niiden opportunistiapureiden pyrkimyksiä vastaan. Tämän taistelun voimistuttamisessa ja syventämisessä on *Vapaudella* alueen suomenkielisen väestön keskuudessa suuri ja kunniakas tehtävä. Tähänastiset saavutukset innostavat ja velvoittavat uusiin entistä vaativampiin taisteluihin ja uusiin entistä suurempiin voittoihin.

V. KNORIN

II internationalen kriisi

SODANEDELLINEN "II internationale täytti osansa valmistustyössä proletaaristen joukkojen ennakolta järjestämiseksi mitä ankarimman kapitalistisen orjuuden ja kapitalistisen kehityksen mitä myrskyisimmän kasvun pitkäaikaisen "rauhallisen" kehityksen aikana, XIX vuosisadan viimeisen kolmanneksen aikana ja XX vuosisadan alussa" (Lenin.) V. 1914 se tuhoutui opportunismin vaikutuksesta, jonka aatteellisina perusteina olivat "luokkien yhteistoiminnan puolustaminen, sosialistisen vallankumouksen ajatuksesta ja vallankumouksellisista taistelumetoodeista kieltäytyminen, porvarilliseen natsionalismiin soveltautuminen, historiallisesti katoavien kansallisuuksien tai isänmaan rajojen unohtaminen, porvarillisen laillisuuden fetishiksi muuttaminen, luokkanäkökannasta ja luokkataistelusta luopuminen pelosta menettää "väestön laajat joukot" (lue: pikkuporvariston)" (Lenin.)

Sodanedellisen II:n internationalen raunioille syntyi *Kommunistinen internationale,* joka on I internationalen jälkeläinen ja II:n internationalen parhaimpien traditsioiden perijä. Se otti "tehtäväkseen proletariaatin voimien järjestämisen vallankumouksellista rynnäkköä varten kapitalistisia hallituksia vastaan, kansalaissotaan kaikkien maiden porvaristoa vastaan poliittisen vallan puolesta, sosialismin voiton puolesta". (Lenin.)

Kun sitten maailmansota päättyi ja Versaillesin rauha oli solmittu, kun sosialidemokratian avulla oli kukistettu proletaarinen vallankumous Keski-Europassa, jolloin yhtäältä alkoi kapitalismin vakaantuminen ja toisaalta SNTL:n lujittuminen ja voimistuminen, silloin myöskin aikaisemmin kaikki oman porvaristonsa puolesta taistelleet sosialidemokraattiset puolueet päättivät antaa toisilleen anteeksi sotasyntinsä ja jälleen henkiin herättää kansainvälisen yhtymänsä. Tämä sodanjälkeinen II internationale, joka lopullisesti muodostui *vasta* v. 1924 Hampurissa, oli porvariston kanssa yhteistoiminnassaan aina taantumuksellisiin hallituksiin osallistumiseen saakka menneiden sosialidemokraattisten puolueiden yhtymä, puolueiden, jotka porvarilliseen natsionalismiin soveltautumisessaan menivät aina sodan järjestämiseen saakka oman porvaristonsa kilpailijoita vastaan ja proletariaatin luokkataistelusta kieltäytymisessään aina proletariaatin vallankumouksellisen liikkeen sotilaallis- poliittisen kukistamisen järjestämiseen ja SNTL:oa — proletariaatin diktatuurin maata vastaan tähdätyn intervention organisointiin saakka.

Vastavallankumouksen etujoukossa.

Sodanjälkeinen II internationalen politiikka sisältyy olemukseltaan seuraavaan:

Ensiksi, se asetti kansainvälisen politiikkansa perustaksi ei vallankumouksellista proletaarista internatsionalismia, vaan taistelun bolshevismia vastaan ja kapitalististen valtioiden yhteistoiminnan kansainliitossa, sen kansainvälisessä työtoimistossa ja aseistariisumiskonferensseissa. Jatkaen politiikaansa porvariston tukemiseksi imperialistisessa sodassa siirtyi se täydellisesti Versaillesin systeemin puolustamisen kannalle, siitä tuli mätänevän kapitalismin tärkein ase sen taistelussa SNTL:ssa rakennettavaa sosialismia vastaan.

Toiseksi, sisäpolitiikkansa perustaksi se asetti työväenliikkeen hajoittamisen järjestämällä vallankumouksellisen työväenliikkeen tuhoa-

mista, taistellen SNTL:n vallankumouksellistuttavaa vaikutusta vastaan työläisjoukoissa ja levittämällä työväenluokassa illusioita siitä, että kapitalismi voi kehittyä ilman järistyksiä ja sotia, että nykyinen valtio on kansan valtio, että kapitalismi muuttuu järjestyneeksi kapitalismiksi ja että imperialismin ja proletaaristen vallankumouksien kauden poliittinen "demokratia" on rauhallisesti sosialismiin kasvamisen tie.

Kolmanneksi se on säilyttänyt ohjelmassaan joitakin marxilaisia määritelmiä, väärentäen niitä ja poistaen niistä ajatuksen, soveltautuakseen näiden valhemarxilaisten fraasien avulla työväenliikkeen marxilaisiin traditioihin ja säilyttääkseen vanhat työläisten järjestöt byrokraattiensa käsissä, muuttaen nämä järjestöt aseeksi työläisjoukkojen aloitteellisuuden sitomiseksi ja kapitalismin tukemisen aseeksi.

Saksan sosialidemokratia oli II internationalen johtava puolue. Kukistaessaan omin käsin marraskuun vallankumouksen, Saksan sosialidemokratia osoitti teorian ja taktiikan koko kansainväliselle sosialidemokratialle. Sosialidemokraattinen Preussi oli II internationalen linnoitus, maailman sosialidemokratian tuki ja koekenttä, jonka avulla todistettiin rauhallisen sosialismiin kasvamisen mahdollisuus, paljon helpomman sosialismiin johtavan "demokraattisen" tien mahdollisuus kuin mitä on "aasialainen" bolshevistinen tie. Tällä koekentällä kasvoi kuitenkin ei sosialismi, vaan fasismi. Tämä merkitsee koko kansainvälisen sosialidemokratian ratkaisevaa häviötä, koko sen taktiikan, kaikkien sen teorioiden, perustan ja pönkien häviötä.

Sosialidemokratian nykyisen pulan kehitys on tapahtunut rinnan kapitalismin yleisen pulan kärjistymisen, maailman talouspulan kehityksen ja kapitalististen valtioiden välisten ristiriitaisuuksien kasvun kanssa. Tämän pulan perusasteet on määritellyt kehityksen kulku Saksassa.

Tämän pulan *ensimäinen aste* alkoi silloin, kun joukkojen eteen erikoisen selvästi astui kasvava vastakohtaisuus taloudellisen maailmanpulan valtaan joutuneiden mätänevän kapitalismin maiden ja sosialismia rakentavan maan välillä, johon pula ei pystynyt, kun tuli selväksi proletariaatin diktatuurin horjumaton lujuus SNTL:ssa ja Weimarilaisen tasavallan horjuvaisuus (vuoteen 1931).

Tämän pulan *toinen aste* paljastui v. 1932 toisella puoliskolla, jolloin von Papenin onnistui heinäk. 20 p. hajoittaa ilman pienintäkään vastustusta Preussin sosialidemokraattinen hallitus ja kaikkien maiden laajat työläisjoukot näkivät sosialidemokraattisten teorioiden "demokratiasta" tienä sosialismiin romahtavan.

Sosialidemokratian pulan *kolmas aste* alkoi silloin, kun Saksan sosialidemokratia tammik. 30 p. ja helmik. 28 p. v. 1933 kieltäytyi taistelusta Hitlerin valtaannousua vastaan, ja erikoisesti silloin, kun se maalisk. 24 p. Wels'in kautta julisti kannattavansa Hitlerin poliittista ohjelmaa ja ennenkaikkea hänen ulkopoliittista ohjelmaansa.

Tämä johti II internationalen *hajaannukseen,* mikä ilmeni Wels'in erona II internationalen toimistosta ja Saksan sosialidemokratian faktillisena erona tästä internationalesta. Saksan sosialidemokratia tappoi *itsensä* moraalisesti ja poliittisesti kieltäytymällä taistelusta fasismia vastaan ja aseistariisuuntumalla sen edessä.

Porvarillisen "isänmaan" etuja puolustamassa.

Sosialidemokraattisilla puolueilla, jotka ovat sitoneet kohtalonsa porvaristoon, kuolemaan saakka, ei ole eikä voi olla muuta tietä, kuin edelleen jatkuva työkumppanuus porvariston kanssa ja porvarillisen isänmaittensa puolustaminen riippumatta niissä vallitsevan porvariston dikta-

tuurin muodosta. Mitä päättävämpi on fasistinen hyökkäys, sitä nopeammin eri maiden sosialidemokratia heittää entisen radikaalisen fraseologiansa, valmistaen aseistariisuuntumistaan fasistisen diktatuurin edessä ja omaa kuolemansa. Aseistariisuuntuminen fasismin edessä ja sodan valmistaminen — siinä nykyisen sosialidemokratian toiminnan perusta. ”Sosialidemokratia, — kuten Rosa Luxemburg sanoi syksyllä v. 1914, jolloin Saksan sosialidemokratia kieltäytyi taistelusta sotaa vastaan ja siirtyi Hohenzollernien puolelle, — muuttui kuolleeksi ruumiksi”. “Historia ei tunne alhaisempaa petosta, kuin on Saksan ammattiliittojohtajien petos”, — näin puhui Ros Luxemburg Saksan Kommunistisen puolueen perustavassa edustajakokouksessa. Historia kuitenkin osoitti, että voi olla vieläkin halpamaisempia petoksia. Nyt on kierros tehty. II internationalen lyhyt elämä on tullut häpeälliseen loppuunsa. Sosialistinen työläis-internationale — kuten II internationalea virallisesti nimitetään, — *on kansainvälisenä järjestönä faktillisesti lakannut olemasta.*

* * *

Nykyisen tilanteen koko omalaatuisuus on siinä, että siitä lähtien, kun Saksasta tuli mitä hillittömimmän taantumuksen, terrorin, sotaseikkailun ja työväenluokan vainojen maa, valmistavat sen imperialistiset vastustajat ”demokraattisen“ lipun varjolla sotaa, hyökkäystä työväenluokkaa vastaan ja valtiollisen koneistonsa fasisoimista. Taistelulipun varjolla preussilaista taantumusta vastaan tapahtuu tällä hetkellä taantumuksen hyökkäys ja fasismin kasvu *koko Euroopassa.* ”Demokratian“ puolustamisen tunnuksella tällä hetkellä Tshekko-Slovakian, Belgian ja Ranskan sosialidemokratia liittyy *porvariston kanssa taantumukselliseen yhteisrintamaan* taistellakseen vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, puolustaakseen Versaillesin ”rauhaa“ ja valmistaakseen uusia imperialistisia sotia ja sotainterventiota SNTL:oa vastaan.

Ollen pakoitettu arvostelemaan Saksan sosialidemokratian taktiikkaa yrittää kansainvälinen sosialidemokratia esittää sen erikoiseksi, vain saksalaiseksi taktiikaksi, sälyttäen syyn tämän taktiikan yksityisten virheiden ja sen johtajien pelkuruuden laskuun sekä lopuksi kommunistisen puolueen harteille. Tällä se tahtoo pettää joukkoja ja pelastaa yhteisrintamansa porvariston kanssa. Mutta heillä ei nyt ole kysymys ”leveästä leivästä, vaan elämästä“, senvuoksi tehdään teoria vastavallankumouksellisesta tilanteesta, jolla selitetään myöhemmät petokset. Samoin tämä kaikki muistuttaa hyvin voimakkaasti imperialistisen maailmansodan alussa vallinnutta tilannetta, jolloin jokainen sosialidemokraattinen puolue asettui oman porvaristonsa puolelle isänmaataan puolustaakseen.

Minkä vuoksi ranskalainen, belgialainen, tshekkiläinen ja puolalainen sosialidemokratia on räikeämmässä oppositiossa saksalaista sosialidemokratiaa vastaan?

Sen vuoksi, että saksalaisen sosialidemokratian siirtyminen fasismin leiriin ja saksalaisen fasismin voitto asettavat kysymyksen Versaillesin systeemin muuttamisesta ja imperialistisesta sodasta Euroopassa, s.o. sodasta heidän ”isänmaitaan“ vastaan.

Euroopan kapitalistisissa maissa, joiden etujen mukaista on Versaillesin systeemin säilyttäminen, esiintyy sosialidemokratia saksalaisia tovereitaan vastaan, liittyen omaan kansalliseen yhteisrintamaansa, taistellakseen Saksan imperialistisia valtausyrityksiä vastaan fasistiterroria, ja fasistista sotaseikkailua vastaan sekä ”demokratian“ puolesta käytävän taistelun tunnuksen varjolla.

Sotarintamien muodostamisprosessi särkee ja hävittää sosialidemokratian kansainvälisenä järjestönä,

hajoittaa II internationalen. Nyt sodan alkuun mennessä tapahtuu sama mitä tapahtui sodan alussa yhdeksäntoista vuotta sitten.

"Saksalaisia ja kommunisteja vastaan"

Vuosi 1933 eroaa kuitenkin vuodesta 1914 siinä, että proletariaatilla on nyt imperialistisen sodan, SNTL:ssa voittaneen vallankumouksen ja Saksassa häviön kärsineen vallankumouksen kokemus. Vuosi 1933 eroaa vuodesta 1914 myöskin siinä, että nyt on kaikissa maissa jo muodostuneet kommunistiset puolueet, joiden mukana toistaiseksi on vielä työväenluokan vähemmistö, mutta jotka asettavat sosialidemokratian aseistariisuuntumis- ja rikkuritaktiikan vastapainoksi vallankumouksellisen luokkataistelutaktiikan.

Ero on myöskin siinä, että yleinen pula on erikoisen voimakkaasti kärjistynyt, mitä ei v. 1914 vielä ollut, vaan alkoi se vasta sodan aikana, että kapitalismi on syvällisesti rikkirevitty ja proletaarisen vallankumouksen kiertämättömyys ja välttämättömyys on tullut silminnähtäväksi. Eroavaisuus on vielä siinä, että kehitys Saksassa on osoittanut työtätekeville joukoille, ettei demokratia ole tie sosialismiin. Tämän vuoksi, toisin kuin v. 1914, Saksan sosialidemokratian *avoin* aseistariisuuntuminen on synnyttänyt tyytymättömyyden ja vihan myrskyn sosialidemokraattisissa työläisjoukoissa. Tämä tyytymättömyys on ilmennyt joukkojen liikkeenä yhtenäisyyden puolesta, joka antaisi proletariaatille *suunnattoman, murtamattoman* voiman ehdolla, että sillä olisi vallankumouksellinen johto. Sosialidemokraattisten joukkojen pyrkimys yhtenäisyyteen kommunististen työläisten kanssa pakoitti jo *puolustusasenteessa* kommunistista kritiikkiä vastaan olevan II internationalen tekemään manööveriin ja julistamaan, ettei se koskaan ole kieltäytynytkään yhteisrintamasta kommunistien kanssa, että se on suostuvainen yhteisrintaman muodostamiseen suoranaisten neuvottelujen kautta molempien internationalien kesken.

Mutta kun kommunistinen internationale kehoitti kaikkia sektioitansa kääntymään vastaavien sosialidemokraattisten puolueiden puoleen ehdotuksella yhteisrintaman muodostamisesta taistelua varten aivan konkreettisten ja jokaiselle työläiselle ymmärrettävien vaatimusten pohjalla, niin *kieltäytyivät* II internationalen kaikki puolueet, lukuunottamatta Englannin riippumatonta työväenpuoluetta, joka on tähän mennessä jo eronnut II internationalesta, *hyväksymästä kommunistien ehdotusta,* säilyttäen yhtenäisyytensä oman maansa porvariston kanssa, säilyttäen taantumuksellisen yhteisrintamansa porvariston kanssa. Tämän II internationalen sektioiden selvän vallankumouksellisesta yhteisrintamasta kieltäytymisen jälkeen *on hyödytöntä uudelleen kääntyä niiden puoleen uusilla ehdotuksilla.* Nyt on jokaiselle selvää, että työväenluokan vallankumouksellinen yhteisrintama, kuten kommunistit ovat aina sanoneet, voidaan luoda *alhaaltapäin* ja *vain alhaalta päin,* joukkojen vallankumouksellisen taistelun järjestämisen tietä. On selvää, ettei ole mitään muuta voimaa kuin kommunistiset puolueet, jotka kykenisivät ja haluaisivat järjestää työväenluokkaa. Jollei työväenluokan voimat ole vielä riittävän suuret ratkaisevan iskun antoa varten fasismille, ja jos työväenluokan täytyy vielä kärsiä osittaisia tappioita, niin lankeaa tästä *syy yksinomaan* niiden sosialidemokraattisten työläisten osalle, jotka eivät ole vielä ymmärtäneet sosialidemokratian petturuutta, kuuluvat vielä sosialidemokraattisten järjestöjen riveihin, jotka kahlitsevat työläisjoukkojen vallankumouksellisen aloitteellisuuden. Sosialidemokratia, jatkaen yhteistoimintaansa porvariston kanssa, *pyrkii edelleen säilyttämään työväenluokan hajanaisuutta*

kansainvälisen porvariston ryhmityksiä vastaavasti.

Mistä tässä on kysymys, sen paljastavat tshekkiläiset sosialidemokraatit yksinkertaisen avomielisesti: *"Me haluamme, että Zürichin toimeenpaneva komitea avoimesti ja selvästi sanoisi, ettei se ryhdy minkäänlaisilla ehdoilla neuvotteluihin moskovalaisen internationalen kanssa* demokratian puolustamisesta, sen vuoksi, että tämä olisi naurettava aloite, ja sanoisi herra Wels'ille, *että suhteellaan Zürich'iin ja nykyisellä suhtautumisellaan Hitleriin Saksan sosialidemokratia siirtyy pois kansainvälisestä solidaarisuudesta.* Riippuen siitä, kuinka Zürichin toimeenpaneva komitea tulee suhtautumaan näihin Tshekko-Slovakian terveen työväenliikkeen perusvaatimuksiin, tulemme me ratkaisemaan kysymyksen *suhteestamme* internationaleen."

Tshekkiläinen sosialidemokratia vaatii siis päättäväisyyttä kahdessa kysymyksessä — *kommunisteja ja saksalaisia vastaan.* Tämä on se linja, jota tarvitsee myöskin tshekkiläinen porvaristo hyökätäkseen päättävästi työväenluokkaa vastaan ja toteuttaakseen ententeläisen linjan ulkopolitiikan alalla.

Tshekkiläiset yksinkertaiset sosialidemokraatit eivät ole kuitenkaan yksinään. Asiallisesti samalla tavoin, joskin diplomaattisemmin, määrittelee asenteensa myöskin Ranskan sosialidemokratian johtaja *Leon Blum* kirjoituksessaan *"Työväenluokan yhtenäisyydestä" (Populaire maalisk. 11 p. v. 1933).*

Fasismin edessä aseistariisuuntunut Saksan sosialidemokratia on faktillisesti lakannut olemasta. Kahden kuukauden aikana kansallis-sosialistien suorittaman valtiopäivätalon polton ja avoimen fasistiterrorin alkamisen jälkeen Saksassa, on se osoittanut hyvin vähän elonmerkkejä. Fasisteille onnistui saada puolelleen Wells'it Leipartit, Stempferit ja Lobet, mutta eivät kuitenkaan ole onnistuneet eivätkä onnistukaan saamaan puolelleen sosialidemokraattisia työläisiä. He onnistuivat saamaan ammattiliittojohtajien kannatuksen. mutta ammattiliittoja he eivät kuitenkaan vallanneet. Heidän sosialidemokratiaa vastaan suuntaamiensa toimenpiteiden tarkoituksena oli *päästä itse työläisjoukkoihin* ja vallata johtonsa alaisiksi reformistiset ammattiliitot. Fasistit eivät kieltäytyneet eivätkä tule kieltäytymään sosialidemokratian hyväksikäyttämisestä. Ainoastaan kommunistisen puolueen uhrautuva taistelu työväenluokan enemmistön valtaamiseksi hävittää sosialidemokratian. Saksassa on *vain yksi työläisjoukkoja fasismivastaiseen taisteluun yhdistävä puolue, — fasistien vainoama, uhrautuva ja sankarillinen Saksan kommunistinen puolue, saksalaisten bolshevikkien puolue.*

Sisäisen rappeutumisen merkeissä.

Fasismin voitto Saksassa ja Saksan sosialidemokratian luhistuminen sen rinnalla on omiaan kärjistämään taistelua kaikkien sosialidemokraattisten puolueiden sisällä.

Siirtomaaylivoitoillaan työläisaristokratian ostanut imperialistinen porvaristo pyrkii nyt erikoisen voimakkaasti vetämään puoleensa ja "valloittamaan" sosialidemokraattisia johtajia kokonaisuudessaan. Jos proletaaristen vallankumouksien ensimmäinen vuoro antoi porvaristolle Pilsudskin ja Mussolinin, niin on se nyt jo tähän mennessä saanut Macdonaldin, Snowdenin, Thomasin, Bouncourin, Braunin ja Severingin. Tätä varten tarvittiin hyvin vähän. Vanderwelde tuntee II internationalensa. Hän sanoo:

"Likipitäin kolmekymmentä vuotta sitten, jälkeen telakkatyöläisten suuren lakon panivat he (konservatiivit) merkille John Barnsin esiin nousseen olemuksen, joka julisti, ettei tasavaltalaisen jalka tule koskaan astumaan hoviin. Kuitenkin ensimmäisessä virallisessa vastaanotossa Eng-

lannin kuningas lähetti hänen luokseen oman räätälinsä mittaa ottamaan. Englantilainen aristokratia hyvin pian hukutti John Barnsin raukan kuten kärpäsen makeaan siirappiin. Nyt on alettu uudestaan. Englannin aristokratia ja erikoisesti naisaristokratia omaa sellaisen viehätysvoiman, että siihen nähden erikoisesti työläiset eivät voi kylmäkiskoisesti suhtautua. He ottavat huomioon, esimerkiksi, kaivostyöläisen ja erikoisesti hänen vaimonsa psykologian, joita leiboristinen hallitus asettaa Skotlannin sijaiskuninkaaksi ja sijaiskuningattareksi ja antaa laahushameen, jota kaksi herttuatarta kannattaa. Luonnollisesti silloin, kun on kysymys enemmän vaikuttavista henkilöistä, saavutetaan sama päämäärä toisilla keinoilla. Minä olisin hyvin hämmästynyt, jollei minun vanha ystäväni Ramsay Macdonald tulisi voitetuksi sen valitun seuran taholta, joka häntä tänään ympäröi, vakuutuksilla, että vain hän yksin voi pelastaa imperiumin ja että vain hän yksin voi olla Englannin pelastaja." ("L'Europe Nouvelle" 24/XII—1932).

Sosialidemokraattisen johtajan *ostamiseen* kokonaisuudessaan ei tosiaankaan vaadita paljoa. Porvaristo tarvitsee ei vain Macdonaldia vaan vieläkin enemmän Hendersoneja ja Blumeja, jotka uskollisesti tekevät sen tehtäviä. Mutta tämän alkavat sosialidemokraattiset työläiset nähdä yhä selvemmin. Sen vuoksi tapahtuu nyt kahdenlainen prosessi.

Toisaalta nopeutuu porvaristoon enemmän kasvaneiden ainesten fasistisoituminen sosialidemokratian sisällä, ja toisaalta alkaa tähän saakka sosialidemokratiaa sokeasti seuranneiden proletaaristen joukkojen herääminen, jotka vaativat nyt yhteisrintamaa kommunistien kanssa ja luokkataistelua pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan. Sosialidemokraattisten puolueiden kaikki viimeiset edustajakokoukset ovat kulkeneet tämän sisäisen eripuraisuuden merkeissä. Näissä edustajakokouksissa on ollut monen edustajan huulilla sana *hajaantuminen*. Ranskan sosialidemokratian edustajakokous, joka pidettiin Avignonissa, ja joka oli kutsuttu koolle puolueen johdon toimesta äärimmäisen kärkevien erimielisyyksien sovittamiseksi keskuskomitean ja parlamenttifraktion välillä, Renaudelin ja Blumin välillä, ei kuitenkaan poistanut näitä erimielisyyksiä. Päinvastoin nämä erimielisyydet, jotka eivät ole lainkaan periaatteellisluontoisia, kärjistyivät. Tämän lisäksi edustajakokous paljasti *uuden radikaalisen opposition* ilmaantuneen Renaudelia ja Blumia vastaan. *Sveitsin* sosialidemokratian edustajakokous, jonka piti mobilisoida puolue Geneven "vasemmistoa" vastaan, paljasti uuden, Zürich'in järjestön sihteerin Valterin johtaman, radikaalisen ryhmittymän, joka selitti, että "parhaimmat vallankumoukselliset työläiset ovat kommunistisen puolueen riveissä", että "jokainen kommunisti on vallankumouksellisen taistelun moottori" ja että jos pitäisi suorittaa valinta Saksan sosialidemokratian tai venäläisten bolshevikkien taktiikan välillä, niin he epäilemättä valitsisivat bolshevikkien taktiikan. *Itävallan* sosialidemokratian konferenssi, jonka piti johdattaa puolue pois Otto Bauerin "vasemmisto"-teorioista Dannebergin "järkevälle" linjalle, osoitti, että kaikki puhujat arvostelivat johtoa vasemmalta. Kaikissa sosialidemokraattisissa puolueissa on muodostunut radikaalinen sivusta, joka kannattaa *yleislakkoa* taiteluaseena pääoman, fasismin ja taantumuksen hyökkäystä vastaan. Joissakin niistä on muodostunut huomattavan suuria ryhmiä, jotka eivät enää pelkää julkilausua sanaa *kansalaissota*. Ja samaan aikaan, kun esimerkiksi Grimm yrittää poistaa Sveitsin sosialidemokratian vanhasta ohjelmasta kysymystä *proletariaatin diktatuurista*, radikaaliset työläisryhmät asettavat tämän kysymyksen uudel-

leen monissa sosialidemokraattisissa puolueissa.

Yhteisrintamassa fasismia ja sosialidemokratiaa vastaan.

Maa sosialidemokraattisten johtajien jalkojen alla alkaa palaa. Joukot alkavat kääntyä *yhteisrintamaan* kommunistien kanssa. Ne alkavat vaatia *vallankumouksellista luokkapolitiikkaa.* Ne alkavat esiintyä johtajistaan huolimatta ja niitä vastaan, sosialidemokraattista luokkasovittelun politiikkaa vastaan. *Itävallassa* pidetään sosialidemokraattisia oppositio-konferensseja, *Sveitsissä* työläiset vaativat yhteisiä vappumielenosoituksia, *Ranskassa* sodanvastaisia komiteoita, *Tshekko-Slovakiassa* yhteisiä esiintymisiä saksalaisia fasisteja vastaan, *Englannissa* riippumattomien edustajakokous päättää ryhtyä yhteistoimintaan kommunistien kanssa.

Ja tälle yhteisrintamalle alhaaltapäin tahtoi sosialidemokratia asettaa vastapainoksi "hyökkäämättömyyssopimukset", pakoillen yhtenäisyyden puolesta taistelevien työläisjoukkojen vaatimuksia. Työväenluokan yhtenäisyyteen ei ole muuta tietä, *kuin päättävän ja säälimättömän taistelun tie sosialidemokratiaa vastaan, joka auttaa fasismia kukistamaan työväenluokan ja hajoittamaan sen järjestöt. Työläisjoukot kulkevat tätä tietä.*

Sosialidemokratian pula heijastaa koko kansainvälisen tilanteen äärimmäistä kärjistymistä. Se osoittaa, että fasismin voitto Saksassa on suhteellinen ja lyhytaikainen voitto. Se jouduttaa proletariaatin voiton erään tärkeimmän ehdon — työväenluokan yhtenäisyyden — muodostumista.

Tässä työläisjoukkojen vallankumouksellisen rintaman lujittamisessa on tällä hetkellä Neuvostoliiton osuus suurempi kuin koskaan ennen. Sosialismin voitto maassamme on vallankumouksellisen yhteisrintaman muodostamisen mitä suurin voiman lähde. SNTL:n saavutukset kääntävät työläisjoukot kommunismiin. *Nämä joukot ehdottomasti mullistavat koko maailman ja vapauttavat koko työväenluokan.*

P. MIF

Uutta vallankumouksellisen pulan kehityksessä Kiinassa

KOMINTERNIN toimeenpanevan komitean XII täysi-istunto totesi, että Kiinassa vallitsee nykyään vallankumouksellinen tilanne ja että neuvostovallankumous on jo voittanut huomattavassa osassa koko maata. Kiinassa riehuva mitä ankarin talouspula, jota vississä määrin on synnyttänyt ja sittemmin jättiläismitassa kärjistyttänyt imperialistivaltojen yhä kasvaneet anastuspyyteet, on saanut koko kansantaloutta käsittävän katastrofin luonteen. Kurjistuttaen tavattomasti työtätekevien joukkojen asemaa ja kärjistäen äärimmäisyyteen saakka kaikkia ristiriitoja tämä talouspula jouduttaa joukkojen vallankumouksellisen kiihtymyksen kasvua, edistää työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kumouksellisten liikehtimisten kohoamista Kiinan historiassa aivan ennenkuulumattoman korkealle ja laajoihin mittasuhteisiin. Samanaikaisesti tapahtuu yhä syventyvä hajaannus ja rappeutuminen vallassa olevassa porvarien ja tilanherrojen vastavallankumouksellisessa leirissä, gomindanilaisten militaristien keskuudessa, jotka tekivät tietä Japanin imperialistien hyökkäykselle ja eräiden alueiden eristämiselle Kiinasta.

Tällaisissa oloissa, Kiinan punaisen armeijan sankarillisten voittojen, neuvostoliikkeen menestyksellisen kehityksen ja imperialismivastaisen taistelun mahtavan joukkonousun tuloksena kehittyi Kiinassa vallankumouksellinen tilanne. Kaikkein mainioimpana tosiseikkana, joka ansaitsee aivan erikoishuomion osakseen ja jolla epäilemättä on tavattoman suuri historiallinen merkitys, on se tosiasia, että Kiinan neuvostot ovat jo olleet useita vuosia olemassa ja ovat voitokkaasti kehittyneet. Huolimatta maailman imperialistien ja Kiinan vastavallankumouksellisten riistäjäluokkien kaikista yritteistä, huolimatta niistä suunnattomista varoista ja voimista, joita ne ovat laskeneet liikkeelle, eivät nämä Kiinan kansan veriviholliset ole onnistuneet, vaikka he kuinka hartaasti olisivat sitä toivoneet, kukistamaan neuvostoliikettä eikä edes väliaikaisestikaan pidättämään neuvostovallankumouksen järkkymätöntä voittokulkua ja kehitystä Kiinassa. Jo useiden vuosien ajan ovat Kiinan neuvostot kyenneet pitämään puoliaan kansainvälistä imperialismia vastaan, ovat kestäneet imperialistien sekä Kiinan porvarien ja kartanoherrojen iskut, lyöneet takaisin Gomindanin joukkojen hyökkäykset, tukahduttaneet vastavallankumoukselliset salaliitot neuvostoalueilla, samalla itse jatkuvasti kasvaen ja laajentaen alueitaan.

Erikoisen ja suorastaan poikkeuksellisen merkityksen saavat neuvostoliikkeen menestykset Kiinassa nykyään, Japanin imperialismin harjoittaman ryöstösodan oloissa ja Gomindanin mitä katalimmin kavaltaessa Kiinan kansan syvimmät edut ja elinehdot. Mutta nämä menestykset, nämä voitot puolestaan eivät olisi olleet mahdollisia, ellei olisi tapahtunut yleisiä suuria muutoksia, ja koko tilanteen vallankumouksellistumista Kiinassa, ilman työläisten ja talonpoikain liikehtimisten mahtavata joukkokiihtymistä, ilman imperialismivastaisen taistelun voimakasta joukkonousua. Syventykäämme lähemmin käsittelemään niitä uusia momentteja, niitä uusia puolia, jotka luonnehtivat Kiinan työväenluokan ja talonpoikaisjoukkojen taistelua viime kuukausien ajalta.

1. TYÖVÄENLIIKE GOMINDANIN HALLITSEMILLA ALUEILLA KIINASSA

Lakkoliikkeen mittasuhteita Gomindanin hallitsemilla alueilla Kiinassa viime vuosien aikana kuvastavat seuraavat numerotiedot:

Vuodet	lakossa olleiden lukumäärä
1923	35.835
1924	61.860
1925	403.334
	784.821[1])
1926	539 585
1928	400 000
1929	700.000
1930	387.000[1])
1931	772.477
1932	1.110.170[2])

[1]) Toiseen numerotietoon sisältyyät myöskin ne lakot, joita puhkesi kuuluisaksi tulleiden toukokuun 30 päivän tapahtumien yhteydessä v. 1925.

Tähän tulee vielä lisätä vuoden 1932 kuluessa tapahtuneet 18 työttömien aseellista esiintymistä, joihin osallistui yhteensä 133.000 työläistä. Nämä numerotiedot puhuvat kyllin selvää ja havainnollista kieltä lakkoliikkeen eittämättömästä kasvusta ja

1) Ei läheskään täydellisten tietojen mukaan.

[2]) Tästä lukumäärästä lankeaa yli 700.000 henkilöä niiden lakkojen osalle, jotka yhdistyivät joukkomielenosoituksiin teollisuuslaitosten valtauksiin ia muihin kärkeviin taistelumuotoihin.

tavattomasta laajuudesta Kiinassa. Vuosi vuodelta vedetään lakkotaisteluun mukaan yhä laajemmat työläisjoukot.

Mutta meille on tärkeätä ei ainoastaan tämä lakkoliikkeiden ja lakkotaisteluun osallistuneiden puhtaasti määrällinen kasvu. On varsin hyödyllistä pysähtyä seikkaperäisemmin niihin mitä arvokkaimpiin taistelukokemuksiin, niihin uusiin momentteihin Kiinan työväenliikkeessä, jotka ovat todisteena siitä, että nimenomaan juuri tämä taistelu kohottaa Kiinan työväenluokan etuasemiin imperialismivastaisessa liikkeessä, johtavaan asemaan koko Kiinan kansan taistelussa riippumattomuutensa, maansa yhtenäisyyden ja ehjänä säilymisen puolesta.

Näistä uusista taistelumomenteista puhuttaessa on ennen kaikkea korostettava sitä aivan poikkeuksellista sitkeyttä, jota Kiinan proletariaatti osoittaa lakkotaistelussaan. Mainitkaamme vain koko joukko uudestaan toistuneita lakkoja. Niinpä esim. Kailanin kaivostyöläiset, jotka muodostavat noin 40-tuhantisen työläisarmeijan, lakkoilevat vuoden 1931 kuluessa kokonaista viisi kertaa, päästen loppujen lopuksi siihen tulokseen, että työpäivä lyhennettiin 10:stä 9-tuntiseksi; vuonna 1932 nämä samat kaivostyöläiset lakkoilivat jälleen neljä kertaa, saavuttaen uusia parannuksia työoloihinsa. Englantilais-amerikkalaisen tupakkayhtymän 7-tuhantinen työläisjoukko oli kolme kertaa lakossa vuoden 1931 aikana ja kaksi kertaa vuonna 1932. Ranskalaisen kaupunginosan raitiotyöläiset Shanghaissa lakkoilivat kolme kertaa. Näiden esimerkkien lukumäärä voitaisiin helposti kertoa moninkertaiseksi, ja kaikki ne puhuvat kylliksi kaunopuheista ja vakuuttavaa kieltä siitä aivan poikkeuksellisesta sitkeydestä, jota Kiinan proletariaatti osoittaa taistelussaan. Lakko toistetaan kaksi-kolmekin kertaa yhä uudelleen, kunnes työläiset saavat vaatimuksensa tyydytetyiksi.

Toisena kuvaavana ilmiönä viime kuukausien lakkotaistelulle Kiinassa on laajamittainen y l e i s l a k k o j e n v y ö r y t u o t a n n o n e r ä i l l ä a l o i l l a. Helmikuussa vuonna 1932 oli lakossa 40.000 japanilaisten omistamissa tekstiilitehtaissa työskentelevää työläistä. Saman vuoden heinäkuussa oli silkkitehtaiden työläisten yleislakko Shanghaissa. Kesäkuussa samaisessa Shanghaissa lakkoilivat kaikki puhelinlaitoksen työntekijät. Toukokuussa oli postilaitoksen työntekijäin yleislakko. Ja taaskin otamme vain muutamia esimerkkejä, jotka luonnehtivat tätä uutta piirrettä Kiinan työväen taisteluliikkeessä, jolloin puhkeaa solidaarisuuslakkoja, jolloin ne leviävät laitoksesta toiseen, kunnes loppujen lopuksi muodostuvat kokonaisia teollisuusaloja käsittäväksi yleislakoksi.

Edelleen tulee pysähtyä viime aikojen lakkojen k i i h k e ä ä n t a i s t e l u l u o n t e e s e e n, niihin vallankumouksellisen vastarinnan muotoihin, joita työläiset toteuttavat lakkotaistelussaan, vastauksena työnantajain, Gomindanin hallituksen, ulkomaalaisten sekä kiinalaisten poliisien ja sotajoukkojen petomaiseen terroriin. Useimmissa tapauksissa eivät työläiset nykyään poistu lakkojen aikana tehtaista, vaan jäävät tehtaisiin, ottavat haltuunsa konttorihuoneustot, vangitsevat hallinnollisen henkilökunnan ja tekevät ankaraa vastarintaa poliisi- ja sotilasjoukoille. On joukottain tapauksia, jolloin lakkolaiset vievät mukanaan tehtaiden omistajat ja johtavan henkilökunnan tehden siten poliisi- ja sotilasjoukot tehottomiksi, sillä ne pelkäävät avata kivääritulta lakkoilevia kohti, peläten haavoittavansa tai vahingoittavansa lakkolaisten keskuuteen joutuneita laitoksen omistajia tai johtavaa hallinnollista henkilökuntaa.

Useat lakot ovat aiheuttaneet verisiä yhteentörmäyksiä työläisten sekä toiselta puolen gomindanilaisten ammattiliittobyrokraattien ja kiinalaisten poliisien välillä. Mainitkaam-

me vain eräitä esimerkkejä. Niinpä tammikuussa v. 1932 Madjagaon kaivoksilla 10.000 työläistä käsittävän lakon aikana, kaivoshallinnon itsepintaisesti kieltäytyessä maksamasta työläisille tulevia palkkiorahoja, työläiset riisuivat kaivoksen vartiokunnan aseista, miehittivät mekaanisen osaston, sähköaseman ja konttorin, vangitsivat johtohenkilökunnan ja pakottivat poliisit poistumaan kaivosalueilta. Talvella v. 1932 Junanin tehtaalla Shanghaissa tehtaan 6-tuhantinen lakkoileva työläisjoukko heti joukkokokouksen jälkeen hyökkäsi paikalle saapuneen poliisijoukon kimppuun, valloitti tehtaan, särki osan koneista, tuhosi tehtaan konttorin ja johtohenkilökunnan asuntoja. Poliisin avuksi saapunut sotilasosasto ampui viisi ja haavoitti useita kymmeniä työläisiä. Tämän lakon aikana työläiset tappoivat erään gomindanilaisen tehdaskomitean johtohenkilön. Vasta aivan äskettäin päättyi Shanghain raitiotietyöläisten lakko, jonka aikana työläiset miehittivät koneverstaat ja raitiohallinnon, pidättäen kaikki virkamiehet ja useiden päivien ajan torjuivat kaikki poliisin yritykset puhdistaa huoneisto lakkolaisista.

Seuraavana huomattavampana uutena momenttina Kiinan lakkoliikkeessä on se, että työläiset ovat alkaneet väkipakolla toteuttaa omat vaatimuksensa. Niinpä vuoden 1932 aikana Shanghain kirjapainojen työläiset olivat kaksikin kertaa lakossa, mutta eivät alussa päässeet minkäänlaisiin tuloksiin. Silloin he järjestyneesti ottivat itse käytäntöön 8-tuntisen työpäivän ja kaikki työnantajain yritykset murtaa työläisten järjestyneisyys ja poistaa tämä väkipakolla käytäntöön otettu uudistus raukesivat tyhjiin. Ei rikkuruuspolitiikallaan, ei uhkailuilla eikä työläisten vangitsemisilla sen paremmin kuin muillakaan keinoilla työnantajain onnistunut lyödä takaisin tätä työläisten tarmokasta hyökkäystä.

Edelleen tulee vielä pysähtyä erääseen tärkeämerkitykselliseen seikkaan. Viime aikoina meillä on Kiinassa ollut useita lakkoja, joiden aikana on valittu joukkoluontoisia lakkokomiteoita. Eräässäkin tapauksessa valittiin lakkokomiteaan 200 henkilöä, toisessa tapauksessa noin 150 henkilöä. Ensi näkemältä tällainen näin suurilukuinen lakkokomitea saattaa näyttää liian laajalta ja lakon johtamista vain vaikeuttavalta. Mutta todellisuudessa on asia hieman toisin. Aivan viime aikoihin saakka kommunistit Kiinassa joutuivat kokemaan sellaista, että lakkokomiteat tavallisesti vangittiin, elleivät ne olleet suurimmalta osaltaan keltaisten ammattiliittojen edustajista kokoonpantuja. Jos taas lakkokomitea muodostettiin gomindanilaisten keltaisten ammattiliittojen edustajista, niin se johti lakkoa vain tukahduttaakseen ja kavaltaakseen sen. Näissä Kiinan muuttuneissa olosuhteissa, lakkokomiteoita valittaessa joukkoluontoisiksi, poliisin taistelu tällaista lakkokomiteaa vastaan käy paljon hankalammaksi, sillä selväähän on, että on paljon vaikeampaa vangita 150—200 henkilön laajuinen kuin 5—10 henkilöä käsittävä lakkokomitea. Toiselta puolen keltaisten ammattiliittobyrokraattien johtajien petturiosuus käy entistä hankalammaksi, sillä he joutuvat kaiken aikaa olemaan vallankumouksellisen mielialan kuohuttamien työläisjoukkojen keskuudessa. Joka tapauksessa tämä uusi kokemus alkaa juurtua käytäntöön Kiinassa ja on se ainakin toistaiseksi tuottanut hyviä tuloksia.

Tämä lakkoliikkeen valtava kasvu tapahtuu imperialismivastaisen taistelun yleisen nousun taustalla. Huomattavalla osalla lakoista on selvästi ilmenevä poliittinen ja anti-imperialistinen luonne. Yleislakko Mukdenissa, Fudshunissa, Ansjanissa ym. Japanin imperialistien suorittaman Mandshurian anastuksen yhteydessä samoin kuin useissa Kiinan kaupungeissa japanilaisten omistamissa teollisuuslaitoksissa puhjenneet lakot kuuluisan Shanghain puolustuksen päivinä oli-

vat osoituksena Kiinan proletariaatin valmeudesta ryhtyä ratkaisevaan kamppailuun japanilaisia interventtejä ja imperialistista sortoa vastaan.

Nimenomaan juuri näillä lakkotaisteluillaan Kiinan työväenluokka on esiintynyt etujoukkona kehittyvässä imperialismivastaisessa taistelussa. Vuonna 1931 oli 74 %:lla kaikista konflikteista taloudellisen taistelun luonne. Vuonna 1932 olivat lakkotaistelujen perustana edelleenkin taloudelliset vaatimukset, mutta nykyään on tapahtumassa lakkotaistelujen politisoitumisprosessi, joten nykyään jo noin 35 % lakkoliikkeeseen osallistuneiden yleisluvusta on osallistunut lakkoihin, joissa pää-asiallisina ovat olleet poliittisluontoiset vaatimukset. Tähän on vielä lisättävä, että viime aikojen lakot Kiinassa ovat osoituksena työväenliikkeen alueellisesta laajentumisesta eivätkä lakkotaistelut enää, kuten aikaisemmin, keskity pääasiallisesti Shanghaihin, vaan ulottautuvat etemmäksi pohjoiseen ja etelään, vetäen mukaansa maan kaikkien huomattavimpien teollisuuskeskusten työläiset. Silloin kun vielä v. 1931 pohjoisen ja etelän osalle lankesi vain noin 18 % lakkoihin osallistuneiden yleisluvusta, niin vuonna 1932 näiden piirien osalle tuli jo vähintäin 32 %.

Edelleen tulee kiinnittää huomio siihen, että tämä lakkotaistelu sitoutuu kiinteästi t y ö t t ö m i e n l i i k e h t i m i s i i n. Koko joukko tosiasioita puhuu siitä, että Kiinan kommunistinen puolue on alkanut vakavasti työskennellä työttömien joukkojen järjestämiseksi, johtaakseen heidän taisteluaan. Marraskuussa vuonna 1932 Shanghain työttömät kirjaitajat (noin 6.000 henkilöä) saivat toteutetuksi vaatimuksensa työttömyysavustuksen maksamisesta. Shanghaissa 13 laivasta erotetut merimiehet vaativat järjestyneesti heidän ottamistaan takaisin laivoihin ja pakoittivat työnantajat suostumaan heidän vaatimukseensa. Shandunin maakunnassa oli 10.000 kaivostyöläistä lakossa jo suljetuissa kaivoksissa. He miehittivät kaivoshallinnon konttorihuoneiston ja saivat aikaan sen että työt näissä kaivoksissa uudistettiin, joskin vain osittain. Kiinan kommunistisen puolueen johdolla pidettiin Shanghaissa silkkitehtaiden työttömien työläisten konferenssi, jossa oli edustettuna noin 20.000 henkilöä. Edelleen Usissa — joka on Shanghain jälkeen toiseksi suurin silkkiteollisuuden keskus maassa — noin 15.000 työttömäksi joutunutta silkkitehtaiden työläistä alkoi keväällä v. 1932 ottaa haltuunsa teollisuuslaitoksia ja järjestyneesti lausua ilmi vastalauseensa tehtaiden sulkemista ja työttömyysavustuksen maksamatta jättämistä vastaan. Ja loppujen lopuksi he saivatkin aikaan sen, että työt pantiin jälleen osittain käyntiin ja heille alettiin maksaa pientä työttömyysavustusta. Tjantsinissa työttömät rautatieläiset, vaatien itselleen työttömyysavustusta, useita kertoja miehittivät aseman ja ratahallinnon.

Tämä mitä valtavin työväenliikkeen joukkonousu Gomindanin hallitsemilla alueilla Kiinassa tapahtuu Kiinan kommunistisen puolueen johtavan osuuden työväenluokan lakkotaisteluissa jatkuvasti kasvaessa. Kun aikaisemmin valtava enemmistö lakoista tapahtui luonnonvoimaisesti, vaistovaraisuuden varassa, niin vuonna 1932 jo vähintään kolmas osa lakkojen yleisluvusta tapahtui Kiinan kommunistisen puolueen johdolla. Punaiset ammattiliitot ovat Gomindanin hallitsemilla alueilla saaneet työssään aikaan vakavan käänteen parempaan. Shanghaissa on punaisten ammattiliittojen jäsenluku kasvanut 9-kertaisesti. Ja kuvaavaa on, että kun syyskuun 18 p:nä v. 1932, Mandshurian anastuksen vuosipäivänä, suoritettiin kamppailu uusien jäsenten värväämiseksi punaisiin ammattiliittoihin, niin värväyksen ennakkosuunnitelma ylitettiin usealla tuhannella henkilöllä.

Syyskuussa vuonna 1932 pidettiin Shanghaissa tekstiilityöläisten konferenssi. Siihen osallistui 120 työläistä,

edustaen he 32 Shanghain suurinta tekstiiliteollisuuden tuotantolaitosta. Tämän konferenssin tuloksena oli, että perustettiin tekstiilityöläisten ammattiliitto, joka nykyään jo yhdistää valtavan enemmistön Shanghain tekstiilitehtaiden työläisistä. Samoin ovat lujittuneet ja järjestöllisesti vakiintuneet vallankumouksellisten ammattiliittojärjestöjen voimat tupakkatehtaissa. Huomattavasti ovat lujittaneet vaikutustaan myöskin punaiset ammattiliittoryhmät kaupungin kunnallislaitosten työläisten keskuudessa. Ensi kertoja koko viime vuosien aikana ovat vallankumoukselliset ammattiliittojärjestöt vallanneet takaisin asemansa rautatieläisten keskuudessa. Punaiset ammattiliitot alkavat laajentaa vaikutuspiiriään Shanghain ulkopuolellekin.

Totta kylläkin, että punaiset ammattiliitot eivät vieläkään ole läheskään täydellisesti poistaneet kaikkia suurimpiakaan puutteellisuuksia työssään, ne eivät ole kyllin täydellisesti uudestijärjestäneet järjestöjään eivätkä sovelluttaneet niitä kehittyvän joukkotaistelun oloihin, eivät ole riittävästi voimistaneet työtään teollisuuslaitoksissa, ne eivät ole muodostuneet todellisiksi joukkojärjestöiksi eivätkä saaneet itselleen ratkaisevaa osuutta lakkotaistelujen järjestämisessä ja johtamisessa, eivät ole loppuun saakka poistaneet keskuudestaan keltaisten ammattiliittojen sisällä suoritettavan työn aliarviointia, jota työtä on suoritettava tarkoituksella vallata puolellemme näihin ammattiliittoihin kuuluvat työläisjoukot. Mutta epäilemättä voidaan sanoa, että punaiset ammattiliitot ovat jo astuneet kaikkien näitten puutteittensa poistamisen tielle, voittaakseen jälkeenjääneisyytensä työväenluokan yleisestä taistelusta. Täten imperialismivastainen taistelu saa lujan proletaarisen ydinjoukon, joka takaa sille voittoisan edelleen kehityksen.

2. TALONPOIKAISLIIKE GOMINDANIN HALLITSEMILLA ALUEILLA

Imperialistinen sorto, militaristinen riisto, kartanoherrain ryöstöies ja kaamea talouspula syöksevät Kiinan talonpoikaisjoukot nälkäkuoleman partaalle Gomindanin hallitsemilla alueilla. Tämä johtaa siihen, että yhä laajemmat talonpoikaisjoukot nousevat taisteluun elinehtojensa parantamisen puolesta, että tämä taistelu saa yhä kärkevämmän luonteen, lähentyen se yhä lähemmäksi Kiinan työläis-talonpoikaisen punaisen armeijan taistelua ja Kiinan keskisissä ja eteläisissä maakunnissa kehittyvää neuvostoliikettä. Varmistuaksemme tämän yhteenvedon todenmukaisuudesta riittää, kun tutustumme vaikkapa vain seuraaviin porvarillisen sanomalehdistön tiedoittamiin tosiseikkoihin. Kesällä vuonna 1932 Gomindanin hallitsemilla alueilla Kiinassa kiiri laaja nälkäkapinain vyöry. Se veti mukaansa myöskin Tsjansun ja Tshsetshanin maakuntien silkkiviljelyspiirit. Toukokuussa vuonna 1932 kehkeytyi kapinaan nousseiden talonpoikain kaksi kuukautta kestänyt taistelu Sjusjanin piirikunnassa ja Anhuin maakunnan pohjois-osassa. Shensin, Honanin ym. maakunnissa huomattavat joukot nälkäisiä pakolaisia yhtyvät työläis- ja talonpoikaisjoukkojen erilaisiin aseellisiin esiintymisiin. Niinpä Syitshuanin maakunnassa, Datshyn ja Linshuin piireissä, vuoden 1932 lopussa nousi kapinaan yli 10-tuhantinen talonpoikaisjoukko. Tsjansun maakunnassa, Shanghain ympäristöllä, vuoden 1932 joulukuulla järjestivät yli 10.000 talonpoikaa laajan protestimielenosoituksen maittensa ryöstämistä vastaan velkojen kuittaukseksi.

Neuvostoliike laajenee nykyään Kiinan niihinkin osiin, joissa aikaisemmin tunnettiin vain talonpoikain järjestymätön, vaistovarainen taistelu ilman proletaarista johtoa. Vuoden 1932 alussa Kiinan pohjois-osassa

perustettiin Kiinan työläis-talonpoikaisen punaisen armeijan 24. armeijakunta. Se oli työläisten ja talonpoikain ensimmäinen järjestynyt aseellinen voima pohjois-Kiinassa. Lokakuussa vuonna 1932, taaskin Kiinan pohjois-osassa , Ganjsun ja Shensin maakuntain rajalla, perustettiin punaisen armeijan 26. armeijakunta, jonka voimat ulottuivat 9 piirikuntaan ja johon kuuluu kolme suurta ja 27 pienempää joukko-osastoa. Lokakuun 24 päivänä v. 1932 nousi Tsjansin maakunnassa 3.000 talonpoikaa kapinaan. He hyökkäsivät paikallisiin hallitusvirastoihin, vapauttivat 47 vangittua toveria, hävittivät kaikki piirikunnan oikeudessa olevat viralliset asiapaperit jne.

Lokakuun keskivaiheilla Shitshoun piirikunnan (Shantungin maakunnan lounaisosassa) 50 kunnassa nousivat talonpojat kapinaan; aluksi he kieltäytyivät maksamasta maanvuokraa, mutta sittemmin he järjestivät neuvostot ja jakoivat tilanherrojen maat keskenään. Näiden tosiasiain pohjalla ei liene vaikea tehdä johtopäätöksiä niistä talonpoikaiston uusista taistelumuodoista, joihin talonpoikaisliike viime aikoina suuntautuu Gomindanin hallitsemilla alueilla Kiinassa. Kiinan pohjoisten maakuntain talonpoikaisjoukot ovat alkaneet yhtyä yhä laajenevaan neuvostoliikkeeseen. Mutta luonteenomaista ei ole yksistään tämä. Niihin uusiin ilmiöihin, jotka ansaitsevat tulla huomioon otetuiksi Kiinan vallankumoustaistelun nykyvaihetta seuratessa, on vielä lisättävä kommunistisen puolueen johdolla syttynyt useiden ei-kiinalaisten heimojen kapina Gomindanin valtaherroja vastaan, heimojen, joita sekä imperialistit että Kiinan kartanoherrat ja koronkiskurit säälimättömästi sortavat ja riistävät. Tunnettuahan on, että Kiinan pohjois-osassa on jo useamman vuoden ajan jatkunut — välillä osittain sammuen ja jälleen uudelleen leimahtaen ilmiliekkiin — niinsanottujen musulmanilaisten heimojen aseellinen taistelu, joka vetää jälleen uusia miljoonaisia joukkoja liikkeelle. Kiinan militaristeja vastaan. Juuri viimeisten tietojen mukaan nämä heimot ovat valloittaneet Aksun kaupungin, joka on varsin tärkeä keskus. Mutta kommunistien osuus tässä liikkeessä on tähän saakka vielä ollut kovin mitätöntä. Toisin on asian laita siinä kansallisten heimojen kapinassa, joka alkoi vuoden 1933 alussa Hunanin, Kvansin ja Huidshoun maakuntien yhtymäseuduilla, joka tietotoimisto Reuterin antamien tietojen mukaan on kommunistien järjestämä ja johtama ja jonka aseelliset voimat käsittävät melkein 50.000 aseistettua miestä.

Kuva Kiinan jatkuvasti kasvavasta talonpoikaisliikkeestä ei kuitenkaan olisi vielä täydellinen, jos me emme muistuttaisi Mandshuriassa ja Jeholissa kehittyvää sissisotaa, joka saa yhä suuremman merkityksen. Totta kylläkin, että viime aikoina Japanin imperialistit ovat onnistuneet lyömään hajalle ne huomattavimmat kenraaliryhmittymät, jotka ovat tähän saakka taistelleet japanilaisia vastaan Mandshuriassa. Tällaisen kohtalon kärsivät kenraali Ma, kenraali Su Binven, Li Du, Van De-lin, Lju Kai-tui ja Din Tshao.

Mutta näistä japanilaisvastaisen liikkeen huomattavimpien johtajain kärsimistä tappioista huolimatta joukkoluontoinen sissiliike ei ainoastaan ole ollut supistumatta, vaan päinvastoin kasvaa jatkuvasti ja nykyään jo on vähintään 250.000 talonpoikaa noussut aseelliseen taisteluun japanilaisia anastajia vastaan.

3. IMPERIALISMIVASTAINEN LIIKE

Siitä lähtien, kun Japanin imperialistit anastivat Mandshurian, on Kiina astunut imperialismivastaisessa taistelussa uuteen myrskyisän nousun vaiheeseen. Japanin sotapäällystön jokainen uusi anastusaskel aiheuttaa

yhä voimakkaamman kiihtymyksen imperialismivastaisen taistelun tehostamiseksi, vetäen yhä laajemmat joukot Kiinan työtätekeviä taisteluun Japanin interventtejä vastaan. Kiinan proletariaatti on kehittänyt sankarillisen taistelun Japanin imperialisteja vastaan. Yleislakot Mukdenissa, Fudshunissa, Anjshanissa, japanilaisten omistamissa teollisuuslaitoksissa Shanghaissa ja maan muissakin teollisuuskeskuksissa, monilukuiset katumielenosoitukset ja Kiinan proletariaatin muut mitä aktiivisimmat imperialismivastaiset esiintymiset ovat saaneet syvää vastakaikua ja myötätuntoa osakseen kaikkialla koko maassa ja ovat nostaneet sen keskiötekijäksi Japanin interventtejä vastaan käytävässä taistelussa. Suuresti ovat kasvaneet ja vallankumouksellistuneet ylioppilaitten liikehtimiset, vapaaehtoisten ja sissien taisteluliike sekä kaupunkiköyhälistön liikehtimiset. Yhä laajemmat mittasuhteet on saanut Japanin tavarain boikottaus; lujittuneet ovat imperialismivastaiset mielialat Gomindanin armeijan sotilasjoukkojenkin keskuudessa.

Huolimatta kaikenlaisista manöövereista, joiden avulla Gomindanin johtoherrat ovat yrittäneet peittää petturipolitiikkaansa ja säilyttää vaikutuksena, Kiinan monimiljoonaiset työtätekevät joukot ovat tulleet omin silmin näkemään ja varmistetuiksi Gomindanin johtokoplan tosiasiallisesta antautumisesta ja kavaltajaosuudesta. Rinnan kansallisreformististen harhaluulojen hälventymisen sekä Gomindanin vaikutuksen heikkenemisen kanssa ovat mitä laajimpien joukkojen keskuudessa käyneet yhä tunnetuimmiksi ja mobilisoivimmiksi Kiinan kommunistisen puolueen tunnukset — tunnus aseistetun kansan kansallis-vallankumouksellisesta taistelusta japanilaisia ja muita imperialisteja vastaan, Kiinan itsenäisyyden, yhtenäisyyden ja ehjänä säilymisen puolesta.

Nykyään on muodostunut varsin edulliset ehdot ja olosuhteet Kiinan kommunistisen puolueen menestykselliselle työlle. Ja Kiinan kommunistinen puolue jännittääkin kaikki voimansa ratkaistakseen edessään olevat varsin vastuunalaiset ja monimutkaiset tehtävät. Se pyrkii ulottamaan vaikutuksensa mahdollisimman laajalle ja organisatoorisesti lujittamaan sen. Se järjestää laajat joukot taisteluun imperialisteja ja Gomindania vastaan. Raivaten tieltään gomindanilaiset laillisuusesteet se kehittää joukkomittaisia imperialismivastaisia taisteluliittoja, japanivastaisia yhdistyksiä, se keskittää käsiinsä yhteiskunnallisen avun järjestämisen vapaaehtoisten sissiliikkeelle jne.

Imperialismivastaisen liikkeen edelleen kehittämisessä ja joukkotaistelun johtamisessa kommunistisen puolueen taholta tulee suuri osuutensa olemaan läpi Kiinan sanomalehdistön kiitäneellä manifestilla, jolla Kiinan neuvostohallitus ja vallankumouksellinen sotaneuvosto ovat kääntyneet Kiinan kansan puoleen. Tässä manifestissa osoitetaan Japanin imperialistien pyrkimyksenä olevan, Englannin ja Ranskan imperialistien tukemina, palotella ja lopullisesti orjuuttaa koko Kiina. Siinä paljastetaan ja leimataan Gomindanin petturiosuus, Gomindanin, joka yrittää tukahduttaa imperialismivastaista liikettä, joka luovuttaa imperialisteille aseman toisensa jälkeen ja siten edistää imperialistisen anastushyökkäyksen edelleen jatkamista. Mutta samalla manifestissa tehdään seuraava erittäin tärkeä ilmoitus:

«Kiinan neuvostohallitus ja Kiinan punaisten armeijain vallankumouksellinen sotaneuvosto ilmoittavat täten koko Kiinan kansan edessä: punainen armeija on valmis ryhtymään sopimukseen taistelutoimenpiteistä minkä armeijan tai sotilasjoukko-osaston kanssa tahansa yhteistaistelua varten japanilaisten maahan tunkeutumista vastaan, seuraavilla ehdoilla: 1) että viipymättä keskeytetään eteneminen neuvostoalueita kohti; 2) että viipy-

mättä myönnetään kansalle demokraattiset oikeudet (järjestäytymis-, kokoontumis-, puhe- ja painovapaus, ym.) ja 3) että viipymättä aseistetaan koko kansa, muodostetaan vapaehtoisten aseellisia puolustusjoukkoja taisteluun Kiinan yhtenäisyyden ja riippumattomuuden puolesta.»[1]).

Mielenkiintoisia ovat Kiinan porvarillisen sanomalehdistön lausunnot tämän manifestin johdosta. Niinpä W. Pennel artikkelissaan «Tapahtumain traagillinen kehitys» (julkaistu sanomalehdessä Peking eund Tjandsjin Times tammikuun 1 p:nä v. 1933) kirjoittaa:

«Edelleen merkillepantavana seikkana on Tsjansissa sijaitsevan Kiinan neuvostohallituksen manifesti valmeudestaan osallistua yhdessä Gomindanin kanssa vastarintaan Japanin hyökkäystä vastaan, kuitenkin vain sillä ehdolla, että «poliittisen valmistelun kausi» syrjäytetään ja kansalle annetaan demokraattiset oikeudet. Jos kriisi syvenee, niin voidaan odottaa, että tähän suuntaan ja tällä perustalla saadaan ehkä aikaan sopimus Nankingin ja punaisten välillä».

Eräässä toisessa artikkelissa «Jospa minä olisin Tshankaishi», jonka on kirjoittanut kiinalainen tohtori V. Tin, me löydämme seuraavanlaisen kohdan:

«On ehdottomasti päästävä yhteistoimintaan kiinalaisten kommunistien kanssa ja saatava heiltä apua, asettaen siinä ainoaksi sitoumukseksi sen, ettei japanilaisia vastaan käytävän kamppailun aikana hallituksen armeija eikä kommunistit hyökkäilisi toinen toistensa kimppuun»[2]).

Kiinan neuvostohallituksen manifesti joutui laajan käsittelyn alaiseksi Kiinan sanomalehdistön palstoilla. Vaikkakin välillisesti, niin joka tapauksessa tämä kuitenkin epäilemättä kuvastaa mitä laajimpien joukkojen kypsynyttä mielenkiintoa yhtenäisyyteen kansallis-vallankumouksellista taistelua varten Kiinan riippumattomuuden ja yhtenäisyyden puolesta. Kuitenkaan manifestin laatijatkaan tuskin uskovat saavansa Nankingin hallitusherroilta myöntävää vastausta. Ollen todisteena Kiinan punaisen armeijan todella kuumeisesta halusta päästä aseelliseen taisteluun Japanin imperialisteja vastaan Kiinan puolustamiseksi, tämä manifesti on samalla suunnattu Gomindanin harjoittamaa katalaa demagogiaa vastaan, sen yrittäessä antaa joukoille sellaisen käsityksen, että Kiinan punaisen armeijan aktiivisuuden vuoksi ei Gomindanilla muka ole mahdollisuutta taistella Japanin sotajoukkoja vastaan. Mutta manifestin perustarkoituksena on todellinen taistelu koko työtätekevän kansan yhteisrintaman puolesta vastarinnan osoittamiseksi imperialistisille anastajille. Sen tehtävänä on tiivistää entistä laajemmat työtätekeväin joukot sellaisen taistelutunnuksen alle, että on aseistettava kansa kansallis-vallankumouksellisen puolustustaistelun järjestämiseksi japanilaisia ja muita imperialisteja vastaan. Ja samalla tämä manifesti vielä kerran osoittaa, että vain neuvostot kykenevät pelastamaan Kiinan, että nimenomaan juuri neuvostoalueilla takoutuu parhaillaan voima, joka kykenee puolustamaan ja suojelemaan Kiinan.

4. NEUVOSTOLIIKE KIINASSA

Jo yli 4 vuotta on käynnissä ankara aseellinen taistelu kommunistisen puolueen johdolla kapinaan nousseiden Kiinan eteläisten ja keskisten maakuntien eräitten osien työläis- ja talonpoikaisjoukkojen sekä toisaalta Gomindanin hallitusjoukkojen välillä. Neljä sotaretkeä on Nanking, ulkomaiden imperialistien tukemana, tehnyt neuvostoalueiden kimppuun ja

[1]) Siteeraus „North China News'in“ mukaan, tammikuun 15 p:ltä v. 1933.

[2]) „Peking eund Tjandsjin Times“, tammikuun 24 p:ltä v. 1933.

kaikki ne ovat päättyneet hallitusjoukkojen täydelliseen tappioon. Nykyään on käynnissä kenraalien viides sotaretki Kiinan neuvostoalueita vastaan. Tämän sotaretken alussa Tshankaishi keskitti neuvostoja vastaan 680.000 pistintä käsittävän armeijan, sai jonkin verran työnnetyksi punaarmeijalaisjoukkoja takaisin Uhanista ja pakotti IV punaisen armeijan perääntymään asemiltaan Henanin-Hubein-Anjhuin maakuntain rajalta. Tämä antoi Tshankaishille aiheen toitottaa maailmalle, että hän on täydellisesti voittanut Kiinan punaisen armeijan ja että piakkoin tulee kommunismi lopullisesti hävitetyksi Kiinasta.

Todellisuudessa ei kuitenkaan voi olla puhettakaan mistään Kiinan punaisen armeijan tappiosta. Totta kyllläkin, että IV punaisen armeijan oli vihollisen ylivoiman ahdistamana pakko väistyä entisiltä asemiltaan. Mutta sen onnistui johtaa elävät perusvoimansa pois piirityksestä, suorittaa sankarillinen retki Shensin maakunnan eteläosan läpi Syitshuanin maakunnan koillisosaan, vallata siellä joukko keskuspaikkoja ja ulottaa vaikutuksensa alueelle, joka on laajempi ja edullisempi kuin se, mikä sillä oli ennen Hubein ja Henanin maakuntain yhtymäkohdalla.

Huolimatta suuresta väsymyksestä, minkä mainittu kiertokulku aiheutti, ovat IV armeijan joukko-osastot kuitenkin, porvarillisen lehdistön tietojen mukaan, murskanneet hallitusjoukkojen 29. armeijakunnan (2 divisionaa lyötiin kokonaan hajalle ja 2 siirtyi punaisten puolelle). IV armeija muodostuu nykyään vaikutuspiirissään kaikkien vallankumouksellisten voimien kokoontumis- ja yhdistymiskeskiöksi. Eikä olekaan ihme, että esim. paikallinen miliisikorpus (noin 10.000 henkilöä), nosti punaisen lipun ja liittyi punaiseen armeijaan. Talonpoikaisliike, joka tässä maakunnassa on erittäin huomattavasti kehittynyt juuri viime vuosina, suuntautuu nykyään yhtyäkseen IV punaisen armeijan taisteluun. Ei voida olla ennakoita näkemättä IV armeijalla olevan varsin suotuisat suuntaviivat taistelunsa edelleen kehittämiselle Syitshuanin maakunnassa ja neuvostovallan tukikohteen lujittamiselle siellä.

Mitä tulee II punaiseen armeijaan, Ho Lunin komennossa olevaan, niin Kiinan lehtitietojen mukaan se on palannut entisille asemilleen, kärsimättä tällä välin mitään tuntuvampia vaurioita elävään voimaansa nähden.

Keskisellä neuvostoalueella onnistuivat I ja II armeija yhtymään 10. armeijakunnan kanssa, uhaten siten koillisesta Nantshania ja menestyksellä käydyissä taisteluissa, taaskin Kiinan porvarillisen lehdistön antamien tietojen mukaan, ne löivät hajalle useita hallituksen divisioneja. Niinpä marraskuun lopussa v. 1932 ne murskasivat Nankingin joukkojen 23., 24. ja 27. divisionat, joulukuussa kärsivät tappion ja lyötiin hajalle 5., 14. ja 90. divisionat, ja helmikuussa vuonna 1933 tässä samaisessa piirissä lyötiin jälleen murskaksi kaksi hallitusjoukkojen divisionaa.

Jos tämän perustalla teemme yhteenvedot vielä kesken olevasta Gomindanin viidennestä sotaretkestä neuvostoalueita vastaan, niin kuten havaitaan, ei ole minkäänlaisia perusteita puhua mistään Kiinan punaisen armeijan häviöstä. Päinvastoin, Syintshuanissa ja keskisellä neuvostoalueella saadut menestykset, rinnan uusien neuvostoalueiden tukikohteiden muodostumisen kanssa, todistavat Kiinan punaisen armeijan taistelun menestyksellisyyttä ja täysin toivottomiksi Gomindanin yritykset kukistaa neuvostoliike ja hävittää Kiinan työläistalonpoikainen punainen armeija.

Entä minkälaista taktiikkaa Kiinan punainen armeija noudattaa sotatoimissaan? Tämä on aivan poikkeuksellisen mielenkiintoinen kysymys, sillä punaisen armeijan noudattama taktiikka on kaikella tähänastisella taistelullaan vihollisen paljon etevämpiä sotavoimia vastaan loistavasti todennut käytännöllisyytensä ja tuloksellisuuden

suutensa. Mitä tuo taktiikka sitten merkitsee? Kiinan punaisen armeijan on puolustettava neuvostoalueita, mikä on erikoisen tärkeätä keskisen neuvostopiirin suhteen, jossa sijaitsee väliaikainen keskushallitus. Mutta tästä huolimatta punainen armeija säilyttää joustavuutensa eikä vähänkään tuntuvimpien menetysten hinnalla sido itseään johonkin alueeseen. Se välttää epäedullisia yhteentörmäyksiä vihollisen suurilukuisempien voimien kanssa ja noudattaa sellaista taktiikkaa, että viekoittelee vihollisen yhä syvemmälle omille alueilleen, riistääkseen siltä kaikki etevämmyytensä yhtenäisen sotilasjohdon, yhteyden, varustelun yms. suhteen. Ja enemmänkin, heikentäen ja demoralisoiden vihollista yhtämittaisilla sissiliikkeillään, vallankumouksellisten talonpoikaisjoukkojen vaikutuksella Gomindanin sotilasjoukkoihin, hajoittaen vihollisen voimat, punainen armeija pikaisilla äkkihyökkäyksillään sivuilta tai rintaman takaa antaa vihollisselle musertavia iskuja. Nimenomaan juuri tämä taktiikka on tähän saakka huomattavalta osaltaan ollut määräävänä tekijänä Kiinan punaisen armeijan saavuttamiin voittoihin. Tämän taktiikan päätarkoituksena on säilyttää ja edelleen lujittaa armeijan elävää voimaa, edelleen jouduttaa Kiinan punaisen armeijan muodostumista, lujittaa sen poliittista ja sotilaallista johtoa. Kiinan kommunistit käsittävät kyllin hyvin, mikä tavattoman suuri osuus tulee tulevissa taisteluissa olemaan Kiinan punaisella armeijalla mahtavana vallankumouksellisen nousun nostattajana koko maassa, voimana, joka kykenee varmasti takaamaan Kiinan vallankumoukselle voittoisan edelleen kehittymisen.

Samoja seikkoja silmällä pitäen — vaikeuttaakseen vihollisen asemaa ja toisaalta luodakseen mahdollisimman suotuisat mahdollisuudet Kiinan punaisen armeijan taistelutoiminnalle, — Kiinan kommunistit asettavat tehtäväkseen muodostaa uusia neuvostotukikohtia. Useiden neuvostopiirien olemassaolo ja uusien tukikohtien muodostuminen ei kuitenkaan saa muodostua vastapainoksi neuvostopiirien välisten alueiden yhdistämiselle neuvostoalueisiin. Pyrkien valloittamaan neuvostoalueiden sisälle jääneet kaupunkikeskukset, jotka tavallisimmin tahtovat jäädä taantumuspesien asemaan, Kiinan kommunistit samanaikaisesti oikein arvioivat tilanteen ja voimasuhteet eivätkä pyrikään valloittamaan maan suurimpia hallinnollisia ja teollisuuskeskuksia, rajoittuen niihin nähden noudattamaan piirityksen ja saartamisen taktiikkaa, siten heikentäen ja demoralisoiden vihollisen voimia.

Siirtykäämme nyt tarkastelemaan lähemmin taloudellista asemaa neuvostoalueilla. Epäilemättä ovat työtätekevät joukot neuvostopiireissä onnistuneet huomattavasti parantamaan aineellista asemaansa: on likvidoitu militaristinen sorto, imperialistien ja kartanoherrain orjuutus, korkojen kiskonta jne., edelleen on otettu käytäntöön 8-tuntinen työpäivä, kohotettu palkkoja ja talonpojat ovat saaneet tilanherrojen maat käyttöönsä. Kuitenkin neuvostoalueilla viime aikoina jonkin verran huonontunut taloudellinen tilanne vississä määrin vähentää näiden saavutusten suuruutta.

Kuvaavana neuvostoalueiden taloudelliselle asemalle olivat aikaisemmin niinsanotut «sakset» — suuri ero teollisuustuotteiden hinnoissa yhdeltä puolen ja maataloustuotteiden hinnoissa toisaalta. Samanaikaisesti kun oli aivan yltäkyllin maataloustuotteita ja niiden hinnat olivat alhaiset, oli neuvostopiireissä kova puute teollisuustuotteista, joiden hinnat olivat kaksi jopa kolmekin kertaa korkeammat kuin tavallisesti. Nyt on useilla neuvostoseuduilla entisen teollisuustuotteiden puutteen lisäksi tullut puute myöskin maataloustuotteista. Tämä paikottain huonontunut tilanne on aiheutunut monistakin seikoista. Pääsyy kietoutuu kuitenkin siihen, että neuvostoalueilla on jo useita vuosia käynnissä mitä ankarin aseellinen

taistelu, joka on johtanut siihen, että Gomindanin joukot ovat osittain tuhonneet tuotantovoimia, että kylvöala on supistunut jne. Toiselta puolen tuntuu myöskin taloudellinen boikotti, jonka Nankingin hallitus on neuvostoalueisiin kohdistanut. Useilla seuduilla on tähän vielä liittynyt luonnonvoimien riehunta — tulvat ym. — sekä riistäjäluokkien sabotaashi ja sisäiset vastavallankumoukselliset vehkeilyt. Huomattavasti vakavampi ja mutkikkaampi on nykyään tilanne punaisen armeijan varusteluun ja muonitukseen nähden. Armeija on määrällisesti suuresti kasvanut; toisaalta entiset varustelulähteet (kulakkien, keinottelijain ja tilanherrojen takavarikoitu omaisuus) ovat huomattavalta osaltaan jo loppuun kuluneet.

Tämän lisäksi on vielä otettava huomioon neuvostopiirien ainainen liikehtiminen ja muutteleminen, jollaisissa olosuhteissa hallituskoneistonkin on työskenneltävä, kun melkein kaikkialla vallitsee rintamatilanne, joka ei anna mahdollisuutta edes vähänkään normaalisesti kehittää talouselinten ja paikallisten neuvostojen toimintaa. Ja itse taloudessakin on käynnissä prosesseja, jotka voidaan luonnehtia luontaistalouden ainesten kasvamiseksi. Näiden alueiden verrattain takapajuinen talous (pikkutaloudellinen maanviljelys, kotiteollisuus ja käsityötuotanto ja parhaimmassa tapauksessa manufaktuurien tuotantotapa) jo sellaisenaan muodostaa joukon varsin tuntuvia ja oleellisia vaikeuksia väestön ja armeijan keskeytymättömälle varustelulle kaikilla välttämättömyystarvikkeilla. Ja loppujen lopuksi vähintään yhtä tärkeätä on myöskin se, että ne oikeisto-opportunistiset virheet ja «vasemmisto»-intoilut, joita ilmeni Kiinan neuvostojen käytännöllisessä rakennustyössä, eivät ole voineet olla vaikuttamatta kielteisesti talouden yleiseen tilaan ja joukkojen aineelliseen asemaan.

Kaikki nämä seikat ovat pakottaneet Kiinan kommunistisen puolueen käymään jälleen vakavasti käsiksi talouspolitiikan kysymyksiin neuvostoalueilla, täsmällistyttämään sitä ja tekemään korjauksia politiikkaansa tällä alalla. Kiinan kommunistinen puolue on suunnitellut koko joukon toimenpiteitä, joiden toteuttaminen neuvostopiireissä tulee edistämään tuotannon kehitystä, tavaravaihdon ja markkinasuhteiden elpymistä. Mitä sitten ovat nuo toimenpiteet?

Kiinan kommunistinen puolue kehoittaa välttämään useasti toistuvia maanjakoja, missä sitä eivät vaadi erikoisen pätevät syyt. Tähän saakka ovat käytännössä tulleet yleisiksi tapaukset, jolloin eräissä pakoin melkeinpä joka 3—4 kuukauden kuluttua suoritettiin maiden uudestijako. Tämän päätöksen tulee kiinteästi vakiinnuttaa maanjaon jälkeen maa talonpojille, minkä taas tulee muodostua kiihokkeeksi muokkaamaan paremmin maitaan ja kehittämään maataloustuotantoaan.

Edelleen puolue kehoittaa pidättäytymään takavarikoimasta tuotantovälineitä poikkeuksetta kaikilta kulakkitalouksilta. Tällainen tuotantovälineiden takavarikointi on suoritettava vain kaikkiin niihin nähden, jotka ovat osallistuneet jonkinlaisiin vastavallankumouksellisiin esiintymisiin. Muille kulakeille on jätettävä oikeus itsensä käyttää omia tuotantovälineitään. Mutta paikallisten neuvostojen on tässä suhteessa valvottava, etteivät kulakit vuokraisi niitä korkeista maksuista ja orjuuttavilla ehdoilla toisille talonpojille. Kuten tunnettua, edellyttävät neuvostojen lakiasetukset ei ainoastaan kaikkien tilanherrojen maiden takavarikoimista, vaan myöskin liikamaiden pois ottamista kulakkitalouksilta ja niiden jakamista talonpojille. Niille kulakeille, jotka eivät ole sekaantuneet vastavallankumouksellisiin vehkeilyihin neuvostovaltaa vastaan, jätetään maaosuus, mutta ei parhaimmista maista, ja vain sillä ehdolla, jos kulakki itse alkaa harjoittaa maanviljelystä. Useis-

sa tapauksissa paikalliset toverit tulkitsivat tämän lakipykälän siten, että kulakeilta kielletään oikeus ostaa tai antaa vuokralle maata ja palkata työvoimaa. Uusissa ohjeissaan Kiinan kommunistinen puolue selvittää, että samalla kun säilyvät voimassa entiset ehdot maaosuuksien antamisesta myöskin kulakkitalouksille, ei se kuitenkaan saa johtaa siihen, että talonpoikaiston varakkaimmilta kerroksilta kiellettäisiin oikeus ostaa tai vuokrata maata ja palkata itselleen työvoimaa. Tavaratuotannon kehittämisen etuja silmällä pitäen on myönnettävä oikeus ostaa ja vuokrata maata sekä käyttää palkattua työvoimaa. Mutta sen on taaskin tapahduttava paikallisten neuvostoelinten valvonnan alaisena, etteivät entiset feodaaliset orjuussuhteet pääsisi uusiutumaan.

Pitäen lähtökohtanaan samoja maataloustuotannon kohottamisen etuja sekä maatalousproletariaatin etujen valvomista, on laadittava väliaikaiset ohjesäännöt palkkatyöläisten käytöstä, ottaen niissä huomioon maataloustöiden sesonkiluontoisuus ja suhtautuen palkkaehdoissa differentsiaalisesti, erilailla, keskivarakkaisiin ja toisaalta kulakkitalouksiin. Puolue kutsuu kaikkia paikallisjärjestöjä kohdistamaan mahdollisimman suuren huomion kylvöihin, sadonkorjuuseen ja yhteiskunnallisiin töihin.

Tässä ne toimenpiteet, joita on suunniteltu maataloustuotannon kehittämisen alalla. Käsityön ja kotiteollisuuden edistämiseksi puolue kehoittaa sitomaan näiden alojen tuotantolaitoksissa työskentelevien työläisten etujen valvomisen työväenluokan yleisiin etuihin, talouden kohottamisen etuihin neuvostoalueilla, punaisen armeijan käymän taistelun etuihin. Käsityöverstaiden työläisiä ja oppilaita varten on laadittava väliaikaiset työsäännöt, jotka täydentäisivät työlakeja pienen käsiteollisuustuotannon erikoisoloihin sovellutettuna. Samanaikaisesti on tehtävä tarvittavia helpotuksia veropolitiikan alalla, siten, että sekin edistäisi paikallisluontoisen tuotannon kohoamista. Tietenkin paikallisten puolue- ja ammattiliittoelinten on kehitettävä joukkoluontoista työväenliikettä ja työläisten etujen suojelemista. Mutta se on sidottava yleisiin taloudellisiin etuihin, punaisen armeijan taistelua palveleviin etuihin. Ei ole pakko jokaista konfliktia paisuttaa aina lakkoon saakka, vaan on kehitettävä monenlaisia taistelumuotoja ja joka tapauksessa — kaikki vakavammat ja tärkeäluontoisimmat konfliktit, jotka koskevat tuotannon ja punaisen armeijan etuja, on annettava neuvostojen toimeenpanevien komiteoiden yhteydessä olevien työelinten käsiteltäviksi yhdessä kyseessäolevien laitosten työnantajain ja ammattiliittojärjestöjen edustajain kanssa.

Rinnan tämän kanssa paikallisten puolue- ja neuvostoelinten on aivan erikoishuomio kohdistettava osuustoiminnan edelleen kehittämiseen, kiinteän budjettikurin aikaansaamiseen, taloudellisen säästäväisyyden toteuttamiseen ja kaikin keinoin vältettävä oman rahansa arvon alentumista.

Neuvostoalueilla noudatettavan talouspolitiikan tulee osoittaa, miten perinpohjaisesti neuvostopiireissä asuvien työläisten ja talonpoikain työ- ja elinehdot eroavat työtätekevien joukkojen asemasta Gomindanin hallitsemilla alueilla Kiinassa. Erikoisen tärkeätä on tämä neuvostovallan talouspolitiikan luonne tuoda ilmi ja alleviivata niissä tapauksissa, jolloin punainen armeija kulkee laajojen alueiden halki vakiinnuttamatta valtaansa niille alueille. Radikaalisesti suoritettuna kaikkien yhteiskunnallisten suhteiden uudestitarkistuksella ja puhdistuksella voi näissä oloissa olla äärettömän suuri merkitys mitä laajimpien työtätekevien joukkojen mobilisoimisessa työläis-talonpoikaisen neuvostovallankumouksen taistelulippujen alle Kiinassa.

Y. S.

Lenin puolueen rakentajana kirjeittensä valossa

(Jatkoa edell. numeroon)

III. «ISKRAN» JA «ZARJAN» AIKA. 1900—1903

Tältä ajalta on suuri joukko erittäin kiinnostavia kirjeitä, joissa Lenin esiintyy ennen kaikkea puolueen rakentajana. Tältä ajalta on 102 kirjettä 41:lle henkilölle, mikä kuvaa Leninin laajaa toimintaa «Iskran» toimittajana ja lehden Venäjällä luoman järjestön johtajana. Kirjeet on jaettu kolmeen pääryhmään: 1) venäläisille sosialidemokraateille ulkomailla; 2) s-d. järjestöille ja henkilöille Venäjällä; 3) «Iskran» toimituksen jäsenille. — Toisen ryhmän kirjeissä Lenin erikoisesti esiintyy käytännöllisen puoluetyön johtajana.

Syysk. 1900 kirjottaa Lenin Münchenistä Stekloville,[1]) ehdottaa muutoksia tämän lähettämään Rjasanovin artikkeliin, joka koski «Rabotsheje Delon» ohjelmaa. Lenin selittää, että on tarpeeton kirjottaa ärsyttävässä äänilajissa, — «ei niin ymmärtäen kuin saisi pisaraakaan tinkiä periaatteista, mutta niin, ettei ilman tarvetta ärsyttää ihmisiä, jotka kykynsä mukaan tekevät työtä sosialidemokratian hyväksi.»

— — — — —

«Ei saa sanoa, että sosialidemokratia «vähän huolehtii siitä, saavutetaanko ne vaatimukset.» Me käsitämme aatoksenne ja hyväksymme sen, mutta se on sanottava tarkemmin, varovammin: «ei voida panna ylemmäksi mittapuuksi sitä, voidaanko välittömästi saavuttaa», niillä osotetaan tie, jota on kuljettava, mutta ei läheisen käytännöllisen menestyksen mahdollisuutta, tai jotain sinne päin.»

— — — — —

«Kysymys siitä, mitä voi antaa talonpoikaisto, — sitä ei Venäjän sosialidemokratia ole läheskään vielä ratkaissut (kts «Työn Vapautus» ryhmän ohjelma 1885)[1]) ja tuskinpa tulee ratkaistuksi siinä mielessä, että talonpoikain poliittinen rooli olisi nollan arvoinen (kts. «18 Brumaire») [2]).

[1]) (Steklov ja Rjasanov olivat pienen "Borba" ryhmän johtajia. Kun he olivat hyviä kirjotusmiehiä, koetti Lenin voittaa niitä mukaan. Sitä koskee myös kirje 21.2.01, jossa Lenin valittaa, ettei asioista täysin sovita. Tämä ryhmä oli myöhemmin taistelussa hyvin horjuva, periaatteeton. Rjasanov liittyi 1917 bolshevikkipuolueeseen, erosi 1918 tyytymättömänä Brestin rauhaan, otettiin taas puolueeseen, josta helmik. 1931 erotettiin puolueen pettäjänä, kun oli avustanut menshevikkejä, kuten kävi selville menshevikki-interventionistien jutun yhteydessä.)

[1]) Lenin viittaa "Työn Vapautus" ryhmän ohjelmaan, jossa sanotaan, että "emme suinkaan tätä huomioon ottamatta (ignoreeraa) talonpoikaistoa, joka muodostaa valtavimman osan Venäjän työtätekevästä väestöstä..."

[2]) Marxin kirjassa "Louis Bonaparten 18. päivä brumaire-kuuta" (suomeksi "Napoleon III:n vallankaappaus") puhutaan siitä talonpoikaistosta, johon nojautuu Bonaparten valta ja joka ei kapinoi vallitsevaa järjestystä vastaan, vaan siihen tylsänä alistuu. Napoleon edustaa, sanoo Marx, ei talonpoikain tulevaisuutta, vaan niiden menneisyyttä. Marx jatkaa: "Talonpoikain edut eivät enää ole sopusoinnussa porvariston, pääoman, etujen kanssa, — kuten oli Napoleonin aikana, — vaan ovat ristiriidassa niiden kanssa. Talonpojat sen takia löytävät luonnollisen liittolaisen ja johtajan kaupungin proletariaatissa, jonka kutsumuksena on porvarillisen järjestelmän kumoaminen..." —

Ja, toisessa paikassa Marx kirjoittaa: "Pettyneenä Napoleonin restauratsioon, Ranskan talonpoika luopuu uskostaan maapalaansa, ja luhistuu koko talonpoikaiselle maanomistukselle rakentuva valtiorakennus, ja proletaarinen vallankumous saa sen kuoron, jota ilman sen solu kaikissa talonpoikaismaissa muuttuu joutsenlauluksi."

Lokak. 26 p. 1900 kirjottaa Lenin Münchenistä Lontoossa olevalle A. Jakubovalle, joka miehensä, K. Tahtarevin kanssa toimitti «Rabotshaja Mys» lehteä, joka oli ekonomismin äänenkannattaja. Tahtarevit koettivat saada Leninin ja «kirjallisuus-ryhmän» avustamaan lehteään, jopa luopumaan «Iskran» julkaisemisesta. II internationalen Pariisin kongressin aikana 1900 T. pyysi Plehanovia lehtensä avustajaksi, toimittajaksikin. P:llä oli halu suostuakin, mutta tahtoi ensin kysyä Leninin mieltä, jonka jälkeen kieltäytyi. — Jakubova liittyi iskralaisiin.

Kirjeessä kuvastuu hyvin ajankohta, kuinka erilaisia aineksia liitettiin yhteen, vedettiin keskusteluun, jonka kautta muokkautuu «Iskran» ryhmä, — josta sitten syntyivät bolshevikkien ja menshevikkien ryhmät, edustaen Venäjän työväenliikkeen perussuuntia, joista edellinen, proletaarisvallankumouksellinen, johti voittoisaan vallankumoukseen, jälkimmäinen, porvarillis-liberaalinen taas antautui porvariston vanaveteen ja päätyi tämän hännässä vastavallankumoukseen. — Kirje kuuluu:

«Sain eilen Teidän kirjeenne lokak. 24 p:ltä ja vastaan, pyynnöstänne, heti.

Kirjettä en nyt voi toimittaa: en lähetä sellaisenaan minulle olevalla osotteella, vaan ainoastaan kemialla, mutta ei ole aikaa kirjottaa kirjettä uudelleen tällä tavalla. Kirjoitin tänään adressaatille, mikä on kirjeen ydin ja toivon lähitulevaisuudessa voivani selostaa hänelle koko kirjeen. Ehkäpä te kopioitte sen kemialla nitomattomaan kirjaan, — silloin lähetän heti.

Osotteen ilmoitan sisarelle*): hän ei ollut Pariisissa syyskuussa, niin että tuskin olette siellä yht'aikaa. Toivon, että pistätte hänelle pari sanaa antamallani osotteella?

Nyt asiaan.

*) Jelisarova, Leninin sisar, oli silloin Pariisissa.

Suoment.

Oudon vaikutuksen tekee kirjeenne minuun. Jos jättää pois ilmoitukset osotteista ja lähettämisistä, niin jää vain moitteita, — pelkkiä moitteita ilman mitään asiallista selvitystä. Moitteet menevät pistelyihin asti («oletteko vakuutetut, että olette tehneet tämän Venäjän työväenliikkeen hyväksi tai Plehanovin hyväksi») — mutta pistelyitä minä en rupea kanssanne vaihtamaan.

Te moititte minua siitä, että minä «neuvoin olemaan rupeamatta»*). Te hyvin epätarkasti esitätte minun sanani. Muistan hyvin, että en lausunut kategoorisesti, ehdottomasti: «Vaikea on tällä hetkellä antaa neuvoa» — kirjoitin minä, s.o. panin päätöksemme riippumaan asian edelläkäyvästä selvittämisestä. Meille oli välttämätön saada täysi selvyys siitä, onko «Rabotshaja Mysl'issä» todella tapahtunut «käänne» (kuten meille ilmoitettiin ja kuten meillä oli oikeus päättää siitä, että te teitte avustajaehdotuksen Plehanoville) ja millainen käänne.

Tästä perus- ja pääkysymyksestä Te — ette sanaakaan.

Että me pidämme «Rabotshaja Mysl'iä» sellaisen suunnan äänenkannattajana, josta me eroamme mitä vakavimmin, — sen Te olette jo aikaa tienneet. Sellaisen suunnan lehteen sekä minä että Teidän suuren kirjeenne adresaatti olemme suoraan kieltäytyneet ottamasta osaa jo muutama kuukausi sitten. On sen takia luonnollista, että minä kirjeessäni ennenkaikkea lausuinkin toivomuksen saada tietää kaikki yksityiskohdat käänteestä, — mutta Te ette siihen vastanneet sanallakaan.

Tai ehkäpä te katsotte, että vastaus kysymykseeni käänteestä on kirjeessänne ystävälle**)? Ehkäpä, jos Te olisitte kääntyneet Plehanovin puolueen «Rab. Mysl'in» toimituksen nimessä, — ja teidän kirjettänne ystä-

*) Avustajaksi "Rabotshaja Mysl" lehteen. Suom.

**) Potresov.

välle voi pitää toimituksen katsomusten autentisena ilmauksena? Jos vastaus on myönteinen, niin minä olen taipuvainen vetämään johtopäätöksen, että mitään käännettä ei ole. Jos erehdyn, — pyydän selvittämään minulle virheeni. Näinä päivinä kirjotti vielä eräs Plehanovin läheinen kannattaja minulle «Rabotshaja Myslin» käänteestä. Mutta, ollen Teidän kanssanne kirjeenvaihdossa, en tietenkään voi uskoa näihin «huhuihin» käänteestä, joita ei mitenkään ole Teidän puoleltanne vahvistettu.

Minä taaskin sanon paremmin heti suoraan (vaikkakin en riski, että saan uusia moitteita) — ollen täysin solidaarinen ystäväni*) kanssa (jolle Te kirjoitatte), minä yhdyn myös hänen sanoihinsa: «Meidän täytyy taistella teidän kanssanne», — jos ei ole käännettä. Ja jos on, — täytyy kaikella seikkaperäisyydellä selvittää, millainen on tämä käänne.

Te kirjotatte ystävälle: «Tapelkaa, jos ei hävetä». Hän vastaa Teille tietenkin itse, mutta minä pyydän omasta puolestani vastata tähän. Ei yhtään hävetä taistella, — jos kerran on tultu siihen, että erimielisyydet ovat koskettaneet aivan peruskysymyksiä, että on muodostunut keskenäinen ymmärtämättömyyden, keskenäisen epäluottamuksen, täydellisen epäsoinnun ilmapiiri (minä en puhu yksin «Rabotshaja Myslista»: puhun kaikesta, mitä olen nähnyt ja kuullut eikä niin paljon täällä kuin kotona), jos kerran tällä pohjalla jo on syntynyt joukko «hajaannuksia». Jotta päästäisiin tästä tukahduttavasta ummehtuneisuudesta, voi (ja täytyy) tervehtiä jopa ankaraa ukkostakin, eikä vain väittelyä kirjallisuudessa.

Eikä ole mitään syytä niin erikoisesti pelätä taistelua: taistelu aiheuttaa, ehkä, joidenkin henkilöiden ärtymistä, mutta sitten se puhdistaakin ilmaa, määrittelee tarkasti ja suoraan suhteet, — määrittelee, mitkä erimielisyydet ovat oleellisia ja mitkä toisarvoisia, määrittelee, missä ovat ihmiset, jotka todella kulkevat aivan toista tietä, ja missä puoluetoverit, jotka ovat yksityiskohdista eri mieltä.

Te kirjoitatte, että «Rabotshaja Myslissä» on ollut virheitä. Tietenkin, kaikki me erehdymme. Mutta kuinka voi ilman taistelua erottaa nämä yksityiset virheet siitä suunnasta, joka selvästi piirtyy «R. M:ssa» ja nousee huippuunsa Credossa. Ilman taistelua ei voi olla selvitystä, ja ilman sitä ei voi olla menestyksellistä liikettä eteenpäin, ei voi olla **vankkaa yhtenäisyyttä**. Ja ne, jotka tällä hetkellä alkavat taistelun, eivät ollenkaan särje yhtenäisyyttä. Yhtenäisyyttä ei enää ole, se on jo rikottu, rikottu pitkin linjaa. Venäjän marxismi ja Venäjän sosialidemokratia — ne ovat rikottu temppeli, ja avoin, suora taistelu on yksi välttämättömistä ehdoista yhtenäisyyden **palauttamiseksi**.

Niin, **palauttamiseksi**! Sellainen «yhtenäisyys», jolloin me piilotamme tovereilta «ekonomistisia» dokumentteja, niinkuin salaista tautia, jolloin me loukkaannumme sellaisen julkaisemisesta, mitä katsantokantoja saarnataan sosialidemokraattisten lipulla, — sellainen «yhtenäisyys» ei maksa kuparikolikkoa, sellainen «yhtenäisyys» on pelkkää teeskentelyä. *)

---

*) Potresov.

*) Muistutus. Esimerkiksi Teidän kirjeessänne ystävälle on sekä väärinkäsitystä, että "ekonomistinen" suunta. Te olette oikeassa korostaessanne, että taloudellinen taistelu on tarpeellinen, että on osattava käyttää legaalisia seuroja, että on välttämätön kaikella tavoin reagoida ym. ettei ole käännyttävä selin yhteiskuntaan. Tämä kaikki on asianmukaista ja oikein. Ja jos te luulette, että vallankumoukselliset katsovat asiaa toisin, niin se on väärinkäsitys. Vallankumoukselliset puhuvat vain, että on pantava kaikki voimat siihen, että legaaliset seurat ym. eivät eristäisi työväenliikettä sosialidemokratiasta ja vallankumouksellisesta poliittisesta taistelusta, vaan päinvastoin, kuinka voisi sen tiukemmin ja erottamattomammin liittää yhteen. Mutta Teidän kirjeessänne ei vain ole olematta pyrkimystä liittää yhteen, vaan on pyrkimys erottaa, s.o. on "ekonomismia" eli "bernsteiniläisyyttä", esim. — lausunnossa: "Työväenkysymys Venäjällä, niin kuin se todellisuudessa

se johtaa vain taudin syvenemiseen, sen siirtymisen kroonilliseen, vaikeaan muotoon. Mutta että avoin, suora ja rehellinen taistelu parantaa tämän taudin ja luo todella yhtenäisen, reippaan ja voimakkaan sosialidemokratian, — sitä en hetkeäkään epäile.

Ehkä ei ole paikallaan, että juuri kirjeessä Teille niin usein on puhuttava taistelusta (kirjallisesti). Mutta minä olen sitä mieltä, että meidän vanha ystävyytemme velvoittaa ennen kaikkea olemaan täysin suora.

Puristan kättänne.
Petroff». (Lenin).

Noginille[1]), Lontooseen kirjottaa Lenin marrask. 2 p. 1900 Münchenistä. Hän lähettää «Iskran» ja «Zarjan» toimituksen julkilausuman, jota hän pyytää pitämään salaisena, kunnes se on levitetty Venäjällä. Kehottaa Noginia lausumaan sen johdosta käsityksensä. Sitten sanoa käytännöllisiä asioita (passikysymyksiä, kirjallisuuden ja henkilöjen kuljetusasioista ym). Sen jälkeen jatkaa Lenin:

«Te kysytte, mihin työhön me tahtoisimme Teitä ryhtymään? Minusta näyttää, että meille käyvät erittäin tärkeiksi (kevääseen tai syksyyn mennessä, milloin te arvioitte voivanne lähteä liikkeelle) seuraavat työt: 1) kirjallisuuden kuljetus yli rajan; 2) jakaminen Venäjällä; 3) työläiskerhojen järjestäminen lehden levittämistä ja tietojen hankintaa varten ym. s.o. yleensä lehden levittämisen järjestäminen sekä läheisten ja oikeiden yhteyksien järjestäminen sen ja eri komiteain ja ryhmien kesken. Me panemme Teidän yhteistyöhönne suuret toiveet — erikoisesti välittömien yhteyksien saamiseksi työläisten kanssa eri paikoilla. Miellyttääkö sellainen työ Teitä? Teillä ei ole mitään matkoja vastaan? — se työ vaatii, luultavasti, taajoja matkoja.»

Elok. 2 p. 1902 kirjottaa Lenin «U-u:lle» (jonka henkilöllisyyttä ei ole saatu selvitetyksi) työläiskerhoista ja niiden suhteesta joukkoihin:

«Te turhaan näette ehdottoman vastakohdan, missä minä totean vain asteikon ja osarajat. Alkaen hyvin konspiratiivisen ja tiiviin ammattivallankumouksellisten ryhmästä (keskus) ja lopettaen joukko- «järjestöön ilman jäseniä» .. siinähän kokonainen ketju renkaita. Minä osotan vain renkaiden suunnan ja muuttuvan luonteen: minkä «joukkoluontoisempi» sen vähemmän muovaeltu (formeerattu), sen vähemmän konspiratiivinen täytyy järjestön olla — siinä minun teesini. Ja Te tahdotte ymmärtää tämän niin, että joukkojen ja vallankumouksellisten välillä ei tarvita välittäjää! Varjelkoon! Näissä välittäjissähän se on koko asian ydin. Ja kun minä kerran osotan äärimmäisten renkaiden ominaisuudet ja korostan (minä nimenomaan korostan) välitysrenkaiden välttämättömyyttä, niin on itsestään selvä, että nämä välitysrenkaat tulevat olemaan «vallankumouksellisten järjestön» ja «joukkojärjestön» välillä, välillä — rakennetyyppinsä mukaan, s.o. ne ovat vähemmän ahtaat ja konspiratiiviset kuin keskus, — mutta enemmän kuin «kutojain liitto» jne. Esim. «tehdaskerhossa» (tietenkin on pyrittävä siihen, että joka tehtaassa olisi välittäjien kerho) täytyy löytää «välillä olevat»: toiselta puolen, kerho tai miltei koko tehtaan on välttämättä tiedettävä tuollainen eturivin työläinen ja

---

on, on ensimäisenä "Rabotshaja Myslin" asettama käsiteltäväksi oikeustaistelusta jne.
Pyydän anteeksi, jos viittaukseni Teidän kirjeeseenne ystävälle ei miellytä Teitä: minä halusin vain sillä valaista ajatustani.

[1]) Nogin (1874—1924), tekstiilityöläinen Pietarissa, osall. vall. liikk., 90-luvun lopulla Englannissa, tehtaassa. 1901 palaa Venäjälle "Iskran"agenttina. Karkotettiin Jenisein lääniin, karkasi, 1904 vang. Nikolajevissa, karkasi. V. 1908 vang. Moskovassa, karkotettiin, karkasi. Samoin 1910. Taantumusaikana "sopuilija". 1917 huhtik. konf. oli Kamenevin mukana Leniniä vastaan, syksyllä erosi KK:sta. Myöhemmin tekstiiliteollisuuden johtaja.

luotettava häneen, kuultava häntä. Toiselta puolen on «kerhon» järjestettävä niin, että kaikkia jäseniä eivät voi tietää, ettei joukon kanssa enimmän yhteydessä olevia eivät voisi saada kiinni todistuksien kanssa, eivät ylipäänsä voisi saada kiinni. Eikö tämä itsestään johdu siitä, mitä on sanottu Leninin kirjoituksissa?

«Tehdaskerhon» ideaali (ihanne) on aivan selvä: neljä-viisi (puhun esimerkiksi) vallankumouksellista työläistä, — kaikkia niitä ei joukon pidä tuntea. Yksi luultavasti, on tunnettava, ja häntä on säilytettävä kiinnijoutumiselta: hänestä puhukoot — omia on, selvä, vaikka vallankumoukseen ei ota osaa (ei näy). Yksi on yhteydessä keskuksen kanssa. Kummallakin on varamies. Ne johtavat muutamia kerhoja (ammatillisia, valistus-, levitys-, vakoilu-, aseellisia ym. ym.), jolloin, tietenkin, sellaisen kerhon konspiratiivisuus, joka esim. pyydystää vakoojia tai etsii aseita, on aivan toisenlainen kuin «Iskran» lukemiskerhon tai legaalisen kirjallisuuden kerhon jne. Konspiratiivisuus on kääntäen verrannollinen kerhon jäsenlukuisuuteen ja suoraan verrannollinen kerhon välittömästä taistelusta etäisyyteen nähden.

En tiedä, onko tarpeen erikoisesti kirjoittaa tästä: jos arvelette, että on, niin palauttakaa minulle tämä kirja, minä harkitsen sitä, yhdessä Teidän kanssanne, aineistona. Pietarilaisten tovereitten kanssa toivon tapaavani ja keskustelevani tarkemmin täällä.

Puristan lujasti kättänne.

Teidän Lenin.

Elok. 2 p. 1902, Lontoosta käsin, Lenin kirjottaa V. A. Noskoville sen johdosta, kun tämä on valittanut, että «liian köykäsesti valitsette agentteja». Lenin selittää asian mm. sanoen: «Niin kyllä, mutta emmehän me luo itsellemme «ihmisaineistoa», vaan otamme emmekä voi olla ottamatta, mitä on. Ilmanhan ei voi elää. Menee ihminen Venäjälle, — puhuu, haluan työskennellä «Iskran» hyväksi — rehellinen ja asialle antauva. No niin, menee tietenkin, ja käy «agentista», vaikka kukaan meistä ei koskaan ole sitä nimitystä antanut... Ja mitä keinoja meillä sitten on kontrolloida «agentteja», ohjata niitä, asettaa muille paikoille?...agentti työskentelee mitä herra hänen henkeensä panee. Uskokaa, minä kirjaimellisesti menetän kaiken uskon täkäläisiin arviolaskuihin, matkateihin, suunnitelmiin ym, sillä edeltäpäin tiedän, että siitä ei tule mitään. Meidän «täytyy» tapella kuin kalan jäästä, suorittaen (kun ei ole muita) ei omaa tehtäväämme. Voidakseen nimittää agentteja, pitää niitä silmällä, vastata niistä, liittää yhteen ja ohjata työssä, — sitä varten on oltava joka paikassa, lennettävä, nähtävä kaikki itse toimessa, työssä. Sitä varten pitää olla käytännöllisten organisaattorien ja johtajien artelli, mutta meillähän ei ole niitä, s.o. onhan niitä, mutta vähän, vähän, vähän... Siinähän se on koko meidän murheemme. Kun katsoo tätä käytännöllistä epätaloudellisuuttamme, — niin suututtaa usein niin, että menee työkyky, ja vain yksi lohdutus on: elävä asia, jos kasvaa ja selvästi kasvaa huolimatta kaikesta tästä sekamelskasta, käy kyllä .. ja hyvää viiniä tulee.

Ymmärrättekö nyt, miksi jo pelkkä iksralaisen huomautus: «köykäset on Teillä agentit» — saattavat meidät miltei epätoivoon? Astukaa Te joutuun niiden «köykästen» tilalle — tekee mieli sanoa. Mehän juuri puhumme, vahvistamme, kirjoissa kirjotamme, että siinähän se on huoli: «ihmisiä on joukottain eikä ole ihmisiä», ja tästä ihmispuutteesta meitä aina pistellään. Yksi ulospääsy on, vaativasti välttämätön, lykkäämätön sanan kirjaimellisimmassa, yhdelläkään ii:llä liioittelemattomassa merkityksessä — sillä aika ei odota ja vihollliset myös kasvavat, sekä «Osvo-

bozhdenie»[1]) ja sosialistivallankumoukselliset että kaikkinaiset uudet sosialidemokraattiset ryhmät, alkaen kevytmielisestä häkkärästä «Zhizn»[2]) ja lopettaa intrigoviin «taistelijoihin»*). Ulospääsy on se, että venäläiset iskralaiset, vihdoinkin, kokoontuisivat, löytäisivät ihmisiä ja ottaisivat käsiinsä «Iskran» talouden, sillä totta tosiaan: maa meidän on suuri ja rikas, mutta järjestystä siinä ei ole. Täytyy löytää ihmisiä, sillä on ihmisiä, — mutta niitä täytyy myös säilyttää kuin silmäterää, ei vain säästää suorassa merkityksessä poliisilta, vaan myöskin säilyttää tätä lykkäämätöntä asiaa varten, ei antaa viehättyä muihin, yleensä hyödyllisiin, mutta ei ajankohtaisiin tehtäviin. Kun meidän on pakko täydellisen ihmispuutteen takia tarttua «köykäisimpiinkin» — niin ei ole ihmeteltävää, että emme voi rauhassa katsella, kuinka toiset lykkäävät asiaamme «no sitten».

Jospa kaikki nykyiset, käsillä olevat iskralaiset kävisivät heti, toistaiseksi lykkäämättä, käsiksi «Iskran» talouteen, sen ylikuljetukseen, jakamiseen, ainehiston ym. itsenäiseen varustamiseen, niin olisi meillä jo todellinen KK., KK., jolla de facto (todella) olisi käytettävänään «agentteja» (sillä agentteja täytyy käytellä KK:n eikä toimituksen) ja kaiken käytännöllisen puolen johtaja.

Sanotaan: jos ei ole ihmisiä, niin mistä se KK. niitä ottaa? Mutta löydämmehän me vaikka köykäsiä, mutta löydämme. Yksi painava 10:n köykäsen joukossa ei riitä, mutta kokemus ei kuitenkaan mene hukkaan. Työssä ihmiset oppivat: yhdet eroavat, toiset astuvat tilalle ja kun asia kerran on alettu, — toiset jo kymmenen kertaa helpommin tarttuvat tähän kuntoon saatuun asiaan. Järjestämmepä nyt KK:n (ei muodollisesti) — huomenna se jo järjestetään muodollisestikin ja vetää jo sopivia ihmisiä jokaisesta paikallisesta järjestöstä kymmenkertaa taimokkaammin kuin nyt. Ja vain tämä «paikallisista järjestöistä vetäminen» kykenee saattamaan, saamaan asiat siihen kuntoon, että näitä paikallisia järjestöjä palvellaan niinkuin pitää...»

Kirjeen lopussa Lenin vielä korostaa jokaisen iskralaisen velvollisuutta tarttua käsiksi, kohdistaa kehotuksensa henkilökohtaisesti kirjeen saajaan.

Syysk. 27 p. 1902 kirjottaa Lenin Lontoosta A. M. Kalnikovalle[1]) raha-asioista. K. oli silloin ulkomailla ja kyseessä oli suuremman rahasumman saanti. Leninin kirje osottaa, kuinka tarkasti hän tässäkin tärkeässä asiassa — josta riippui puolueaparaatin toiminta, lehtien painatus ja levitys — arvioi tilanteen, ottaen huomioon huomisenkin päivän mahdollisuudet. Otamme tästä kirjeestä vain yhden kappaleen:

«Minäpä persoonallisesti olisin taipuvainen siihen, että on paras toistaiseksi olla ilmoittamatta kenellekään koko summaa (pitää se takanaan), mahdollisuudesta saada kaikki heti — myöskään absoluuttisesti ei kellekään, sillä nyt on «mahdollisia» eroja, «mahdollisia» yrityksiä jos kuinka paljon. Siirtymisten runsaus antaa «Iskran» «käytettäväksi» koko joukon ihmisiä, sillä ehdolla, että kaikki ylläpidetään, mutta jos tähän käydään leveästi, keveästi ja harkitsematta, niin ½ vuoden tai vuoden päästä — «ei ole mitään». Mutta jos ollaan

1) "Osvobozdenie" oli kadettien ulkomailla painattama salainen lehti (johon Struve liittyi).

2) "Zhizin" — Possen ja Bontz-Brujevitshin v. 1902 Genevessä toimittama, samanniminen Venäjällä julaistun legaalisen, lakkautetun aikakausjulkaisun jatko.

*) Borba — ryhmä.

1) Kalnikova (kuoli 1926), marxil. ym. kirjall. kustantaja. 1880 luvulla teki huomatt. sivistystyötä Pietarissa. Auttoi Leninin ryhmää jo 1895. Toimitti raha-avustuksia "Iskralle" ja "Zarjalle". Oli v. 1902 alusta poliisin valvonnan alla; karkotuksen sijaan sai matkustaa ulkomaille, jossa asettui Dresdeniin.

«tiukempia», niin suuri joukko periferian yrityksiä «selviää omin varoin». Tähän katsoen on paras järjestää asiat kuten tähänkin asti (s.o. puhua kaikille asiaan osallisille näin): Te voitte antaa vielä varsin paljon, esim. «yli 10 tuhatta» mutta 1:ksi ei heti, ja 2:ksi haluatte antaa vain äärimmäisessä hädässä, osottaen, että itse etsitään vakinaisia tuloja juokseviin menoihin. Toistan vielä, että tämä on toistaiseksi minun persoonallinen käsitykseni. Vicomten (Potresovin) mielipidettä en vielä tunne. Vicomten kanssa halusin nostaa kysymyksen vissistä «rakkauden», «ystävyyden» perusteella toimitettavasta tehtäväin jakamisesta, lähtien siitä, että on parempi, vihdoinkin, käyttää rauhaa hyväkseen kestävän modus vivendi (elämäntavan) aikaansaamiseksi, kuin taas lykätä asia «sattuvaan» konfliktiin. Mutta onnistuuko jo, päätämmekö niin, onko sopiva herättää kysymys, — kaikki tämä on vielä tietymättömissä».

Kuten näkyy, koetti Lenin luoda vankan työyhteyden ja turvata sille aineellisen perustan. — Kuten puolueen historiasta tiedämme, ei se silloin onnistunut: tuli «Iskran» toimituksen hajaannus ym.

Kirjeitten joukossa sosdem järjestöille ja henkilöille Venäjällä on ensimmäisenä Leninin kirje Münchenistä syysk. 1900 vaimolleen, N. K. Krupskajalle, joka silloin oli vielä karkotuspaikallaan Ufassa. — Tässä kirjeessä Lenin selittää, kuinka Venäjällä on aivan vääriä käsityksiä Plehanovin kirjasta «Vade mecum» ja «Työn Vapautus» ryhmän merkityksestä. Vääriä käsityksiä levittää «Rabotsheje Delo». Kysymyksessä on periaatteellinen taistelu ekonomismia, väärää suuntaa vastaan, ja tappelu Venäjän sosdem Ulkomaisessa liitossa on vain sen sivuilmiö. On juoniteltu T. V. ryhmää vastaan, mutta «kysymys» «Työn Vapautus» ryhmän osuudesta Venäjän sosialidemokratiassa ei ole koskaan ollut, ei koskaan tule olemaan eikä koskaan voi olla yksityisasia». — «Nuorilla» (ekonomisteilla) on periaatteessa horjuntaa ja sitä vastaan taistellaan. «Rab. Delo» on «täysin selvästi näyttänyt peruserotuksen kahden käsityksen välillä Venäjän sosialidemokratian lähimmistä tehtävistä ja oleellisimmista vaatimuksista. Ensimäinen käsitys voidaan ilmaista sanoilla laissez faire, laissez passer*) suhteessa ekonomismiin, se on siihen sopuilevan suhtautumisen taktiikka, ekonomismin, «liioittelujen» peittelyn taktiikka, ekonomismin puolustelun taktiikka suorasta taistelusta sitä vastaan, «vapaan kritiikin» taktiikka, s.o. marxilaisuuden vapaa arvosteleminen kaikkinaisten suoranaisten ja valepukuisten porvariston ideologien puolelta. Toinen käsitys vaatii päättävää taistelua ekonomismia vastaan, avointa vastalausetta uhkaavaa marxilaisuuden mataloittamista ja keventämistä vastaan, ehdotonta pesäeron tekoa porvarillisen «kritiikin» kanssa».

Toukok. 28 p. 1901 kirjoitti Lenin Knipovitshille Astrakaniin siitä, olisiko mahdollista painattaa «Iskraa» legaalisessa kirjapainossa Venäjällä. — Kesäk. 1 p. kirjottaa hän Lepeshinskille ja Krasikoville kuljetuksesta: «Ylipäänsä on asiamme ydin nyt, — kuljetus, kuljetus ja kuljetus. Joka haluaa auttaa meitä, käyköön kokonaan siihen käsiksi.» — Useissa kirjeissä muistuttaa Lenin, että rahaa tarvitaan, on koottava!

Heinäk. loppupuolella on kirje Zederbaumille (Martovin veljelle), joka ehdotti, että Pietarissa alettaisiin julaista piirilehteä. Lenin tuomitsee homman mitä räikeimmin:

«Tämä on ihan uskomatonta! Kokonaisen vuoden epätoivoisten ponnistusten jälkeen juuri ja juuri on alkanut ryhmittyä tätä valtavaa ja tär-

---

*) "Antaa mennä" — liberaalisten tunnuslause, s.o. älkää häiritkö, olkoon kukin omillaan! — Suom.

keintä tehtävää varten johtajien ja organisaattorien esikunta Venäjällä, tämä esikunta on vielä hirveän pieni, sillä meillä on, paitsi mainituita, vielä 2—3 henkeä, mutta yleisvenäläistä äänenkannattajaa varten ei riitä yksi kymmenen tällaisia tarmokkaita avustajia, (sana ymmärrettynä ei pelkästään kirjallisessa mielessä), ja jälleen hajottaa rakennus ja palata vanhaan käsityömäisyyteen! Itsemurhaisempaa taktiikkaa «Iskralle» en voi kuvitellakaan!»

Selostettuaan lähemmin, kuinka tuollaisen piirilehden homma tällaisena ajankohtana hajoittaisi voimia, Lenin muistuttaa, kuinka vähän on voimia todellista poliittista lehteä varten, vähän avustajia, kirjeenvaihtajia jne. Lenin jatkaa:

«Niitä on vähän koko Venäjää varten, ja me vielä rupeamme niitä hajottamaan sekä heitämme jo aletun ja kaikinpuolista kasvatusta vaativan yleis-venäläisen yrityksen uuden paikallisen yrityksen perustamisen takia. Parhaassa tapauksessa, tämän uuden suunnitelman loistavasti onnistuessa se johtaa Venäjän sosialidemokratian tyypin alenemiseen, sen poliittisen merkityksen alenemiseen, koska «paikallista» poliittista lehteä ei voi olla, sillä paikallisessa lehdessä aina tulee kärsimään yleispoliittinen osasto. Te kirjotatte: «Joukkolehti». Me tykkänään kieltäydymme ymmärtämästä, mikä elukka se on.»

Sitten Lenin selittää, että emme saa laskeutua «joukon» tasolle, vaan kohottaa joukot tietoisen, järjestyneen etujoukon tasolle. Kaikki voimat on nyt koottava siihen, luomaan yhteinen poliittinen lehti, eikä hajoitettava, alennettava tasoa. «Iskran» järjestö on olemassa tämän kannattamista ja kehittämistä varten ja sen kautta puolueen y h d i s t ä m i s t ä varten, eikä voimien p i r s t o m i s t a varten, jota pirstomista on sitä ilmankin jo kyllin. «On taisteltava kaikkinaisia uusia käsityömäisiä yrityksiä vastaan. Käsityömäisyys (kustarnitshestvo)*) on paljon pahempi vihollinen kuin «ekonomismi», sillä syvimmät ekonomismin elävät juuret ovat mitä syvimmän vakaumuksemme mukaan juuri käsityömäisyydessä. Eikä koskaan tule poliittista (ei vain sanoissa, vaan teossa poliittista, s.o. suoraan hallitukseen vaikuttavaa ja yleistä myrkkyä valmistavaa) liikettä, ennenkuin olemme voittaneet tämän käsityömäisyyden ja murtaneet kaiken luottamuksen siihen».

Useissa kirjeissä Lenin varottaa kaikenlaisista hajotushommista, joita «Iskran» vastustajat järjestelevät. Kirjeessä Kishineviin (3.1.02) Lenin kirjottaa: «On välttämätöntä, että «Iskran» järjestön venäläiset (Venäjällä olevat) jäsenet luovat lujan ytimen ja saavat aikaan «Iskran» oikean leviämisen koko Venäjälle. Tämä on kokonaan Venäjän järjestöjen asia. Jos me sen saamme aikaan, silloin on asiamme turvattu. Mutta ilman sitä — epäonnistuminen on kiertämätön.»

Toukok. 6 p. 1902 kirjottaa Lenin Krsidzanovskille Samaraan: «Nyt on meidän p ä ä tehtävämme valmistaa tätä (puoluekokousta), s.o. että t ä y s i n meikäläiset pääsisivät mahdollisimman suureen määrään komiteoita ja pyrkisivät saamaan hajalle eteläisten komiteain eteläisen KK:n». («Eteläisen Työläisen» ympärille keräänty vät ekonomistit olivat järjestäneet oman konferenssin ja valinneet Keskuskomitean.) — Erikoisesti huolehtii Lenin «Bundin» voittamiseksi siellä olevain iskralaisten kautta.

Pietariin, I. Radtshenkolle Lenin kirjottaa 16 p. heinäk. 1902 Ranskasta:

Rakas ystävä! Luin taas Teidän pitkän kirjeenne... Kovin ilahutti

*) Leninsuomennoksissa on sana "kustarnitshestvo" käännetty eri tavoin "näpertely" ("Mitä tehdä?") "hansvärkkäys", "käsityötouhu" ym. — Sana "käsityömäisyys" on tarkka suomennos ja vastaa sitä, mitä Lenin tarkottaa hajallista käsityötouhua, verrattuna suurpiirteiseen teollisuuteen. Suom.

tiedoituksenne keskustelusta työläisten kanssa. Me saamme viho viimeisen harvoin sellaisia kirjeitä, jotka todella antavat joukolle rohkeutta. Ilmoittakaa tämä ehdottomasti työläisillenne ja toimittakaa heille meidän pyyntömme, että he itse kirjoittaisivat meille ei vain lehteä varten, vaan myös näin, ajatusten vaihtoa varten, niin ettemme hukkaa yhteyttä eikä keskeistä ymmärtämystä. Minua persoonallisesti kiinnostaa erikoisesti, kuinka työläiset suhtautuvat «Mitä tehdä?» kirjaan, sillä en ole vielä saanut työläisten lausuntoja.

Siis, järjestäkää suora yhteys meidän ja Teidän kerhonne työläisten kesken, niin myös Manjan[1]) kanssa: se on hyvin tärkeätä ja hyvin lujittaa sekä niiden lähentymistä «Iskraan» että Teidän asemaanne heidän keskuudessaan. Ja sitten, jos Manjan johtajain keskuudessa on todella sopivia ihmisiä, olisi yhden niistä hyvä käydä täällä: kertokaa heille tämä aatos ja kysykää, miltä heistä tuntuu.»

Sitten seuraa tiedusteluja, kuinka olisi paras järjestää suhteet. Siinä «Iskra» ja «Manja» ja «Vanja» (Pietarin komitea) ym. Lenin korostaa Pietarin järjestöjen voittamisen tärkeyttä. Terottaa joustavan menettelytavan merkitystä. On järjestettävä O. K. (orgkomitea) puoluekokouksen («Sassa») valmisteluja varten. On lorua sellaiset huhut, että «Iskra» tahtoo tulla puolueen keskuskomiteaksi. «Me kuvittelemme, että se kasvaa O. K:sta ja työläis-vallankumouksellisista. Sen ja «Iskran» suhteet määritellään toimintojen jaon perusteella: aatteellinen johto ja käytännöllinen ohjaus.»

Elok. 22 p. 1902 kirjottaa Lenin E. Levinille Harkoviin. Levin oli kirjottanut, että Eteläisestä KK:sta ei tullut mitään ja että «Etel. Työläisen» toimitus on muuttunut. On yhteistoiminnan mahdollisuu sen ja «Iskran» kesken. Lenin oli hyvin iloinen. «On heti ryhdyttävä mitä tarmokkaimpiin toimenpiteisiin näiden läheisten suhteiden lujittamiseksi ja siirtyä yhtenäisiin toimintoihin, jotka johtuvat katsantokantojen yhtenäisyydestä.» — Sitten seuraa tarkkoja suunnitelmia yhteistyöstä.

Syysk. 24 p. 1902 kirjottaa Lenin. V. Krasnuhalle ja E. Stasovalle[1]) kirjeen, jossa navakasti haukkuu Pietarin iskralaisia, kun ovat menetelleet taitamattomasti, kun ekonomisti Tokarev ryhtyi hajottamaan. «Iskralaiset skandaloivat itsensä ijäksi, jos eivät vastaa tähän mitä päättävimmällä ja vimmatuimmalla sodalla.»

Marrask. 11 p:ltä on kirje P. Krasikoville Pietariin. Lenin moitiskelee joistakin virheistä yksityiskohdissa, mutta on iloinen, kun O.K. on nopeasti saatu toimeen. Kehottaa olemaan tarkka Bundin suhteen. Supistaa ulkomailla olevien tehtävät vähimpään, «älkää unohtako, että ulkomailla olevat ovat heikot konspiratsiossa.» — Puoluekokouksen tekniikka on annettava erikoisille henkilöille jne.

Jouluk. 1902 kirjottaa Lenin Levinille puoluekokouksen päiväjärjestyksestä: 1) suhde Bundiin (ei federatsiota); 2) ohjelma; 3) lehti; 4) organisatsio (äänenkannattaja — aatteellinen johto; KK — Venäjällä, keskitys- ja paikallisten komiteain oikeudet); 5) Eri kysymyksiä (terrori, amm. järjestöt, legaalinen liike, mielenosoitukset, kapina, maakysymys, työ talonpoikain ja sotaväen keskuudessa, agitatsio jne); 6) suhde muihin puolueisiin («Osvobosdenie», eserrät, puolalaiset, lättiläiset ym); 7) Delegaattien selostukset (hyvin tärkeätä, että jokainen komitea selostaa); 8) ulkomaiset ryhmät; 9) Toukok. 1 p.; 10) Amsterdamin kansainväl. kokous 1904; 11) sisäisiä kysymyksiä (finanssit, komi-

*) Manja — Pietarin Työväenjärjestön Komitea. — Suom.

[1]) Helena Stasova (s. 1873), iskralainen, Pietarin komitean jäsen. Sen jälkeen monissa vastuunalaisissa toimissa. Nyt Kansainväl. Puna-avun (Moprin) johtaja.

teain tyyppi, kirjallisuuden kuljetus ja jako). Lopuksi vielä yksityiskohtaisia ohjeita, mikä kaikki osottaa Leninin tarkkuutta: mitään ei pidä jättää itsevirtauksen varaan, kaikki on suunniteltava, kunkin tehtävä määriteltävä.

Jouluk. 27 p:ltä 1902 on moitekirje Kieviin Lenznikille, joka ei pitänyt varaansa, vaan antoi Kn komitean joutua ekonomistien käsiin. «Välttämättä alkakaa sota, pankaa Lenznik komiteaan, tehkää pöytäkirja hajaannuksesta (tai äänimäärästä puolesta ja vastaan) ja julaiskaa paikallinen lehtinen hajaannuksen syistä.» — Samana päivänä kirjottaa Lenin Pietariin ja tarkkoja tietoja sikäläisestä hajaannuksesta: mitä virheitä tehty OK:n vaalissa, miksei julaistu selityslehtistä, onko työläisiä meidän puolella, miksei niistä ole järjestetty vastajärjestöä jne. — Tammik. 6 p. 1903 kirjottaa Lenin työläistoverilleen Babushkinille propagandisteista ja niiden ohjelmista. On tarkkaan seurattava Zubatovin järjestön hommia. «Saarnaatteko laajalti työläisten kesken, että heidän ja juuri heidän on mahdollisimman usein ja laajalti siirryttävä illegaaliseen asemaan?» — Pitää saada kuntoon taaja kirjevaihto. «Terotetaanko kaikkien työläisten mieliin, että juuri heidän on järjestettävä kirjapaino lehtisiä varten ja niiden oikea jako?»

Kirjeessä Stasovalle (15.1.03) Lenin kiivailee, kun ei saa nopeita tietoja; «Eikä yleensä, nähtävästi, asia koskaan kulje tuumaakaan eteenpäin ilman ammattivallankumouksellisia.»

Useissa kirjeissä ruoskii Lenin sopuilevaa suhtautumista ekonomisteihin. Vaatii viipymättä selostamaan «Iskralle» kaikki toimenpiteet ja kannanotot.

Viimeinen kirje (67:s) tätä sarjaa on Kieviin toukok. lopulla 1903 Genevestä. Osotettu E. Aleksandrovalle, joka oli käynyt Lontoossa, siellä puhunut, että liian vähän komennetaan. Lenin kirjottaa leikillisessä sävyssä myöntäen, että paljon on vielä epäjärjestystä, mutta sen korjaamiseksi on vain yksi keino: puoluekokous! A. on OK:n jäsen ja Lenin antaa neuvoja kuinka suhtautua kansallisiin järjestöihin. Juutalaisen Bundin suhteen (joka tahtoi federatiivista järjestöä), «on oltava korrektia ja lojaalisia (ei iskettävä suoraan vasten hampaita), mutta samalla hyvin kylmiä, kaikki napit kiinni ja laillisella pohjalla ahdistaa sitä järkähtämättä ja joka hetki, mennen pelotta päähän asti. Menkööt, jos haluavat, — mutta meidän ei pidä antaa heille käsiin vähäisintäkään aihetta, ei aiheen varjoakaan välien rikkomiseen.»

Aleksandrova on keskustellut erään PPS:n (Puolan sosialistipuolueen) KK:n jäsenen kanssa. Puolue oli reformistinen ja nationalistinen (nyt sosialifasistinen). A. oli kertonut kirjeessä tehneensä ensin virheen suhtautumisessa. PPS-läinen oli saanut sen käsityksen, että heiltä pyydetään «apua» ja luuli sen kautta pääsevänsä sanelemaan ehtoja. A. selitti hänelle, että OK. on «Iskran» kannalla, on anti-federalistinen ja anti-nationalistinen. Sopimuksia voi tehdä vain KK puoluekokouksen jälkeen jne.

atkuu

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen a Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja," № 120. Jätetty kirjapainoon 5/V kirj. painetavaksi 11/V—33
Ленгорлит № 9668. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 x 88. Тираж 2.080 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9 Заказ № 1194

Hinta 75 kop.

Финский журнал „КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1933